

Agatha Christie TAJNA SEDAM SATOVA
MISTERIJA SEDAM BROJCANIKA

Naslov originala: Agatha Christie
THE SEVEN DIALS MYSTERY

GLAVA JEDAN *Ranoranioci*

Taj dražesni mladić, Džimi Tesidžer, jurio je niz veliko stepenište Dimnjaka preskačući po dva stepenika odjednom. Tako je žuran bio njegov silazak da se sudario sa Tredvelom, dostojanstvenim batlerom, koji je upravo u tom trenutku prelazio hol noseći bokal sveže kafe. Zahvaljujući Tredvelovoj čudesnoj prisebnosti i vrhunskoj okretnosti, nesreća je bila izbegnuta.

„Pardon“, izvinio se Džimi. „Recite mi, Tredvele, jesam li ja poslednji sišao?“

„Ne, gospodine. G. Vejd još nije sišao.“

„Dobro“, rekao je Džimi i ušao u trpezariju.

Prostorija je bila prazna, ako se ne računa njegova domaćica, a njen prekoran pogled naterao je Džimija da oseti istu onakvu nelagodu kakvu bi osetio pri pogledu na mrtvog bakalara na ribarskom pultu. Uostalom, do đavola, zašto da ga ta žena gleda popreko? Pojaviti se na doručku tačno u devet i trideset, kada odsednete u kući na selu, jednostavno neide. Doduše, sada je jedanaest i petnaest, što je možda gornja granica za kašnjenje, ali čak i tada...

„Plašim se da sam malo zakasnio, ledi Kut. Molim“

„Oh, nema veze“, reče ledi Kut melanholičnim glasom.

Istini na volju, ljudi koji su kasnili na doručak veoma su je zabrinjavali. Prvih deset godina njenog bračnog života ser Osvald Kut (tada običan g. Kut) vikao bi do pakla, da se tako izrazimo, ako bi njegov jutarnji obrok makar i minut zakasnio i ne bi stigao tačno u osam. Ledi Kut je bila naviknuta da netačnost drži smrtnim grehom koji ne zaslužuje oprostaj. A navike odumiru teško. Takode, bila je ozbiljna žena i nije mogla a da se ne upita kako ovi mladi ljudi misle da postignu nešto u životu ako nisu ranoranioci. Kao što ser Osvald ima običaj da kaže:

„Moj uspeh u životu dugujem isključivo navikama da ustajem rano, da sam štedljiv i melodičan.“

Ledi Kut je bila krupna, lepa žena, na neki tragičan način. Imala je velike tužne oči i dubok glas. Slikar u potrazi za modelom „Rahela u žalosti za svojom decom“ oduševljeno bi pozdravio Ledi Kut. Ona bi takode bila veoma uspešna u nekoj melodrami, u sceni gde se teškom mukom probija kroz vejavicu, u ulozi nepravedno optužene žene nekog zlikovca. "

Izgledala je kao da u sebi nosi neku užasnu tajnu žalost zbog nečeg u svom životu, ali istini za volju, u životu ledi Kut nije bilo nikakvih problema, sem meteorskog uspeha ser Osvalda. Kao mlada devojka bila je prilično plemenito biće, veoma zaljubljena u Osvalda Kuta, ambicioznog mladića iz radnje za bicikle, koja se nalazila odmah pored gvoždare njenog oca. Živeli su veoma srećno, prvo u nekoliko sobičaka, zatim u malenoj kući, zatim u većoj kući, zatim u sve većim i većim kućama, ali uvek na razumnoj udaljenosti od „posla“, sve dok ser Osvald nije postao toliko važan da su on i „posao“ prestali da ovise jedan o drugom, pa je njemu bilo zadovoljstvo da iznajmljuje najveće i najlepše kuće širom Engleske. Dimnjaci su bili istorijsko mesto i, iznajmljujući ih od markiza od Katerhama pre dve godine, ser Osvald je osetio da je dostigao vrhunac svojih ambicija.

Ledi Kut ni približno nije bila tako srećna zbog toga. Ona je bila usamljena žena. Glavna preokupacija njenog bračnog života u mladosti bila je razgovor sa „devojkama“ - čak i kada se broj „devojka“ utrostručio, razgovor sa poslugom još uvek je bio njena glavna zabava tokom dana. Sada, sa čitavom bulumentom služavki, batlerom nalik na nadbiskupa, nekoliko poslužitelja impozantnih proporcija, ogromnom kuhinjom i peraćima sudova, zastrašujućim šefom kuhinje iz inostranstva i domaćicom ogromnih proporcija, koja je naizmenič-no škripala i šuškala dok je prolazila, ledi Kut se osećala kao bačena na pusto ostrvo.

Sada je teško uzdahnula i izašla kroz otvoren francuski prozor, na prilično olakšanje Džimija Tesidžera, koji se odmah bacio na slaninu i bubrege, postavljene za doručak.

Ledi Kut je za trenutak melodramatično zastala na terasi, a onda skupila hrabrost da se obrati Mekdonaldu, glavnom baštovanu, koji je osmatrao područje kojim je vladao

čvrstom, autokratskom rukom. Mekdonald je bio šef i princ među glavnim baštovanima. Znao je svoje mesto - a to je bilo da vlada, i vladao je - despotski.

Ledi Kut mu je nervozno prišla."

„Dobro jutro, Mekdonalde."

„Dobro jutro, gospoja."

Govorio je onako kako bi se očekivalo od baštovana - turobno, ali sa izvesnim dostojanstvom - nalik na nekog imperatora na pogrebu.

„Pitala sam se: možemo li dobiti malo grožđa za večerašnji desert?"

„Još uvek nije za jelo", reče Mekdonald.

Govorio je ljubazno, ali odlučno.

„Oh!" reče ledi Kut.

Ponovo se odvažila.

„Oh, ali juče sam bila u stražnjoj kući i probala sam jedan grozd i činio mi se sasvim finim."

Mekdonald je pogledao i ona je pocrvenela. Naterao je da se ose-ti kao da je uzela sebi nedopustivu slobodu. Očigledno da pokojna markiza od Katerhama nikada nije počinila takav prekršaj, da se usudi da ude u jedan od svojih staklenika i posluži se grožđem.

„Da ste naredili, gospoja, grozdovi bi bili isečeni i poslani vam", ozbiljno reče Mekdonald.

„Oh. hvala vam", reče ledi Kut. „Da, sledeći put ću uraditi tako."

„Ali grožđe još nije zrelo za branje."

„Ne", promrmljala je ledi Kut, „ne, pretpostavljam da nije. Onda će biti bolje da ga ostavimo."

Mekdonald je i dalje nadobudno ćutao. Ledi Kut se odvažila poslednji put.

„Htela sam da razgovaram sa vama o delu travnjaka sa zadnje strane ružičnjaka. Pitam se da li bi možda mogao da se upotrebi kao teren za kuglanje. Ser Osvald jako uživa u kuglanju.“

„I zašto da ne?“ pomislila je leđi Kut u sebi. Naučila je svoj domaći zadatak iz engleske istorije. Pa zar se nisu ser Frensis Drejk* i njegovi viteški prijatelji zabavljali upravo kuglanjem kada je primećena španska armada? Kuglanje je, van svake sumnje-, džentlmenška zabava i Mekdonald bi teško mogao da protestuje. Ali, ona očigledno nije računala sa najupečatljivijom crtom karaktera praktičnog baštovana, a to je da se suprotstavi svakom predlogu.

„Ne bi' reko da se može koristiti za tako nešto, suzdržano reče Mekdonald.“

U primedbu je ubacio obeshrabrujuću notu, ali njegov pravi cilj bio je da izbacii leđi Kut iz koloseka.

„Travnjak je očišćen... podšiššan, ovaj... i tako to“, nastavila je puna nade.

* Ser Frensis Drejk (1540/43-1576) čuveni engleski admiral koji je oplovio svet od 1577. do 1580. godine, igrao značajnu ulogu u porazu španske armade 1578. godine i bio najslavniji moreplovac elizabetanskog doba. - Prim. prev.

„Jes“ polako reče Mekdonald. „Moglo bi da se uradi. Ali to bi značilo da se Viljem dovede sa donjih leđa.“

„Oh!“ nesigurno reče leđi Kut. Reci „donje leđe“ joj apsolutno ništa nisu govorile - sem što su je maglovito podsećale na neku škotsku pesmu - ali bilo je jasno da su za Mekdonalda označavale nesavladivu prepreku.

„A to bi bila šteta“, reče Mekdonald.

„Oh, da, naravno“, reče leđi Kut. „Bila bi.“ Pitala se zašto li se tako usrdno složila.

Mekdonald se upiljio u nju.

„Naravno“, rekao je, „ako vi tako naredite, gospođa...“ Nije završio. Ali njegov preteći ton je bio previše za leđi Kut. Odmah je kapitulirala.

„Oh, ne“, rekla je. „Shvatam šta hoćete da kažete. N-ne, biće bolje da Viljem ostane na donjim lejjama.“ „To sam i ja mislio, gospoja.“ „Da“, reče leđi Kut. „Da, svakako.“ „Mislio sam da će se složite“, reče Mekdonald. „Oh, svakako“, ponovo reče leđi Kut.

Mekdonald je dotakao rub svog šešira u znak pozdrava i otišao. Leđi Kut je nesrećno uzdahnula i gledala za njim. Džimi Tesidđer, do grla sit slanine i bubrega, iskorači pored nje na terasu, uz-dahnuvši u sasvim drugačijem maniru. „Divno jutro, jel te?“ primetio je.

„Zar jeste“ odsutno reče leđi Kut. „Oh, da, pretpostavljam da jeste. Nisam obraćala pažnju “

„Gde su ostali? Veslaju na jezeru?“

„Pretpostavljam da su tamo. Mislim, ne bi me iznenadilo da jesu.“ Leđi Kut se naglo okrenula i vratila u kuću. Tredvel je upravo Pregledao bokal za kafu.

„Oh, bože“, reče leđi Kut. „Zar gospodin... gospodin...“

„Vejd, gospoja?“

„Da. g. Vejd. Zar on još uvek nije sišao?“

„Nije. gospoja.“

„Jako je kasno.“

„Da, gospoja.“

„Oh, bože. Pretpostavljam da će jednom morati da siđe, zar ne?“

„On, nesumnjivo, gospoja. Gospoja, juče je bilo pola dvanaest kada je g. Vejd sišao.“

Leđi Kut je bacila pogled na sat. Sada je bilo dvadeset do dvanaest. Preplavio je talas sažaljenja.

„Tredvele, vama je sigurno jako teško. Do jedan sat morate da pospremite trpezariju i spremite je za ručak.“

„Navikao sam na običaje mlade gospode, gospoja.“

Prekor je bio upućen sa poštovanjem, ali je ipak bio tu. Tako bi biskup prekorio Turčina ili nevernika koji bi nehotice počinio grešku, ali u najboljoj nameri.

Ledi Kut je pocrvenela po drugi put tog jutra. Ali, srećom, neprijatna situacija je uskoro prekinuta. Vrata su se otvorila i ozbiljan mladi muškarac sa naočarima je provirio.

„Oh, tu ste, ledi Kut. Ser Osvald je pitao za vas.”

„Oh, odmah ću otići do njega. g. Bejtmene.”

Ledi Kut je požurila napolje.

Rupert Bejtmen, ser Osvaldov lični sekretar, otišao je na drugu stranu i izašao kroz francuski prozor na terasu, po kojoj se Džimi Tesidžer i dalje besposleno šetkao.

„Bro jutro, Pongo”, reče Džimi. „Čini mi se da ću morati da odem i budem fin prema onim groznim devojkama. Dolaziš?”

Bejtmen je odmahnuo glavom, požurio preko terase i ušao kroz francuski prozor biblioteke. Džimi se zadovoljno osmehnuo leđima svog prijatelja. On i Bejtmen su išli zajedno u školu, a Bejtmen je tada bio ozbiljan dečak sa naočarima, kome su bez ikakvog posebnog razloga dali nadimak Pongo.

Pongo je, razmišljao je Džimi, i danas onakav glupan kao što je bio nekada. Recipro „Život je realnost, život je ozbiljnost” mogle su biti napisane baš za njega.

Džimi je zevnuo i laganim korakom se zaputio ka jezeru. Devojke su bile tamo, njih tri - sasvim obične devojke, dve sa tamnom i jedna sa svetlom kosom. Ona koja se najglasnije kikotala (pomislio je) zvala se Helen, druga se zvala Nensi, a treću su iz ko zna kog razloga oslovljavale sa Čarapica. Sa njima su bila njegova dva prijatelja, Bil Eversli i Roni Devero, obojica zaposleni čisto kao ukras Forin ofisa.

„Zdravo”, reče Nensi (ili je to možda bila Helen). „To je Džimi. Ode je onaj, kako se zvaše?”

„Nećeš valjda da kažeš”, reče Bil Everslii ..da Džeri Vejd još nije ustao? Nešto mora da se uradi u vezi s tim.”

„Ako ne bude pazio", reče Roni Devero „jednom će potpuno da preskoči doručak i probudi se taman na vreme za ručak ili večeru."

„To je sramota", reče devojka po imenu Čarapica. „Da tako sekira ledi Kut. Ona sve više i više liči na kokošku koja bi da snese jaje, a ne može. To je baš loše."

„Hajde da ga izvučemo iz kreveta", predložio je Bil. „Hajde, Džimi."

„Oh! Hajde da budemo malo prefinjeniji", reče devojka po imenu Čarapica. "Prefinjeno" je bila reč koju je prosto obožavala. Kori-stl'a ju je 11 god bi joj se ukazala prilika.

„Ja nisam prefinjen". reče Džimi. „Ne znam kako to da budem."

„Hajde da se sastanemo i uradimo nešto povodom toga sutra ujutro- nehajno je predložio Roni. „Znate, da ga probudimo u sedam. a dignemo čitavu kuću na noge. Tredvelu spadnu lažni brkovi i ispusti čajnik. Ledi Kut dobije napad histerije i onesvesti se u Bilovom naručju pošto je Bil ovde važna faca. Ser Osvald kaže: 'Ha!' i cena čelika na berzi skoči za nekoliko poena. Pongo da oduška svojim emocijama tako što baci svoje naočare i izgazi ih."

„Ti ne znaš Džerija", reče Džimi. „Mislim da bi ga dovoljno hladna voda mogla probuditi - to jest, ako se to lepo izvede. Ali. on će se samo okrenuti na drugu stranu i nastaviti da spava."

„Oh! Moramo da smislimo nešto prefinjenije od hladne vode", reče Čarapica.

„Sta to?" nabusito upita Roni. Niko nije imao spreman odgovor.

„Valjda smo u stanju da nešto smislimo", reče Bil. „Ko ovde ima najviše mozga?"

„Pongo", reče Džimi. „Eno ga, trči, u žurbi kao i obično. Pongu su uvek dobro radili klikeri. U tome i jeste njegova nesreća, od rane mladosti. Hajde da uključimo i Ponga u ovo."

Gospodin Bejtmen je strpljivo saslušao ponešto nepovezane izjave. Odmah je zauzeo stav trkača pred start. Predložio je rešenje bez gubljenja vremena.

„Predložio bih budilnik“, živahno je rekao, „I sam ga uvek koristim, da se ne uspavam. Mislim da nečujno unesen jutarnji čaj tu nije od neke pomoći.“

Otišao je žurnim korakom.

„Budilnik.“ Roni je odmahnuo glavom. Jedan budilnik. Trebaće nam najmanje deset budilnika da probudimo Džerija Vejda.“

„Ali, zašto da ne?“ Bil se iskreno oduševio. „Setio sam se. Hajde da zajedno odemo u Market Bejsing i neka svako kupi po jedan budilnik.“

Počeli su da se smeju i raspravljaju. Bil i Roni su otišli da do-vezu kola. Džimija su poslali u trpezariju da špijunira. Ubrzo se vratio.

„Tamo je. Pokušava da nadoknadi propušteno vreme i bacio se kao vuk na marmeladu i tost. Kako da izbegnemo da krene sa nama?“

Odlučeno je da ledi Kut uključe u igru i nalože joj da ga zadrži. Džimi, Nensi i Helen su ispunili taj zadatak. Ledi Kut je bila začuđena i pomalo se plašila.

„Sala? Bićete pažljivi, dragi moji, zar ne? Mislim, nećete razbiti nameštaj i oštetiti stvari, ili koristiti previše vode? Sledeće nedelje, znate, moramo da predamo kuću. Ne bih želela da lord Katerham pomisli...“

Bil, koji se upravo vratio iz garaže, počeo je da je razuverava.

„Sve će biti u redu, ledi Kut. Krpica Brent, ćerka lorda Katerhama, moja je jako dobra prijateljica. Nema toga pred čime bi ona ustuknula - apsolutno ničeg! Dajem vam reč. Ionako nećemo da napravimo nikakvu štetu. Ovo će biti jedan fin i čist posao.“

„Prefinjen“, reče devojka zvana Carapica.

Ledi Kut je tužno išla terasom i u tom trenutku Džerald Vejd je izašao iz trpezarije. Džimi Tesidžer je bio plav mladić anđeoskog lica, a sve što bi se moglo reći o Džerald Vejdu bilo je da je on još plavlji i još anđeoskijeg izgleda i da je njegov bezazlen izraz lica bio pravi kontrast Džimijevom, čineći da ovaj izgleda prilično inteligentno.

„Bro jutro, ledi Kut“, reče Džerald Vejd. „Gde su ostali?“

„Otišli su u Market Bejsing“, reče ledi Kut.

„Zbog čega?“

„Nekakva šala“, reče leđi Kut dubokim, melanholičnim glasom.

„Priličio je rano jutro za zbijanje šala“, reče g. Vejd.

Ipak nije baš tako rano jutro“, značajno reče leđi Kut.

„Plašim se da sam jutros malo zakasnio“, ljupko reče g. Vejd. "o je prosto neverovatno. ali svaki put kada odsednem ovde uvek poslednji siđem na doručak."

"Zaista neverovatno", reče leđi Kut.

„Ne znam zašto je to tako“, zamišljeno reče g. Vejd. „Stvarno mi nije jasno.“

„Pa zašto onda ne ustanete i siđete ranije?“

„Oh!“, reče g. Vejd. Činilo se da ga je jednostavnost rešenja zatekla nespremno.

Ledi Kut je ozbiljno nastavila.

„Nebrojano puta sam čula ser Osvalda kako kaže da ništa mladom čoveku ne može da osigura uspeh na ovom svetu kao rano ustajanje.“

„Oh, znam“, reče g. Vejd. „Ja to i radim kada sam u gradu. Mislim, moram da budem u dobrom starom Forin ofisu do jedanaest sati. Nemojte misliti da sam lenčina, leđi Kut. Kakvo divno, božanstveno cveće imate u donjim leđama. Ne mogu da im se setim imena, ali i mi ih imamo kod kuće... ove, kako se već zovu, slezove boje. Moja sestra obožava bašto'anstvo.“

Ledi Kut je istog časa postala pometena. Izjedale su je greške koje je napravila.

„Kakve vrste baštovana imate?“

„Oh, samo jednog. Stara budala. Ne zna mnogo, ali radi ono što mu se kaže. A to je i najvažnije, zar ne?“

Ledi Kut se složila, i to glasom koji je odražavao svu dubinu njenih osećanja, glasom koji bi joj, da je kojim slučajem karakterni glumica, bio od neizmernog značaja. Započeli su razgovor o zlodelima baštovana.

U međuvremenu, mala ekspedicija se uspešno odvijala. Izvršena je invazija na glavnu prodavnicu u Market Bejzingu gde je iznenadna potražnja za budilnicima potpuno zbunila vlasnika.

„Voleo bih da je Krpica ovde“, mrmljao je Bil. „Ti je poznaješ, zar ne, Džimi? Oh, dopala bi ti se. Ona je sjajna devojka - pravi drugar - a ne zaboravi da pri tom ima i mozga. Ti je poznaješ. Roni?“

Roni je odmahnuo glavom.

„Ne znaš Kropicu? Pa gde si ti živeo do sada? Nju si morao da upoznaš.“

„Budi malo profinjeniji, Bile“, reče Carapica. „Prestani da blebećeš o svojim prijateljicama i baci se na posao.“

G. Murgatrojld, vlasnik Murgatrojldovih prodavnica, najednom je postao rečit.

„Ako mi dozvolite da vas posavetujem, gospođice, rekao bih da ne uzmete onaj od sedam šilinga i jedanaest penija. To je dobar sat, ne želim da ga potcenim, ali bih vam od srca savetovao da uzmete onaj od deset šilinga i šest penija. Videćete da vredi taj dodatni novac. Pouzdanost, shvatate. Ne bih želeo da kasnije kažete...“

Svima je postalo jasno da g. Murgatrojldu nije tako lako začepiti usta.

„Mi ne želimo pouzdan budilnik“, reče Nensi.

„Trebalo bi da traje samo jedan dan i to je sve“, reče Helen.

„Mi ne želimo prefinjeni budilnik“, reče Carapica. „Mi želimo neki koji dobro i snažno zvoni.“

„Mi želimo...“ počeo je Bil, ali nije stigao da završi pošto je Džimi, talentovan za mehaniku, napokon otkrio kako budilnik funkcioniše. Narednih pet minuta čitava prodavnica je treštala paklenom zvonjavom gomile budilnika.

Na kraju su odabrali šest odličnih budilnika.

„Znate šta' darežljivo reče Roni „uzeću jedan i za Ponga. Ovo je ipak bila njegova ideja i sramota je da on bude izostavljen. I njegov poklon mora da bude prisutan.“

„Tako je", reče Bil. „Uzeću još jedan i za ledi Kut. Što više, to bolje. Uostalom, i ona se uključila u igru. Verovatno baš sada zagovara starog Džerija."

Zaista, upravo u tom trenutku, ledi Kut je detaljno obrazlagala dugu priču o Mekdonaldu i nagrađenoj breskvi, neobično uživajući u svemu tome.

Satovi su bili upakovani i plaćeni. G. Murgatrojd je zbunjenim pogledom pratio automobile koji su se udaljavali. Ova današnja mladež je veoma živahna, zaista veoma živahna, ali ih uopšte nije lako razumeti. Sa olakšanjem se okrenuo da usluzi vikarovu ženu, koja je tražila novu vrstu čajnika koji ne podliva.

GLAVA DVA O budilnicima

„A sada, gde da ih stavimo?"

Večera je bila gotova. Ledi Kut je ponovo morala da smišlja kako da zabavi goste. Ser Oswald je nenadano priskočio u pomoć i predložio partiju bridza, iako možda „predložio" nije prava reč. Ser Oswald je, kao jedan od „čelnika naše industrije", samo nagovestio ono što bi voleo da igra i svi oko njega su požurili da udovolje želji ovog velikog čoveka.

Rupert Bejtmen i ser Oswald su bili partneri protiv ledi Kut i Džeralda Vejda, što je bila srećna okolnost. Ser Oswald je igrao bridž veoma dobro, kao što je uostalom radio i sve drugo u životu, i želeo je odgovarajućeg partnera. Bejtmen je bio vest igrač bridza kao što je bio i sekretar. Obojica su bila usredsređena na karte i jedva da su progovarala po koju reč. „Dvojka, bez aduta", „duplo", „tri pika". Ledi Kut i Džerald Vejd su bili veoma ljubazni jedno prema drugom i prijateljski su ćaskali i mladić nijednom nije propustio da pri zatvaranju svake ruke kaže: „Zaista, partneru, ovo ste prosto božanstveno odigrali - i to sa notom takvog obožavanja koje je ledi Kut smatrala i neobičnim i smirujućim. A imali su i dobre karte.

Od ostalih se očekivalo da plešu uz zvuke sa radija u velikoj balskoj dvorani. A oni su se, zapravo, skupili pred vratima sobe Džeral-da Vejda, uz prigušeno kikotanje i glasno kucanje sata.

„Poredajte ispod kreveta“, predložio je Džimi odgovarajući na Bi-lovo pitanje.

„A na koliko da ih namestimo? Mislim, na koje vreme? Sve zajedno da bude jedna veličanstvena zvonjava ili jedno za drugim?“

Oko ovoga se povela žestoka rasprava. Jedni su rezonovali da je za šampiona spavanja kakav je bio Džeri Vejd neophodno primeniti kombinovanu zvonjavu osam budilnika. Dragi su bili za lančanu, neprekidnu zvonjavu.

Na kraju, ovi drugi su prevladali. Satovi su navijeni da zvone jedan za drugim, počev od 6.30 ujutru.

„I nadam se“, reče Bil uzvišenim tonom „da će mu ovo biti dobra lekcija.“

„Tako je“, reče Čarapica.

Tek što su počeli sa operacijom sakrivanja satova, kada je stiglo iznenadno upozorenje.

„Tiho“, zašištao je Džimi. „Neko se penje uza stepenice.“

Zavladala je panika.

„U redu je“, reče Džimi. „To je samo Pongo.“

Iskoristivši to što je odustao od sledećeg deljenja, gospodin Bejtmen je JpeTiuo u sobu po maramicu. Zastao je i jednim pogledom osmotrio situaciju. Tada je dao komentar, jednostavan i praktičan,

„Čuče ih kako kucaju kada bude odlazio u krevet.“

Zaverenici su se pogledali među sobom.

„Sta sam vam rekao?“ oglasio se Džimi. pun poštovanja. „Pongo je zaista oduvek imao mozga!“

Mozak je nastavio dalje.

„Istina", priznao je Roni Devero, nagnuvši glavu na jednu stranu. „Osam satova koji kucaju zajedno, prave đavolsku buku. Čak i stari Džeri, kolika god da je budala, ne bi mogao to da previdi. Pretposta-viće da se nešto sprema."

„Pitam se da li je", reče Džimi Tesidžer.

„Da li je šta?"

„Takva budala kao što svi mi mislimo."

Roni se zapiljio u njega.

„Svi znamo starog Džeralda."

„Znamo li?" reče Džimi. „Ponekad sam mislio da... ovaj, da nije moguće da je neko tako glup, kao što Džeri sebe predstavlja."

Svi su se zagledale u njega. Roni je imao ozbiljan izraz lica.

„Džimi", rekao je „imaš mozga."

„Drugi Pongo", ohrabrujuće reče Bil.

„Pa, samo mi je palo na pamet, to je sve", reče Džimi braneći se.

„Oh! Hajde da više ne mudrujemo", povikala je Čarapica. „Šta ćemo da radimo sa ovim satovima?"

„Evo, Pongo se opet vraća. Da pitamo njega", predložio je Džimi.

Kada su ga naterali da uposli svoj mozak oko ovog problema, Pongo im je dao savet.

„Sačekajte da ode u krevet i zaspi. Onda uđite u sobu vrlo tiho i stavite satove na pod."

„Mali Pongo je ponovo u pravu", reče Džimi. „Sakrite satove, a onda idemo dole da ne probudimo sumnju."

Partija bridža je još uvek bila u toku, sa jednom malom izme-nom. Ser Osvald je sada igrao sa svojom ženom i savesno je upozoravao na greške koje je pravila tokom

svake podele. Ledi Kut je dobrodušno i bez ikakvog pravog interesovanja prihvatila ukore. Ponavljala je više puta:

„Shvatam. dušo. Ljubazno od tebe što mi to kažeš.“

A zatim bi nastavila da pravi potpuno iste greške.

Ponekad bi Džerald Vejd rekao Pongu:

„Dobar potez, partneru, vrlo dobar potez.“

Bil Eversli je pravio proračune sa Ronijem Deveroom.

„Recimo da ode u krevet oko dvanaest - šta misliš, kolika da mu damo vremena jedan sat?“

Zevnuo je.

„Čudno - tri ujutru je moje uobičajeno vreme za spavanje, ali večeras, samo zato što znam da moramo da sačekamo, dao bih sve da budem dobro mamino dete i odem odmah u krevet.“

Svi su potvrdili da se isto osećaju.

„Draga moja Marija“, ser Osvald je povisio glas, blago iznerviran. „Koliko puta sam ti rekao da ne oklevaš kada se pitaš da li da kreneš u akciju ili ne. Ovako svi znaju šta imaš.“

Ledi Kut je imala vrlo dobar odgovor na to, naime, da je ser Osvald glupan, i da nema prava da komentariše ovu partiju. Ali, nije odgovorila. Samo se ljubazno nasmešila, nagnula svoje bujne grudi preko stola i zagledala se u raku Džeralda Vejda koji je sedeo sa njene desne strane.

Njena zebnja bila je umirena kada je ugledala kraljicu, zatim je igrala žandarmom. izvadila štih i nastavila da reda karte.

„Četiri itria i rober“, objavila je. „Mislim da sam imala mnogo sreće da dobijem četiri štih,“

„Sreće", promrmljao je Džerald Vejd odgurnuvši stolicu i prišavši kaminu da bi se pridružio ostalima. „Sreća, kako ona to zove. Toj ženi treba straža."

Ledi Kut je skupljala novčanice i srebrne novčiće.

„Znam da nisam dobar igrač", rekla je žalobnim glasom kojim je neuspješno pokušala da sakrije zadovoljstvo. „Ali, zaista imam sreće u ovoj igri."

„Nikada nećeš biti igrač bridža. Marija", reče ser Osvald.

„Ne, dušo", uzvratila je ledi Kut. „Znam da neću. Uvek mi to govoriš. A zaista se toliko trudim."

„Zaista", reče tiho Džerald Vejd. „Nema sumnje u to. Stavice ti glavu na rame, ako ne može nikako drugačije da vidi šta imaš u ruci."

„Znam da se trudiš", reče ser Osvald. „Ali, jednostavno nemaš osećaj za karte."

„Znam, dušo", reče ledi Kut. „To mi uvek govoriš. I duguješ mi još deset šilinga, Osvalde."

„Stvarno" Ser Osvald je izgledao iznenađen.

„Da. Hiljadu sedamsto... osam funti i deset šilinga. Dao si mi samo osam funti."

„On, bože", reče ser Osvald. „Moja greška."

Ledi Kut mu se tužno nasmešila i uzela novčanicu od deset šilinga. Veoma je volela svog muža, ali nije imala nameru da mu dozvoli da je prevari za deset šilinga.

Ser Osvald se povukao za sto pored zida i uzeo viski i sodu. Bilo je pola jedan kada su se gosti opraštali jedni od drugih.

Roni Devero, čija je soba bila pored sobe Džeralda Vejda, bio je zadužen da pazi na razvoj događaja. U petnaest do dva prišunjavao se i zakucao na vrata. Čitavo društvo se u pidžamama i kućnim haljinama skupilo, uz komešanje, kikotanje i šapate.

„Svetio mu se ugasilo pre dvadeset minuta", raportirao je Roni hrapavim šapatom. „Mislio sam da ga nikada neće ugaziti. Malopre sam otvorio vrata i provirio, i čini mi se da je čvrsto zaspao. Šta sada?"

Još jednom su svečano sakupili satove. Tada se pojavio sledeći problem.

„Ne možemo svi da banemo unutra. Biće strašna gužva. Jedan od nas mora da ude, a ostali će mu kroz vrata dodavati satove.“

Usledila je žustra diskusija oko toga ko treba da bude izabran.

Tri devojke su odbijene jer bi se kikotale. Bil Eversli je odbijen zbog svoje visine, težine i teškog koraka, kao i zbog opšte nespretnosti, zbog čega je oštro protestovao. Džimi Tesidžer i Roni Devero bili su mogući kandidati, ali se na kraju većina ipak odlučila za Ruperta Bejtmena.

„Pongo je pravi čovek za to“, složio se Džimi. „U svakom slučaju, hoda kao mačka - uvek je tako hodao. A i ako bi se Džeri probudio, Pongo bi mogao da smisli neki glupavi izgovor. Znaite, nešto dovoljno uverljivo što bi ga smirilo, a da ne izazove sumnju.“

„Nešto lukavo“, predložila je Čarapica zamišljeno.

„Tako je“, reče Džimi.

Pongo je svoj posao obavio brzo i vesto. Oprezno otvorivši vrata spavaće sobe, nestao je u tami noseći sa sobom dva najveća sata. Kroz nekoliko minuta pojavio se ponovo na pragu, te su mu dodali još dva, a zatim još dva puta toliko. Konačno je izašao iz sobe. Svi su zadržali dah i osluškivali. Ritmično disanje Džeralda Vejda još uvek se moglo čuti, ali tiho, prigušeno trijumfalnim, potresnim otkucajima osam budilnika gospodina Murgatrojda.

GLAVA TRI Neuspela šala

„Dvanaest sati“, očajno je rekla Čarapica. Sala, kao šala, uopšte nije uspela. Budilnic: su, s druge strane, odigrali svoju ulogu. Oni su se oglasili, sa snagom i elanom koji se teško mogao nadmašiti, nateravši Roni ja Deveroa da skoči sa kreveta pod konfuznim

utiskom da je stigao Sudnji dan. Ako je takav efekat bio u susednoj sobi. kako li je bilo u sobi gde su se nalazili satovi? Roni je izjurio u hodnik i priljubio uho na vrata.

Očekivao je psovke, očekivao ih je siguran u sebe. Ali, ništa se nije čulo. Zapravo, nije čuo ono šta je očekivao. Satovi su kucali, glasno, arogantno, razdraženo. I tada je još jedan zazvonio, krutim, zaglušujućim zvukom koji bi iznervirao i gluvog.

U to nije bilo sumnje; satovi su verno odigrali svoju ulogu. Uradili su sve i više od onog što je g. Murgatrojd za njih tvrdio. Ali, izgleda da su našli sebi ravnog u Džeraldu Vejdu.

Društvo je očajavalo.

„Taj manijak nije ljudsko biće“, gundao je Džimi Tesidžer.

„Verovalno je pomislio da je čuo telefon u daljini, okrenuo se na drugu stranu i nastavio da spava“, reče Helen (ili možda Nensi).

„Ovo nije za šalu“, reče Rupert Bejtmen ozbiljno. „Mislim da bi morao zbog ovoga da poseti doktora.“

„Možda ima neko oboljenje bubne opne“, pun nade reče Bil.

„Pa, ako mene pitate“, reče Čarapica „Mislim da nas folira. Naravno da su ga probudili. Ali, on će nas zavarati praveći se da ništa nije čuo.“

Svi su pogledali Čarapicu sa poštovanjem i divljenjem,

„Može biti“, reče Bil.

„Lukav je on. eto šta je“, reče Čarapica. „Videćete, doći će jako kasno na doručak, samo da nam pokaže.“

I pošto je sat sada pokazivao nekoliko minuta posle dvanaest, zavladao je opšte mišljenje da je teorija koju je Čarapica iznela tačna. Samo je Roni Devero oklevao.

„Zaboravljate, bio sam ispred vrata kada se prvi sat oglasio. Šta god je naš Džeri odlučio da uradi kasnije, prvi budilnik morao je da ga iznenadi. Reagovao bi na njega. Gde si ga stavio, Pongo?“

„Na stočić blizu njegovog uha", reče g. Bejtmen.

„Veoma uvidavno od tebe, Pongo", reče Roni. „A sada, kaži mi." - Okrenuo se Bilu. „Ako bi neverovatno snažno zvono počelo da se oglašava na nekoliko inča od tvog uha u pola sedam ujutru, šta bi ti rekao na to?"

„Oh, bože", reče Bil. „Rekao bih..." Zastao je.

„Naravno da bi", reče Roni. „I ja bih. I bilo ko drugi. Što kažu, reagovali bi ljudski. E, pa, nije tako bilo. Zato kažem da je Pongo kao i obično u pravu i da Džeri ima nepoznato oboljenje bubnih opni."

„Sada je dvanaest i dvadeset", tužno reče jedna od ostalih devojaka.

„Znate šta", polako reče Džimi „ovo je prešlo svaku meru, zar ne? Mislim, šala je šala. Ali, ovo je otišlo predaleko. Biće neprijatno za Kutove."

Bil se zapiljio u njega.

„Kako to misliš?"

„Pa", reče Džimi. „Bilo kako bilo, ovo ne liči na starog Džerija."

Bilo mu je teško da recima izrazi ono što je mislio. Nije hteo previše* da kaže, ali ipak... Video je kako ga Roni posmatra. Roni se iznenada uznemirio.

U tom trenutku Tredvel je ušao u sobu i oklevajući pogledao oko sebe.

„Mislio sam da je gospodin Bejtmen ovde", objasnio je izvinja-vjući se.

„Upravo je sada izašao kroz francuski prozor", reče Rom. „Mogu li ja nešto da učinim?"

Tredvelov pogled je šetao od njega do Džimija Tesidžera. Kao da su izabrani, dva mladića su napustila sobu sa njim. Tredvel je pažljivo za sobom zatvorio vrata trpezarije. „Pa", reče Roni. „Šta je bilo?"

„Gospodin Vejd još nije sišao, gospodine, pa sam bio slobodan da pošaljem Vilijemsa u njegovu sobu." „Da?"

„Vilijems je upravo dotrčao dole, vidno uzbuđen, gospodine." Tredvel je zastao, kao da se priprema. „Bojim se, gospodine, da mora da je siroti mladi gospodin umro u snu." Džimi i Ronj^{ie} zapiljiše u njega.

„Glupost", komično je uzviknuo Roni. „To je... to je nemoguće. Džeri..." Lice mu iznenada poprimi ozbiljan izraz. „Idem... idem da vidim. Ta budala Vilijems mora da je pogrešio."

Tredvel je ispružio ruku da ga zaustavi. Osetivši neku čudnu, neprirodnu ravnodušnost, Džimi je shvatio da je batler držao situaciju u svojim rukama.

„Ne, gospodine, Vilijems nije pogrešio. Već sam poslao po doktora Kartrajta, a u međuvremenu, bio sam slobodan da zaključam vrata, a zatim obavestio ser Osvalda o tome šta se dogodilo. Sada moram da pronađem gospodina Bejtmena."

Tredvel je žurno otišao. Roni je stajao kao ošamućen. „Džeri", promrmljao je za sebe.

Džimi je uhvatio svog prijatelja za ruku i izveo ga na sporedna vrata u zaklonjeni deo terase. Naterao ga je da sedne.

„Polako, momče", rekao je nežno. „Biće ti dobro za koji trenutak."

Ali, pogledao ga je prilično radoznalo. Nije imao pojma da je Roni bio tako dobar prijatelj Džeri ja Vejda.

„Jadan naš Džeri", zamišljeno je rekao. „Ako je iko izgledao zdravo, on je bio taj."

Roni je klimnuo glavom.

„Čitava ta stvar sa satovima sada izgleda tako glupa", nastavio je Džimi. „Čudno je to. kako se lakrdija ponekad prepliće sa tragedijom, zar ne?"

Govorio je uglavnom nepovezano, kako bi dao Roniju vremena da se povrati. Ovaj se nervozno promeškoltio.

„Želeo bih da taj doktor dođe. Hteo bih da znam..."

„Šta da znaš?"

„Od čega je... umro.“

Džimi je napućio usta.

„Srce?“ nagađao je.

Roni se kratko, prezrivo nasmejao.

„Zaista, Roni“, reče Džimi.

„Dakle?“

Džimiju je bilo teško da nastavi.

„Ne misliš valjda... ne želiš da kažeš... mislim, nisi valjda pomislio da... ovaj, hoću da kažem... ne misliš valjda da ga je neko zviznuo po glavi ili tako nešto? Tredvel zaključava vrata, i tako to.“

Džimiju se činilo da njegove reci zaslužuju odgovor, ali Roni je nastavio da bulji ispred sebe.

Džimi je odmahnuo glavom i utonuo u tišinu. Činilo mu se da ništa ne može da se uradi, sem da se čeka. I tako. čekao je.

Tredvel je bio taj koji ih je prekinuo.

„Doktor bi želeo da vas vidi. gospodo, u biblioteci, ako biste bili ljubazni.“

Roni je poskočio. Džimi je krenuo za njim.

Dr Kartrajt je bio vitak, energičan mladi muškarac, inteligentnog lica. Pozdravio ih je. kratko klimnuvši glavom. Pongo. lica skrivenog iza naočara i ozbiljnijeg nego ikad, predstavio ih je.

„Kako sam shvatio, vi ste bili veliki prijatelj g. Vejda“, doktor je rekao Roniju.

„Njegov najbolji prijatelj.“

„Hmm. Pa, čitava ova stvar izgleda prilično jednostavna. Mada, tužna. Izgledao je kao zdrav momak. Da li znate da li je imao običaj da koristi nešto od sredstava za spavanje?“

„Za spavanje. Roni je zurio u njega. „Uvek je spavao kao top.“

„Nikada ga niste čuli da se žali na nesanicu?“

„Nikada.“

„Pa, činjenice su prilično jednostavne, ipak, plašim se da će morati da se obavi istraga

„Kako je umro?“

„Nema mnogo sumnje; rekao bih da je u pitanju prevelika doza hlorala. To je bilo pored njegovog kreveta. Kao i bokal i čaša. Ovakve stvari su zaista tužne.“

Džimi je bio taj koji je postavio pitanje za koje je znao da treperi na usnama njegovog prijatelja, a koje se niko, iz ovog ili onog razloga, nije usudio da postavi.

„Znači, nije u pitanju... zločin?“

Doktor ga je oštro pogledao.

„Zašto ste to rekli? Da li postoji neki razlog za sumnju?“

Džimi je pogledao u Ronija. Ako je Roni nešto znao, sada je bilo vreme da to kaže. Ali, na njegovo iznenađenje, Roni je odmahnuo glavom.

„Ne postoji nikakav razlog“, rekao je jasnim glasom.

„A samoubistvo...?“

„Naravno da nije.“

Roni je bio odlučan. Ali doktor nije bio baš uveren.

„Niste znali ni za kakve probleme? Novčane probleme? Neka žena?“

Roni je ponovo odmahnuo glavom.

„Sada mi recite nešto o njegovoj rodbini. Oni moraju biti obavešteni.“

„Ima sestru... polusestru, tačnije rečeno. Živi u Din Prajoriju. Dvadesetak milja odavde. Kada nije bio u gradu, Džeri je živeo sa njom.“

„Hmm". reče doktor. „Pa. mora joj biti javljeno."

„Ja ću da idem", reče Roni. „To je gadan posao, ali neko mora da ga obavi." Pogledao je u Džimija. „Ti je poznaješ, zar ne?"

„Površno. Plesali smo nekoliko puta."

„Onda ćemo da krenemo tvojim kolima. Nemaš ništa protiv, zar ne? Ne mogu sam da se suočim sa njom."

„Sve je u redu", razuveravao ga je Džimi. „I sam sam to hteo da predložim. Idem da upalim staru krntiju."

Bilo mu je drago što ima nešto da radi. Ronijevo ponašanje ga je zbunjivalo. Šta je znao, ili sumnjao? I zašto nije izneo svoje sumnje, ako ih je imao, doktoru.

Uskoro su dva prijatelja jurila putem u Džimijevom automobilu, nonšalantno ignorišući takve sitnice kao što je prekoračenje brzine.

„Džimi". napokon reče Roni. „Pretpostavljam da si ti najbolji prijatelj kog imam... sada."

„Pa", reče Džimi „šta s tim?"

Govorite reče osornim glasom.

„Postoji nešto što bi hteo da ti ispričam. Nešto što bi trebalo da znaš."

»O Džeriju Vejdu?" „Da, o Džeriju Vejdu." Džimi je čekao.

Napokon je upitao.

„Nisam siguran da bi trebalo da ti to kažem", reče Roni. „Zašto?"

„Vezan sam nekom vrstom obećanja."

„Oh! Onda je, možda, bolje da ništa ne kažeš."

Nastupila je tišina.

„A opet, voleo bih... Vidiš. Džimi, ti si pametniji od mene."

„Verovatno je tako“, neuljudno reče Džimi.

„Ne, ne mogu“, odjednom reče Roni.

„U redu“, reče Džimi. „Kako ti volja.“

Nakon duže tišine, Roni reče:

„Kakva je ona?“

„Ko?“

„Ta deveta. Džerijeva sestra.“

Džimi je ćutao nekoliko minuta, a onda rekao nešto izmenjenim glasom:

„Ona je u redu. U stvari... ona je sjajna.“ „Džeri je bio veoma odan njoj, znam. Često je govorio o njoj.“ „Ona je bila veoma odana Džeriju. To... to će je teško pogoditi.“ „Da, gadan posao.“

Bili su tihi, sve dok nisu stigli do Din Prajorija.

Gđica Lorejn, rekla im je sobarica, bila je u bašti. Sem, ako nisu došli da vide gđu Koker.

Džimi je bio odlučan da nisu došli da vide gđu Koker.

„Ko je gđa Koker?“ upitao je Roni, dok su ulazili u ponešto zapuštenu baštu.

„Stara sova koja živi sa Lorejn.“

Zakoračili su na popločanu stazu. Na kraju staze, nalazila se devojka sa dva crna koker španijela. Oniska devojka, veoma svetle puti, obučena u pohaban, stari tvid. Uopšte nije ličila na devojku koju je Roni očekivao da će videti. U stvari, nije bila ni Džimijev tip. Pridržavajući jednog psa za ogrlicu, sišla je niz stazu da ih dočeka. „Kako ste“, rekla je. „Nemojte da obraćate pažnju na Elizabetu. Nedavno se oštenila, i veoma je sumnjičava.“

Imala je izuzetno neizveštačene, divne manire, i kada je podigla nasmešen pogled ka njima, obrazi su joj poprimili bledu boju divlje ruže. Njene oči su bile intenzivno tamnoplave - poput različka.

Odjednom su se raširile - da li se to u njima očitavao strah? Kao da je već sve pogodila.

Džimi je oklevao da progovori.

„Ovo je Roni Devero, gđice Vejd. Vi ste sigurno mnogo puta čuli Džerija kako priča o njemu. ”

„Oh, da.“, Okrenula je svoj ljučki, topli osmeh pun dobrodošlice ka njemu. „Obojica ste odseli u Dimnjacima, zar ne? Zašto niste povelili i Džerija sa sobom?“

„Pa... nismo mogli“, reče Roni, i onda je zastao. Džimi je ponovo ugledao blesak straha u njenim očima. „Gđice Vejd“. rekao je „plašim se... mislim, imamo loše vesti za vas.“

Istog trenutka se sledila.

„Džeri?“

„Da... Džeri. On je...“

Sa iznenadnom strašću udarila je nogom u pod.

„Ohi-Recite mi... recite mi“, okrenula se odjednom ka Roniju. „Vi mi recite.“

Džimi je osetio žalac ljubomore, i u tom trenutku je shvatio ono što je oklevao sebi da prizna. Znao je zašto su Helen i Nensi i Čarapica za njega oduvek bile samo „devojke“. i ništa više.

Samo je delimično čuo Ronijev glas kako odvažno kaže:

„Da. gđice Vejd, reći ću vam. Džeri je mrtav.“ Trgla se. kao da ju je neko udario. Borila se za vazduh i ustuknula, ali je već posle nekoliko trenutaka žudno počela da postavlja pitanja. Kako? Kada?

Roni joj je odgovarao što je obzirnije mogao. „Napitak za spavanje! Džeri?“

U glasu joj se jasno čula neverica. Džimi je pogledao. To je bio gotovo pogled upozorenja. Iznenada je imao neko osećanje da bi Lorejn, u svojoj naivnosti, mogla previše da kaže,

Kada je došao red na njega, on joj je objasnio, što je nežnije mogao, potrebu za istragom. Ona se stresla. Odbila je njihovu ponudu da je povedu natrag u Dimnjake sa njima, ali je objasnila da će svratiti kasnije. I sama je posedovala dvosed.

„Ali prvo bih želela da... ostanem malo sama", tužno je rekla. „Znam", reče Roni. „Sve je u redu", reče Džimi.

Pogledali su je, osećajući se čudno, i nekako nemoćno. „Puno vam hvala obojici što ste došli" U tišini su se odvezli nazad, u nategnutoj, neprijatnoj atmosferi. „Bože! Ta devojka se zaista potresla", odjednom reče Roni. Džimi se složio.

„Džeri je bio moj prijatelj", reče Roni. „Na meni je ostalo da pazim na nju."

„Oh! Naravno."

Pri povratku u Dimnjake, Džimi je upao u zasedu uplakane ledi Kut.

„Taj siroti dečko", neprekidno je ponavljala. „Taj siroti dečko." Džimi je izgovorio sve prigodne rečenice koje su mu pale na pamet.

Ledi Kut mu je naširoko ispričala raznorazne detalje bolesti njenih raznoraznih dragih prijatelja. Džimi je slušao sa dobro odglumljenom simpatijom, i na kraju uspeo da se odvoji od nje, a da pri tom ne ispadne neučtiv.

Lakim korakom je potrčao uz stepenice. Roni je upravo izlazio iz sobe Džerija Vejda. Izgledao je iznenađen što vidi Džimija.

„Ušao sam unutra da ga vidim", rekao je. „Hoćeš li ti da uđeš unutra?"

„Mislim da neću", reče Džimi, koji je bio zdrav mladić sa prirodnim otporom prema svakom podsećanju na smrt.

„Mislim da bi svi njegovi prijatelji trebalo to da urade."

„Oh! Misliš?" reče Džimi, primetivši u sebi da je Roni Devero bio prokleta čudan u vezi s čitavom ovom stvari.

„Da. To je znak poštovanja."

Džimi je uzdahnuo, ali se predao.

„Oh! U redu, onda", rekao je. ušao unutra, blago stegnuvši zube.

Na prekrivaču je bilo aranžirano belo cveće i soba je bila pospremljena i dovedena u red.

Džimi je bacio brz, nervozan pogled na nepomično belo lice. Da li je moguće da je ovo anđeoski, ružičasti Džeri Vejd'? Ta ukočena, mirna figura? Stresao se.

Dok se okretao da napusti sobu, pogled mu je prešao preko police iznad kamina i zapanjeno je ustuknuo. Budilnici su sada bili uredno poredani u red.

Odman je izašao iz sobe. Roni ga je čekao.

„Izgleda veoma mirno, i tako dalje. Baš nema sreće", mrmljao je Džimi.

Onda je rekao:

"Ovaj, Roni, ko je poredao one satove onako u red?"

Krixri

„Kako bih ja to mogao da znam? Neko od posluge, pretpostavljam."

„Znaš, baš čudno", reče Džimi „što ih je sada sedam, a ne osam. Jedan sat nedostaje. Da li si to primetio?'"

Roni je napravio grimasu.

„Sedam, umesto osam", reče Džimi, mršteći se. „Pitam se zašto.'"

GLAVA ČETIRI Pismo

„Neuvidavnost, tako ja to zovem“, reče lord Katerham.

Govorio je nežnie, žalosnim glasom i izgledao je zadovoljan pri-devom koji je upotrebio.

„Da, izrazita neuvidavnost. Često mi pada u oči kako su ovi novopečeni bogataši zaista neuvidavni prema dragima. Verovatno je upravo to razlog što uspevaju da zgrnu toliko bogatstvo.“

Tužno je pogledao poljane svojih predaka, nad kojima je upravo danas povratio vlasništvo.

Njegova kćer, ledi Ajlin Brent prijateljima i javnosti poznatija kao Krpica, nasmejala se.

„Ti sigurno nikada nećeš uspeti da zgrneš veliko bogatstvo“, su-vo je primetila. „mada nisi baš lako loše prošao sa starim Blesanom. kako si ga prešao za ovo mesto. Kakav je on bio? Pristojan?“

„On je jedan od onih krupnih muškaraca“, reče lord Katerham, blago slegnuvši ramenima „crvenog četvrtastog lica i čeličnosive kose. Moćnik, znaš. Ono što nazivaju snažnom ličnošću. Tip čoveka koji dobiješ kada parni valjak pretvoriš u čoveka.“

„Dosta zamoran?“ primetila je Krpica sa razumevanjem.

„Užasavajuće zamoran, prepun svih onih depresivnih vrlina, kao trezvenost i tačnost. Ne znam šta je gore, snažne ličnosti ili ozbiljni političan. Ja lično najviše volim bezbrižne nesposobnjakoviće.“

„Bezbrižni nesposobnjaković ne bi mogao da ti plati cenu koju si tražio za ovaj stari mauzolej“, podsetila ga je Krpica.

Lord Katerham se trgnuo.

„Voleo bih kada ne bi koristila tu reč, Krpice. Tek što smo prestali sa razgovorom na tu temu.“

„Ne shvatam zašto si tako osetljiv u vezi s tim“, reče Krpica. „Na kraju, ljudi moraju negde i da umru.“

„Ne moraju da umru baš u mojoj kući“, reče lord Katerham.

„Ne shvatam zašto da ne. Mnogi su to već uradili. Gomile uštogljenih starih baba i deda.“

„To je drugo“, reče lord Katerham. „Prirodno, očekujem od Bren-tovih da umru ovde... oni se ne računaju. Ali ne odobravam to strancima. A posebno ne odobravam istrage. Čitava stvar će uskoro preći u naviku. Ovo je već drugi put da se ovakva stvar desi. Sećaš se čitave one gungule od pre četiri godine? Za šta, uzgred budi rečeno, u potpunosti krivim Džordža Lomaksa.“

„A sada kriviš siroti stari parni valjak, Kuta. Sigurna sam da je i on bio prilično uznemiren.“

„Veoma neuviđavno“, tvrdoglavo reče lord Katerham. „Ljude koji su skloni takvim stvarima ne bi trebalo pozivati u goste, I možeš da pričaš šta hoćeš, Krpice, ja ne volim istrage. Nikad nisam i nikada neću.“

„Pa, ovo nije isto kao prošli put“, umirujuće reče Krpica. „Mislim, nije bilo ubistvo.“

„Moglo je da bude, sudeći po čitavoj gužvi koju je onaj glupan od inspektora napravio. On se još nije oporavio od onog od pre četiri godine. On misli da je svaki smrtni slučaj koji se ovde desi po pravilu rezultat nekog zločina, skopčanog sa teškim političkim posledica-ma. Nemaš pojma koliku prašinu on diže oko toga. Tredvel mi je sve ispričao. Uzimao je otiske sa svega što možeš da zamisliš. A naravno da su našli samo otiske onog čoveka što je umro. Najjasniji mogući slučaj - mada, sasvim je druga stvar da li je to bilo samoubistvo ili nesrećan slučaj.“

„Jednom prilikom sam upoznala Džerija Vejda“, reče Krpica. „On je bio Bilov prijatelj. Dopao bi ti se. oče. Nikada nisam upoznala nekog bezbrižnijeg nesposobnjakovića od njega.“

„Ne dopada mi se niko ko dolazi i umire u mojoj kući samo zato da bi mene nervirao", jogunasto reče lord Katerham.

„Ali ja stvarno ne mogu da zamislim da bi neko njega ubio", nastavila je Krpica. „Sama ideja je apsurdna."

„Naravno <mjeste", reče lord Katerham. „Ili bi makar bila apsurdna svakom drugom sem nekom kao što je onaj magarac od inspektora Reglana."

„Rekla bih da mu je traganje za otiscima dalo osećaj važnosti", umirujuće reče Krpica. „U svakom slučaju, pomenuli su to u 'Nesreć-nim slučajevima', zar ne?"

Lord Katerham se zainteresovao.

„Morali su da pokažu obzira prema osećanjima sestre."

„Zar je tu bila sestra? Ne znam."

„Polusestra, verujem. Bila je puno mlada. Stari Vejd je pobegao sa njenom majkom - stalno je radio takve stvari. Nijedna žena ga nije privlačila, sem ako nije pripadala drugom muškarcu."

„Drago mi je što postoji makar jedna loša navika koju nemaš", reče Krpica.

„Uvek sam vodio veoma ugledan bogobojažljiv život", reče lord Katerham. „Izgleda neverovatno, imajući na umu koliko malo štete nanosim drugim ljudima, da ne mogu da me ostave na miru. Kada bi samo..."

Zastao je kada se Krpica iznenada uputila ka prozoru.

„Mekdonalde". pozva Krpica, jasnim, autoritativnim glasom.

Imperator se pojavio. Nešto što je možda moglo da podseća na osmeh dobrodošlice pokušavalo je da se probije na površinu njegovog lica, ali odagnala ga je prirodna baštovanska turobnost.

„Vaša milosti?" reče Mekdonald.

„Kako si?" reče Krpica.

„Ne baš sjajno", reče Mekdonald.

„Htela sam da razgovaram sa tobom o travnjaku. Užasno je zarastao. Pošalji nekoga da se pobrine za to, hoćeš li?“

Mekdonald je sumnjičavo zatresao glavom.

„To bi značilo da se Vilijem dovede sa donjih leja, gospoja.“

„Donje leje me ne zanimaju“, reče Krpica. „Neka se odmah baci na posao. I, Mekdonalde...“

„Da, gospo'ice?“

„Donesi mi malo grožđa iz staklenika. Znam da mu još nije vreme da se seče, pošto nikad nije, ali svejedno ga želim. Razumeš?“

Krpica se vratila u biblioteku.

„Izvini, oče“, rekla je. „Htela sam da uhvatim Mekdonalda. Rekao si nešto?“

„Zapravo, jesam“, reče lord Katerham. „Ali, nema veze. Sta si to pričala sa Mekdonaldom?“

„Pokušavala sam da ga izlečim od uverenja da je Svemogući. Ali, to je neizvodiv zadatak. Mislim da su Kutovi bili loši za njega. Mekdonald ne daje ni pet. čak ni deset para. za najveći parni valjak na svetu. Kakva je leđi Kut' .“

Lord Katerham je razmislio o pitanju.

Misterija sedam hrojčanika

„Poprilično nalik mojoj viziji gđe Sidons*“, napokon je rekao, „Rekao bih da je glumila u mnogo amaterskih pozorišta. Pretpostavljam daje bila veoma uznemirena čitavom tom gužvom oko satova.“

„Kakvom gužvom oko satova?“

„Tredvel mi je upravo ispričao. Izgleda da su gosti hteli da izvedu neku šalu. Kupili su gomilu budilnika i sakrili ih po sobi mladog Vejda. A onda je, naravno, jadničak umro. Sto je šalu pretvorilo u nešto užasno.“

Krpica je klimnula glavom.

„Tredvel mi je rekao još nešto prilično čudno u vezi s tim satovima“, nastavio je lord Katerham. koji je sada već uživao u priči. „Izgleda da ih je neko skupio i poredao u niz iznad kamina posle smrti sirotog dečka.“

„Pa, zašto da ne?“ reče Krpica.

„Ni ja ne vidim zašto da ne“, reče lord Katerham. „Ali, izgleda da je oko toga nastala neka gužva. Vidiš, niko nije hteo da prizna da je to uradio. Čitava posluha je ispitana i kunu se da nisu ni dotakli te vražje stvari. Zapravo, to je prava misterija. A onda je isJednik postavljao pitanja na pretresu, a znaš i sama koliko je teško objasniti nešto pripadnicima te klase.“

„Savršeno komplikovano“, složila se Krpica. „Naravno“, reče lord Katerham „teško je na kraju pohvatati konce čitave stvari. Ne shvatam svrhu polovine onog što mi je Tredvel ispričao. Uzgred, Krpice, dasa je umro u tvojoj sobi.“ Krpica je napravila grimasu.

„Zašto ljudi moraju da umiru u mojoj sobi?“ pomalo uvredeno je rekla.

* Sara Kembl Sidons (1755-1831). engeska glumica. - Prim. prev.

„To je upravo ono što sam i ja govorio“, pobedonosno reče lord Katerham. „Neuvidavnost. U današnje vreme svi su proketo neuviđavni.“

„Nije da mi to smeta“, odvažno reče Krpica. „Zašto bi?“

„Meni smeta“, reče njen otac. „Meni jako smeta. Ja bih sanjao svakojake snove, znaš - avetinjske ruke i zveckanje lanaca.“

„Pa“, reče Krpica „stara tetka Luiza je umrla u tvom krevetu. Pitam se kako do sada nisi video njen duh da lebdi po sobi.“

„Vidim ga ponekad“, stresao se lord Katerham. „Posebno nakon jastoga.“

„Pa, hvala bogu da ja nisam sujeverna“, reče Krpica.

Ipak, te večeri, dok je sedela ispred kamina u svojoj sobi, vitke figure u pidžami, zatekla je sebe da joj misli beže ka tom veselom, ispraznom mladicu, Džeriju Vejdu. Prosto je nemoguće poverovati da bi bilo ko, toliko pun života, mogao namerno da izvrši

samoubistvo. Ne, ona druga pretpostavka je sigurno tačna. Uzeo je preparat za spavanje i čistom greškom progutao preveliku dozu. To jeste bilo moguće. Nije joj se činilo da je Džeri Vejd patio od preterane moždane aktivnosti.

Pogled joj je skrenuo ka kaminu i počela je da razmišlja o toj priči o satovima. Imala je mnoštvo novih informacija, budući da je upravo završila razgovor sa pomoćnicom kućepaziteljke. Ona joj je ispričala detalje koje Tredvel očigledno nije držao bitnim dok je podnosio izveštaj lordu Katerhamu, ali koji su zagolicali Krpičinu radoznalost.

Sedam časovnika je uredno bilo poredano iznad kamina; poslednji preostali nađen je na travnjaku. gde je očigledno izbačen kroz prozor.

Krpicu je to zbunjivalo. Izgledalo je kao potpuna besmislica uraditi tako nešto. Mogla je da zamisli da je neka od služavki poredala satove, a onda, uplašena istragom, odbila da prizna šta je uradila. Ali sigurno je da nijedna služavka ne bi izbacila sat u baštu.

Da li je Džeri Vejd to uradio, nakon što ga je prva oštra zvonjava probudila? Ali ne; to takođe nije bilo moguće. Krpica se setila da je čula kako se smrt dogodila u ranim jutarnjim časovima, a on je već neko vreme pre toga bio u komatoznom stanju.

Krpica se namrštila. Ova stvar sa satovima i jeste bila čudna. Moraće da stupi u kontakt sa Bilom Everslijem. On je bio ovde, to je znala.

Za Krpicu je razmišljanje podrazumevalo akciju. Ustala je i prišla pisaćem stolu. Bio je to sekretar ukrašen gravurama i poklopcem koji se rolao unatrag. Krpica je sela za njega, izvukla list papira i počela da piše.

DRAGI BILE,...

Zastala je za trenutak da izvuče donju ladicu. Zaglavila se na pola puta, kako je ostao imala običaj, setila se. Krpica je nestrpljivo cimnula, ali bez uspeha. Setila se da joj je jednom prilikom upala koverta dok je zatvarala ladicu i zaglavila je. Uzela je tanak nož za pisma i uvukla ga u uski prorez. Ubrzo je provirio rezultat u vidu komada belog papira. Krpica ga je uhvatila za kraj i izvukla napolje. To je bio prvi list pisma, pomalo izgužvan.

Datum je bio prva stvar koja je Krpici zapala za oko. Veliki kitnjasti datum koji je odskakao sa papira. Dvadeset prvi septembar.

„Dvadeset prvi septembar“, polako reče Krpica. „Ali, to sigurno ne može...”

Zanemela je. Da, bila je sigurna. Dvadeset drugi septembar je bio dan kada je Džeri Vejd nađen mrtav. Ovo je, onda, pismo koje mora da je pisao veče uoči tragedije.

Krpica ga je izravnala i pročitala. Nije bilo završeno.

za moju Lorejn,

Doći ću u sredu. Super se osećam i jako sam zadovoljan sobom. Biće božanstveno videti te. Slušaj, zaboravi sve ono što sam ti rekao za Sedam brojčanika. Mislio sam da će sve to manje-više da bude samo šala - ali nije: sve je, samo ne šala. Žao mi je što sam ti ikada spomenuo bilo šta o tome; to nije nešto sa čime bi klinici kao ti smeli da se petljaju. Zato, zaboravi na to, važi?

Hteo sam još nešto da ti kažem, ali toliko mi se spava da ne mogu oči da držim otvorene.

Oh, u vezi s Lurčerom, mislim...”

Ovde se pismo prekidalo.

Krpica je sela, mršteći se. Sedam brojčanika. Gde je to bilo? U nekom bednom kraju Londona, činilo joj se. Recí „sedam brojčanika“ podsećale su je na nešto drugo, ali za trenutak nije mogla da se seti na šta. Umesto toga, pažnju su joj privukle dve fraze. „Super se osećam...” i „toliko mi se spava da ne mogu oči da držim otvorene”.

To se nije uklapalo. To se uopšte nije uklapalo. Jer, to je upravo bila ona noć kada je Džeri Vejd uzeo preveliku dozu hloralhidrata i nikada se više nije probudio. A ako je ono što je napisao u ovom pismu bilo tačno, zašto bi ga uopšte i uzeo?

Krpica je odmahнула glavom. Pogledala je po sobi i blago zadrhtala. Šta ako je Džeri Vejd upravo posmatra. Ovo je bila soba u kojoj je umro...

Nepomično je sedela. Tišinu je narušavalo samo kucanje njenog malog zlatnog časovnika. Zvuk je bio neprirodno glasan i značajan.

Krpičin pogled je kliznuo ka kaminu. Veoma živa slika iskrsla joj je pred očima. Mrtav muškarac leži na krevetu, a sedam časovnika otkucava na kaminu - kuca glasno, zloslutno... kuca... kuca...

GLAVA PET Čovek na putu

„Oče“, reče Krpica kada je otvorila vrata omiljenog utočišta lorda Katerhama i gurnula glavu unutra. „Idem 'hispanom' do grada. Ne mogu više da podnesem ovu monotoniju.“

„Pa tek smo juče stigli“, požalio se lord Katerham. „Znam. Čini mi se kao da je prošlo sto godina. Zaboravila sam kako na selu može da bude dosadno.“

„Ne slažem se sa tobom“, reče lord Katerham. „Mirno je, upravo je tako - mirno. I izuzetno udobno. Ne mogu da ti opišem koliko cenim povratak Tredvelu. Taj čovek savršeno poznaje svaku moju želju. Neko je jutros dllazio da pita da li ovde može da organizuje prikupljanje ženskih izviđača...“

„Okupljanje“, prekinula ga je Krpica.

„Prikupljanje, okupljanje - ista stvar. Ionako je to bila neka blesava reč koja ništa ne znači. Ali to bi me stavilo u" veoma nezgodan položaj, jer sam morao da odbijem - u stvari, verovatno nije trebalo da odbijem. Ali, Tredvel me je izvukao. Zaboravio sam šta je tačno rekao - nešto đavolski pametno, što nije moglo da povredi ničija osećanja, a što je odmah stavilo tačku na čitavu stvar.“

„Meni nije dovoljna udobnost“, reče Krpica. „Ja hoću uzbuđenje.“ Lord Katerham se stresao.

„Zar nismo imali dovoljno uzbuđenja pre četiri godine?“ žalosno je rekao.

„Spremna sam za još uzbuđenja“, reče Krpica. „Mada, od grada ne očekujem ništa. Ali, u svakom slučaju, nemam nameru da razvalim vilicu od zevanja.“

„Iz mog iskustva“, reče lord Katerham, „ljudi koji traže nevolju obično je i nađu.“ Zevnuo je. „Svejedno“, dodao je, „ne bi mi ništa smetalo da i sam odem do grada.“

„Hajde, onda“, reče Krpica. „Ali brzo. zato što mi se jako žuri.“

Lord Katerham tek što je počeo da ustaje iz svoje fotelje, kada je zastao.

„Da li si rekla da se žuriš?“ nepoverljivo je upitao.

„Đavolski se žurim“, reče Krpica.

„To onda rešava sve“, reče lord Katerham. „Ja ne idem. Vožnja sa tobom u 'hispanu', kada si u žurbi - ne, to nije fer prema čoveku u godinama. Ostaću ovde.“

„Kako god želiš“, rekla je Krpica i izašla.

Tredvel je zauzeo njeno mesto.

„Vikar, moj lorde, željno iščekuje da vas vidi; nekakav nesrećni spor pko statusa 'dečачke brigade'.“

Lord Katerham je zaječao.

„Učinilo mi se, moj lorde, da sam vas čuo kako za doručkom po-mmmjete da ovog jutra planirate da odete do sela i baš o tome razgovarate sa vikarom.“

„Jesi li mu tako i rekao?“ upita lord Katerham, pun nade.

„Jesam, moj lorde. Otišao je, ako tako mogu da kažem, brzinom svetlosti. Nadam se da sam dobro uradio, moj lorde?“

„Naravno da jesi, Tredvele. Ti uvek uradiš pravu stvar. Ne bi mogao da pogrešiš sve i da hoćeš.“

Tredvel se dobroćudno osmehnuo i povukao se.

U međuvremenu. Krpica je nestrpljivo pritiskala sirenu ispred vratarnice kod ulazne kapije, odakle je istrčavala jedna devojčica, u prat-"Ji majke koja je opominjala da požuri.

„Požuri, Ketii. To je sigurno njeno gospodstvo, u paklenoj žurbi, Po običaju.”

Za Kropicu je odista bilo karakteristično da bude u takvoj žurbi, pogotovo kada je vozila automobil. Posedovala je veštinu i nerve, a bila je i dobar vozač; da je bilo drugačije, njena nesmotrena žurba završila bi se tragično, više no jedanput.

Bio je svež oktobarski dan, sa plavim nebom i zaslepljujućim suncem. Ukus oštrog vazduha naterao je rumenilo u Krpiciine obraze i ispunio je životnom energijom.

Tog jutra je poslala nedovršeno pismo Džeralda Vejda Lorejni Vejd u Dins Prajori, i u pismu je dodala nekoliko svojih rečenica. Čudan osećaj koji ju je obuzimao u vezi sa svim tim bledeo je na dnevnom svetlu, mada je nju i dalje mučio nedostatak bilo kakvog objašnjenja. nameravala je da uhvati Bila Everslija i da iz njega izvuče malo više detalja o toj zabavi koja se tako tragično završila. Ipak, jutro je bilo prekrasno i ona se osećala posebno dobro, a „hispano” je jurio kao san.

Krpica je pritisnula papučicu za gas i „hispano” je istog trenutka reagovao. Milje su se topile jedna za 'drugom, saobraćaj je bio redak, pa je Krpica je imala čist put ispred sebe.

A onda. bez ikakvog upozorenja, jedan muškarac je, teturajući se, izleteo iz živice na drum, pravo ispred Kropice. Bilo je nemoguće zaustaviti automobil na vreme. Svom svojom snagom, Krpica je smotala volan i skrenula automobil na desno. Automobil je zamalo završio u jarku - zamalo, ali se zaustavio na vreme. Bio je to opasan manevar, ali je uspeo. Krpica je bila skoro sigurna da je promašila čoveka.

Bacila je pogled unatrag, i osetila nalet mučnine. Automobil nije prešao preko muškarca, ali mora da ga je zakačio u prolazu. Muškarac je ležao ničice, licem prema zemlji, zastrašujuće mirno.

Krpica je iskočila iz automobila i potrčala. Nikada do sada nije pregazila ništa važnije od zalutale kokoške. Sama činjenica da do nesreće nije došlo njenom krivicom ni za trenutak joj nije donela olakšanje.

Muškarac je izgledao pijan, ali pijan ili ne ona ga je ubila. Bila je prilično sigurna da ga je ubila. Srce joj je mučki tuklo. Snažnim udarima odzvanjajući joj u ušima. Klekla je pored nepomične prilike i odvažno ga okrenula. On nije pustio ni glasa.

Bio je mlad, videla je. Prijatnog lica, dobro odeven sa malim četkastim brkovima. Nije bilo nikakvih spoljnih tragova povrede koliko je ona mogla da vidi, ali bila je uverena da on umire li je već mrtav.

Kapci su mu zadrhtali i oči su mu se napola otvorile, tužne braon oči punje patnje, nalik na pseće. Izgledalo je kao da se bori da progovori.

Krpica se nagnula ka njemu, "Da rekla je .Da?"

Postojalo je nešto što je pokušavao da kaže, mogla je to da vidi. Žudno pokušavao da kaže, a ona nije mogla da mu pomogne. Ništa nije mogla da uradi. Napokon su se začule reči, jedva čujni uzdah.

„Sedam brojčamka... recite

„Da", ponovo reče Krpica. Pokušavao je da izgovori neko ime pokušavao, svom svojom snagom koja ga je brzo napuštala.

"Da kome treba da kažem."

"Recite Dzimi Tesindzer" Napokon je izgovorno da, mu onda, odjednom glava pala unazad, i čitavo telo omlitavelo.

Krpica je čučnula. podrhtavajući od glave do pete. Nije mogla ni da zamisli da bi joj se, kada moglo desiti nešto ovako strasno.

Bio je mrtav, a ona ga je ubila. Pokušavala je da se pribere. Šta bi sada trebalo da uradi. Doktor bila je to prva pomisao. Bilo je moguće, samo moguće da se muškarac samo onesvestio i da nije mrtav. Svaki instikt u njoj se usprotivio ali je ipak to morala da uradi morala je nekako da ga uba ci u automobil i odveze do najbližeg doktora. Ovo je bio usamljeni deo seoskog drumca i nije bilo nikog ko bi mogao da joj pomogne.

Krpica je. i pored vitkog tela, bila snažna. Mišići su joj bili zategnuti kao struna. Dovezla je „hispano" što je brže mogla, a onda prikupila svu svoju snagu, da bi uvukla

nepomičnu figuru unutra. Bio je to užasan posao, koji je naterao da stegne zube, ali na kraju je ipak uspela.

Onda je skočila na vozačko sedište i krenula. Nakon nekoliko milja, stigla je u mali grad u kome je brzo pronašla doktorovu kuću.

Doktor Kasel, ljubazni sredovečni muškarac, bio je hitno pozvan da dođe u svoju ordinaciju, da bi tamo ugledao devojkicu koja je očigledno bila na ivici /uvaca.

Krpica je naglo progovorila.

„Ja... mislim da sam ubila nekog čoveka. Pregazila sam ga. Dovezla sam ga sa sobom, kolima. On je sada napolju. Ja... pretpostavljam da sam suviše brzo vozila. Oduvek sam suviše brzo vozila.”

Doktor je bacio iskusan pogled na nju. Otišao je do police i sipao nešto u čašu. Doneo je to do nje.

„Popijte ovo sada", rekao je „i odmah ćete se bolje osećati. Doživeli ste šok.”

Krpica je poslušno popila i tračak boje se vratio u njeno blede lice. Doktor je sa odobravanjem klimnuo glavom.

„Tako. A sada. hteo bih da vi ostanete da mirno sedite ovde, Ja ću da izađem napolje i da se pobrinem za stvari. Tek kada se uverim da se više ništa ne može uraditi za sirotog čoveka, vratiću se ovde i razgovaraćemo.”

Neko vreme ga nije bilo. Krpica je pogledala na sat iznad kamina. Pet minuta, deset minuta, četvrt sata, dvadeset minuta - da li će se ikada vratiti?

Onda su se vrata otvorila i dr Kasel se ponovo pojavio. Izgledao je izmenjeno - Krpica je to odmah primetila - namršteniji. istovremeno i uznemireniji. Bilo je još nečeg u njegovom ponašanju, što nije sasvim mogla da razume, nekakav nagoveštaj potisnutog uzbuđenja.

„A sada, mlada damo", rekao je. „Da raščistimo ovo. Vi ste. kako kažete, pregazili ovog čoveka. Recite mi tačno kako se nesreća dogodila.”

Krpica je objasnila, što je bolje umela. Doktor je sa velikom pažnjom pratio njene reci.

„Upravo tako; automobil nije prešao preko njegovog tela?“

„Ne, U stvari, ja sam pomislila da ga nisam ni dotakla.“

„On se, kako kažete, teturao?“

„Da. pomislila sam da je pijan.“

„I izašao je odnekle iz živice?“

„Ja mislim da su tamo bila neka vrata. Mora da je odatle izašao kroz kapiju.“

Doktor je klimnuo glavom, a zatim se zavalio natrag u stolicu i skinuo svoje cvikere.

„Uopšte ne sumnjam“, rekao je „da ste vi veoma neoprezan vozač i da ćete verovamo jednog dana pregaziti nekog jadnička i ubiti ga, ali - ovaj put to niste uradili.“

„Ali...“

„Automobil ga nije ni dotakao. Ovaj čovek je ustreljen“

GLAVA ŠEST Ponovo sedam brojčanika

Krpica je zurila u njega. I veoma polako, svet koji je za posled-njih četrdeset pet minuta bio okrenut naopako, protresao se još jedanput, da bi se ponovo postavio na noge. Prošlo je nekoliko minuta pre nego što je Krpica progovorila, ali kada je to učinila, više nije bila uspaničena devojka, već prava Krpica, hladna, oštroumna i logična.

„Kako je on mogao da bude upucan?“ rekla je.

„Ne znam kako je mogao“, suvo reče doktor. „Ali jeste. U sebi ima puščani metak. Imao je unutarnje krvarenje, zato ništa niste primetili.“

Krpica je klimnula glavom. „Pitanje je“, nastavio je doktor „ko je pucao na njega? Nikoga niste videli?“

Krpica je odmahнула glavom.

„To je baš čudno“, reče doktor. „Ako je to bila nesreća, čovek bi pomislio da bi taj koji je to uradio dotrčao da mu pomogne - sem u slučaju da nije znao šta je uradio.“

„U blizini nije bilo nikog“, reče Krpica. „Odnosno, nikog nije bilo na putu.“

„Meni se čini“, reče doktor „da je ovaj jadničak sigurno trčao. Metak mora da ga je pogodio dok je prolazio kroz kapiju i on se verovatno zbog toga teturao po putu. Niste čuli pucanj?“

Krpica je odmahнула glavom.

„Ali, verovatno ga i inače ne bih čula“, rekla je „uz svu onu buku koju automobil pravi.“

„Upravo tako. Ništa nije rekao pre nego što je umro?“

„Promrmljao je nekoliko reci.“

“Ništa što bi bacilo malo svetla na ovu tragediju.?”

„Ne. Želeo je nešto, ne znam šta... da poručim nekom njegovom prijatelju. Oh! Da, i pomenuo je Sedam brojčanika.“

„Hmm“, reče dr Kasel. „To uopšte nije tipično susedstvo za nekog iz njegove klase. Moguće da je njegov ubica došao odatle. Pa, ne moramo brinuti sada o tome. Prepustite sve meni. Obavestiću policiju. Vi ćete, naravno, morati da ostavite vaše ime i adresu, jer će policija sigurno želeći da vam postavi neka pitanja. U stvari, možda bi bilo bolje da sada krenete do policijske stanice sa mnom. Možda će da kažu kako je trebalo da vas zadržim.“

Krenuli su zajedno, Krpičinim autom. Policijski inspektor je otezao u govoru i bio je pun poštovanja kada mu je Krpica rekla svoje ime i adresu. Sa velikom pažnjom je uzeo njenu izjavu.

„Derani!“, rekao je. „To je to. Derani vežbaju! Te okrutne, glupe, male vagabunde. Stalno pucaju u ptice, a ne razmišljaju da bi neko mogao da bude sa druge strane živice.“

Doktor je pomislio da je to najneverovatnije od svih objašnjenja, ali shvatio je da će čitav slučaj uskoro biti u rukama nekog sposobnijeg, pa mu se zato nije činilo potrebnim da stavlja primedbe. „Ime preminulog?“ pitao je narednik, vlažeći vrh olovke. „Imao je posetnicu sa sobom. Izgleda da je to bio g. Ronald Devero, sa adresom u Albaniju.“

Krpica se namrštila. Ime Ronalda Deveroa probudilo je neko sećanje u njoj. Bila je sigurna da je to ime već negde čula.

Bila je već na pola puta do Dimnjaka u svom automobilu, kada joj je sinulo. Pa naravno! Roni Devero. Bilov prijatelj iz Forin ofisa. On i Bili i... da. Džerald Vejd.

Čim je to shvatila, Krpica zamalo nije uletela u živicu. Prvo Džerald Vejd, a onda Roni Devero. Smrt Džerija Vejda je možda bila prirodna - rezultat nepažnje, ah smrt Ronija Deveroa sigurno je imala zlokobniji prizvuk.

A onda se Krpica setila još nečega. Sedam brojčanika! Kada je samrtnik to rekao, njoj se to učinilo maglovito poznatim. Sada je znala i zašto. Džerald Vejd je pomenuo Sedam brojčanika u svom po-slednjem pismu, koje je pisao svojoj sestri, noć pre nego što je preminuo. A to je ponovo podsetilo na nešto, čega nije mogla tačno da se seti.

Razmišljajući o ovim stvarima, Krpica je toliko usporila, da je ni-ko ne bi prepoznao. Odvezla je automobil u garažu i izašla da potraži svog oca.

Lord Katerham je zadovoljno čitao katalog predstojeće aukcije ret-kih izdanja i bio potpuno zatečen kada je ugledao Krpicu.

„Čak ni ti“, rekao je „ne možeš stići do Londona i natrag za ovo vreme.“

„Nisam bila u Londonu“, reče Krpica. „Pregazila sam čoveka.“

„Šta?“

„Samo, ja u stvari nisam bila kriva. On je bio upucan.“

„Kako je mogao da bude upucan?“

„Ne znam kako je mogao da bude upucan, ali je bio.“

„Ali, zašto si pucala na njega?“

„Ja nisam pucala u njega.“

„Ne smeš da pucaš u ljude“, reče lord Katerham tonom u kome se osećao blagi prekor. „Zaista ne smeš. Usudio bih se reći da neki od njih zaista to zaslužuju, ali svejedno, to vodi samo u nevolju.“ „Rekla sam ti da ja nisam pucala u njega.“ „Pa dobro, ko je onda?“ „Ne zna se“, reče Krpica.

„Glupost“, reče lord Katerham. „Čovek ne može da bude upucan i pregažen, a da to niko nije uradio.“ „On nije bio pregažen“, reče Krpica. „Mislio sam da si rekla da jeste.“

„Rekla sam da sam mislila da jeste.“

„Pucanje gume, pretpostavljam“, reče lord Katerham. „To zvuči kao pucanj. Barem tako kažu u detektivskim pričama.“

„Ti si zaista savršeno nemoguć, oče. Čini se da imaš mozak zeca.“

„To uopšte nije tačno“, reče lord Katerham. „Pojavljuješ se sa totalno nemogućom pričom o nekom muškarcu koji je bio pregažen i upucan i ne znam šta već, a onda očekuješ od mene da kao magijom znam sve o tome.“

Krpica je umorno uzdahnula.

„Samo obrati malo pažnje“, rekla je. „I ispričaću ti sve u nekoliko reci.“

„Eto“, rekla je, kada je završila. „Da li sada razumeš?“

„Naravno, sada savršeno razumem. Mogu potpuno da shvatim zašto si tako uzbuđena, draga moja. Nisam puno pogrešio kada sam ti rekao pre nego što si krenula, da ljudi koji traže nevolju obično je i nadu. Zahvalan sam“, završio je lord Katerham, blago zadrhtavši, „što sam ja mirno ostao ovde.“

Ponovo je podigao svoj katalog.

„Oče, gde je Sedam brojčanika?“

„Negde u Ist Endu, čini mi se. Često sam pratio poslove koji su se obavljali tamo, ili možda mislim na Sedam sestara? Nikada tamo nisam bio, drago mi je što to mogu da kažem. Tim bolje, jer ne mislim da je to mesto koje bi mi se dopalo. A opet. baš čudno, sve mi se čini da sam nedavno čuo nekoga da pominje to mesto, u vezi s nečim.“ , Zar ne poznaješ Džimija Tesidžera?"

Lord Katerham se do tada već udubio u svoj katalog. Već je dao sve od sebe da zainteresovano razgovara na temu Sedam brojčanika. Ovaj put nije načinio nikakav pokušaj.

„Tesidžer“, nejasno je promrmljao. „Tesidžer. Jedan od jorkširskih Tesidžera?"

„Upravo te to i pitam. Molim te oče, obrati pažnju. Ovo je važno.“

Lord Katerham je učinio očajnički napor da izgleda zainteresovano, a da pri tom ne mora da razmišlja.

„Postoje neki jorkširski Tesidžeri“, ozbiljno je rekao. „I ukoliko se ne varam, neki devonširski Tesidžeri, takođe. Tvoja prababa Selina se udala za Tesidžera.“

„Od kakve mi je to koristi?“ uskliknula je Krpica.

Lord Katerham se zakikotao.

„Njoj je bilo od vrlo male, ako se dobro sećam.“

„Ti si nemoguć“, reče Krpica ustajući. „Moraću da pozovem Bila.“

„Učini tako. draga moja“, odsutno reče njen otac dok je okretao stranu. „Naravno. Obavezno. Baš tako.“

Krpica je rekla , nestrpljivo uzdahnuvši.

„Volela bih kada bih mogla da se setim šta je pisalo u onom pismu“, mrmljala je, više za sebe. „Nisam ga pažljivo pročitala. Nešto u vezi s nekom šalom, da ono što se dešava u Sedam brojčanika nije šala.“

Lord Katerham je odjednom izronio iz svog kataloga.

„Sedam brojčanika?“ rekao je. „Pa, naravno. Sada sam se setio.“

„Setio si se. čega?“

„Sada znam zašto mi je to zvučalo tako poznato. Džordž Lomaks je svraćao ovamo. Tredvel je po prvi put omanuo i pustio ga da ude. Bio je na putu za grad. Izgleda da ima neku političku zabavu u Ebi-ju sledeće nedelje i da je dobio neko upozoravajuće pismo.“

„Kako to misliš, upozoravajuće pismo?“

„Pa, stvarno ne znam. Nije ulazio u detalje. Mislim da je u pismu stajalo 'čuvaj se', i 'nevolje na pomolu', i tako te stvari. Ali, u svakom slučaju, pismo je bilo poslato iz Sedam brojčanika. Tačno se sećam kada je to rekao. Baš je tada kretao za grad, da razgovara sa Skotland Jardom o tome. Poznaješ Džordža?“

Krpica je klimnula glavom. Veoma dobro je poznavala tog narodnog dušebrižnika, ministra Džordža Lomaksa, stalnog podsekretara za inostrane poslove Vlade Njenog veličanstva, koga su mnogi izbegavali zbog njegove nepodnošljive navike da citira svoje govore u privatnim razgovorima. Kao aluzija na njegove buljave oči, mnogima je bio poznat - Bilu Eversliju, između ostalih - kao Bakalar.

„Reci mi“, rekla je „zašto je Bakalar uopšte bio zainteresovan za smrt Džeralda Vejda?“

„Nisam to primetio. Ali, naravno, lako je mogao da bude.“

Krpica je nekoliko minuta ćutala. Pokušavala je da se seti tačnih reci iz pisma koje je poslala Lorejni Vejd, a u isto vreme, pokušavala je da zamisli tu devojkicu kojoj je pismo bilo upućeno. Kakva je bila ta devojkica kojoj je, kako se činilo, Džerald Vejd tako odan? Što je više razmišljala o tome, više joj se činilo da to pismo nije bilo tipično za jednog brata.

„Rekao si da je ta devojkica Vejd Džerijeva polusestra?“ odjednom je upitala

„Pa, naravno, u najstrožem smislu, pretpostavljam da nije, mislim, nije bila njegova sestra.“

„Ali, ona se preziva Vejd?“

„Ne baš. Ona nije bila Vejdovo dete. Kao što sam rekao, on je pobjegao sa svojom drugom ženom, koja je prethodno bila udata za jednog totalnog nitkova. Pretpostavljam

da je sud dao starateljstvo nad detetom toj kulji od muža, ali njega to dete očigledno nije zanimalo. Starom Vćjdu je dete veoma priraslo za srce i insistirao je da ona ponese njegovo ime."

„Shvatam", reče Krpica. „To onda objašnjava sve."

»Sta to objašnjava?"

»Nešto što me je zbunjivalo u vezi sa pismom."

„Ona je, verujem, prilično zgodna devojka", reče lord Katerham. „Ili sam makar tako čuo."

Krpica se zamišljeno popela uz stepenice. Imala je nekoliko stvari na pameti. Prvo mora da pronade tog Džimija Tesidžera. Možda bi joj Bil mogao biti od pomoći. Roni Devero je bio Bilov prijatelj. Ako je Džimi Tesidžer bio Ronijev prijatelj, velike su šanse da ga i Bil onda poznaje. Zatim, tu je bila i devojka, Lorejn Vejd. Bilo je moguće da bi i ona mogla da baci malo svetla na problem Sedam brojčanika. Džeri Vejd joj je očigledno rekao nešto u vezi s tim. Njegova zabrinutost i želja da ona sve to zaboravi, davala je čitavoj priči zlokoban prizvuk.

GLAVA SEDAM Krpica odlazi u posetu

Stupanje u kontakt sa Bi lom nosilo je izvesne poteškoće. Krpica se sledećeg jutra dovezla do grada - ovaj put bez usputnih avantura - i pozvala ga telefonom. Bil je revnosno odgovorio na njen poziv i odmah dao raznorazne predloge, poput ručka, popodnevnog čaja, večere i plesa. Krpica ih je redom odbacila kao blesave.

„Za dan-dva ću doći i zajedno ćemo gubiti vreme, Bile. Ali, trenutno sam zauzeta jednim važnim poslom."

„Oh", reče Bil. „Kako je to užasno dosadno."

„Uopšte nije“, reče Krpica. „U stvari, sve je samo ne dosadan.. Bile, da li znaš nekoga po imenu Džimi Tesidžer?“

„Naravno, I ti ga znaš,“

„Ne, ne znam“, reče Krpica.

„Da, znaš. Sigurno znaš. Svi znaju starog Džimija.“

„Žao mi je“, reče Krpica. „Ovaj put očigledno nisam 'svi'.“

„Oh! Ali, ti sigurno znaš Džimija, to je onaj momak ružičastog lica. Pomalo liči na glupana. Ali nije, ima mozga koliko i ja.“

„Ma šta kažeš“, reče Krpica. „Mora da mu je jako teško da seta sa tolikom težinom na ramenima.“

„Ti si to sarkastična?“

„Samo pokušavam da budem. Čime se Džimi Tesidžer bavi?“

„Kako to misliš, čime se bavi?“

„Da li te rad u Forin ofisu sprečava da razumeš sopstveni jezik?“

„Oh! Shvatam, misliš, da li ima posao? Ne, on uglavnom ne radi ništa. Zašto bi išta radio?“

„Misliš, više novca od pameti?“

„Oh! Ne bih baš tako rekao. Pa, upravo sam ti rekao da je on pametniji nego što bi pomislio.“

Krpica je bila tiha. Osećala je sve veću i veću nedoumicu. Taj mladić nije izgledao kao trag koji obećava. A opet, njegovo ime je bilo na usnama umirućeg čoveka. Bilov glas je najednom odzvonio nečim poznatim.

„Roni je uvek imao visoko mišljenje o Džimijevoj pameti. Znaš, Roni Devero. Tesidžerov najbolji prijatelj.“

„Rom...“

Krpica se zaustavila, neodlučna. Bil očigledno nije znao ništa o smrti ovog potonjeg. Po prvi put, Krpici je palo na pamet da je bilo jako čudno to što se ta nesreća nije pojavila u jutrošnjim novinama. To je svakako bila pikantna priča, koju novine ni u kom slučaju ne bi propustile da objave. Moglo je postojati samo jedno jedino objašnjenje. Po-ucija je, iz razloga samo njoj poznatih, ćutala o čitavoj stvari.

Bilov glas je nastavljao.

„Konija nisam video već sto godina - još od onog vikenda u tvojoj kući. Znaš, kada je Džeri Vejd umro.“

Zastao je, a onda nastavio dalje.

„Sve to je bilo baš grozno. Pretpostavljam da si čula šta se desilo. Hej, Krpice, jesi li još uvek tu?“

„Naravno da jesam.“

„Pa, već dugo nisi progovorila. Počeo sam da mislim da si otišla.“

„Ne. samo sam razmišljala o nečemu,“

Da li da kaže Bilu za Ronijevu smrt? Odlučila se protiv toga... to nije bila stvar koju bi trebalo reći preko telefona. Ali uskoro, zaista uskoro, moraće da se vidi sa Bilom. U međuvremenu...

„Bile?“

„Reci.“

„Mogla bih da večeram sa tobom sutra uveče.“

„Dobro, a posle idemo na ples. Imam mnogo toga sa tobom da pričam. U stvari, prilično sam pogođen - pravi baksuz...“

„Pa, Mićaćeš mi sutra o tome“, reče Krpica prekidajući ga prilično neljubazno. „U međuvremenu, koja je adresa Džimija Tesidžera?“

„Džimija Tesidžera?“

„To sam i rekla.“

„On ima stan u ulici Džermm... da li to bese ulica Džermin, ili neka druga ulica?“

„Stavi taj tvoj prvoklasni mozak u pogon.“

„Da, ulica Džermin. Sačekaj trenutak, i daću ti broj.“

Nastupila je pauza.

„Jesi li još tu?“

„Ja sam uvek tu.“

„Pa, čovek nikad ne zna sa ovim prokletim telefonima. Broj je 103. Jesi li zapisala?“

„103. Hvala ti, Bile.“

„Da, ali... ovaj, šta će ti to? Rekla si da ga ne poznaješ.“

„Sada ne, ali za pola sata hoću.“

„Ideš kod njega u stan?“

„Upravo tako, Šerlok.“

„Da, ali... prvo, on neće biti budan.“

„Neće biti budan?“

„Rekao bih da neće. Mislim, ko bi ustajao rano ako ne mora? Gledaj to ovako. Nemaš pojma koliki je napor za mene da budem ov-de svakog jutra u jedanaest sati, a tek frka koju je Bakalar u stanju da dignu ako kasnim! Užas. Nemaš pojma, Krpice, kakav je ovo pasji život...“

„Ispričaćeš mi sve to sutra uveče“, nestrpljivo reče Krpica.

Zalupila je slušalicu i sumirala situaciju. Prvo je bacila pogled na sat. Bilo je dvadeset pet do dvanaest. Uprkos Bilovom poznavanju navika svog prijatelja, ona je bila uverena da će g. Tesidžer biti sada na nogama i u stanju da prima posete. Uzela je taksi do ulice Džermin broj 103.

Vrata joj je otvorio savršen primerak penzionisanog džentlenskog džentlmena. Njegovo lice, bezizražajno i uljudno, bilo je jedno od onih lica kakve u tom kraju Londona možete sresti na svakom koraku.

„Hoćete li poći ovuda, madam?“

Požurio ju je uz stepenice u izuzetno udobnu dnevnu sobu, u kojoj su bile kožne fotelje impozantnih dimenzija. Utonula u jednu od tih čudovišnih stvari sedela je devojka dosta mlada od Krpice. Sitna, plava devojka, odevena u crno.

„Kako da vas predstavim, madam?“

„Moje ime nije važno“, reče Krpica. „Samo želim da vidim g. Tesidžera povodom jednog važnog posla.“

Sed gospodin se naklonio i povukao, nečujno zatvarajući vrata za sobom.

Nastupila je tišina.

„Baš je lepo jutro“, stidljivo reče devojka. „Stvarno je mnogo lepo“. složila se Krpica. Ponovo je nastupila tišina.

„Sve to je bilo baš grozno. Pretpostavljam da si čula šta se desilo. Hej, Krpice, jesi li još uvek tu?“ „Naravno da jesam.“

„Pa, već dugo nisi progovorila. Počeo sam da mislim da si otišla.“ „Ne, samo sam razmišljala o nečemu,“ Da li da kaže Bilu za Ronijevu smrt? Odlučila se protiv toga... to nije bila stvar koju bi trebalo reći preko telefona. Ali uskoro, zaista uskoro, moraće da se vidi sa Bilom. U međuvremenu... „Bile?“ „Reci.“

„Mogla bih da večeram sa tobom sutra uveče,“ „Dobro, a posle idemo na ples. Imam mnogo toga sa tobom da pričam. U stvari, prilično sam pogođen - pravi baksuz...“

„Pa, pričaćeš mi sutra o tome“, reče Krpica prekidajući ga prilično neljubazno. „U međuvremenu, koja je adresa Džimija Tesidžera?“ „Džimija Tesidžera?“ „To sam i rekla.“

„On ima stan u ulici Džermin... da li to bese ulica Džermin, ili neka druga ulica?“

„Stavi taj tvoj prvoklasni mozak u pogon.“

„Da, ulica Džermin. Sačekaj trenutak, i daću ti broj.“

Nastupila je pauza.

„Jesi li još tu?“

„Ja sam uvek tu.“

„Pa, čovek nikad ne zna sa ovim prokletim telefonima. Broj je 103. Jesi li zapisala?“
„103. Hvala ti. Bile.“

„Da, ali... ovaj, šta će ti to? Rekla si da ga ne poznaješ.“ „Sada ne, ali za pola sata hoću.“ „Ideš kod njega u stan?“

„Upravo tako, Šerlok.“

„Da, ali... prvo, on neće biti budan.“

„Neće biti budan?“

„Rekao bih da neće. Mislim, ko bi ustajao rano ako ne mora? Gledaj to ovako, Nemaš pojma koliki je napor za mene da budem ov-de svakog jutra u jedanaest sati, a tek frka koju je Bakalar u stanju da digne ako kasnim! Užas. Nemaš pojma, Krpice, kakav je ovo pasji život...“

„Ispričaćeš mi sve to sutra uveče“, nestrpljivo reče Krpica.

Zalupila je slušalicu i sumirala situaciju. Prvo je bacila pogled na sat, Bilo je dvadeset pet do dvanaest. Uprkos Bilovom poznavanju navika svog prijatelja, ona je bila uverena da će g. Tesidžer biti sada na nogama i u stanju da prima posete. Uzela je taksi do ulice Džermin broj 103.

Vrata joj je otvorio savršen primerak penzionisanog džentlmenskog džentlmjena. Njegovo lice, bezizražajno i uljudno, bilo je jedno od onih lica kakve u tom kraju Londona možete sresti na svakom koraku.

„Hoćete li poći ovuda, madam?“

Požurio ju je uz stepenice u izuzetno udobnu dnevnu sobu, u kojoj su bile kožne fotelje impozantnih dimenzija. Utonula u jednu od tih čudovišnih stvari sedela je devojka dosta mlada od Krpice. Sitna, plava devojka, odevena u crno.

„Kako da vas predstavim, madam?”

„Moje ime nije važno”, reče Krpica. „Samo želim da vidim g. Tesidžera povodom jednog važnog posla.”

Sedi gospodin se naklonio i povukao, nečujno zatvarajući vrata za sobom.

Nastupila je tišina.

„Baš je lepo jutro”, stidljivo reče devojka.

„Stvarno je mnogo lepo”, složila se Krpica.

Ponovo je nastupila tišina.

„Jutros sam se dovezla sa sela”, reče Krpica, ponovo se uključivši u razgovor. „I mislila sam da će ponovo biti one glupe magle. Ali, nije.”

„Ne”, reče druga devojka. „Nije.” Onda je dodala: „I ja sam stigla sa sela.”

Krpica ju je pažljivije pogledala. Bila je blago iznervirana činjenicom da je ovde zatekla još nekoga. Krpica je pripadala onoj energičnoj vrsti ljudi koja je volela da „završi sa nečim već jednom” i shvatila je da će ta draga devojka morati da bude primljena i ispraćena pre nego što ona sama dobije priliku da pređe na svoj posao. To nije bilo nešto o čemu bi smela da priča pred strancem.

Međutim, dok ju je pažljivije posmatrala, neverovatna ideja pala joj je na pamet. Da li je moguće? Da, devojka je bila u dubokoj crnini. Bio je to pucanj na slepo, ali Krpica je bila uverena da je njena ideja tačna. Duboko je udahnula vazduh.

„Oprostite”, rekla je, „ali, da li ste vi možda Lorejn Vejd?” Lorejnine oči širom su se otvorile.

„Da, jesam. Kako ste pogodili? Nikada se nismo upoznale, zar ne?” „Juče sam vam ipak pisala. Ja sam Krpica Brent.” „Bilo je jako ljubazno od vas što ste mi poslali

Džerijevo pismo", reče Lorejn. „Napisala sam vam pismo da vam se zahvalim. Nikada ne bih očekivala da ću vas ovde sresti."

„Reći ću vam zašto sam došla", reče Krpica. „Da li poznajete Ronija Deveroa?"

Lorejn je klimnula glavom.

„Došao je kod mene onog dana kada je Džeri... znate. I došao je još nekoliko puta posle toga. Bio je jedan od Džerijevih najboljih prijatelja."

„Znam. Pa... on je mrtav."

Lorejnina usta su se otvorila od iznenađenja.

„Mrtav! Ali, uvek je izgledao tako zdrav."

Krpica je, što je kraće mogla, prepričala događaje od prethodnog dana. Lorejnino lice je prekrilo užas i strah.

„Onda to jeste istina. To jeste istina."

„Šta je istina?"

„Ono što sam pomislila - što sam mislila sve ove nedelje. Džeri nije umro prirodnom smrću. Bio je ubijen."

„To ste pomislili?"

„Da. Džeri nikada ne bi uzeo sredstva za spavanje." Bledo se osmehnula. „Suviše je dobro spavao da bi mu to bilo potrebno. Uvek sam mislila da je to čudno. A i on je to mislio - znam da jeste."

„Ko?"

„Roni. A sada se ovo desilo. Sada je i on-ubijen." Napravila je pauzu, a onda nastavila: „Zato sam ja danas došla ovde. To pismo od Džerija, koje ste mi poslali... čim sam ga pročitala, pokušala sam da dođem do Ronija, ali rekli su mi da nije tu. Pa sam mislila da dođem i vidim Džimija, on je bio Ronijev veliki prijatelj. Mislila sam da bi on možda mogao da mi kaže šta da radim."

„Misliš..." Krpica je zastala. „U vezi sa Sedam brojčanika?"

Lorejn je klimnula glavom.

„Vidiš...” počela je.

Ali, Džimi Tesidžer je u tom trenutku ušao u sobu.

GLAVA OSAM Džimijeví posetioći

Ovde se moramo vratiti za nekih dvadeset minuta unazad, do trenutka kada je Džimi Tesidžer, izranjajući iz carstva snova, postao sve-stan poznatog glasa koji izgovara nepoznate reci.

Njegov dopola još uspavan mozak za trenutak je pokušavao da shvati o čemu se radi, ali nije uspeo. Zevnuo je i okrenuo se na drugu stranu.

„Gospodine, jedna mlada dama je došla da vas vidi.” Glas je bio neumoljiv. Bio je potpuno spreman da u nedogled ponavlja istu rečenicu, pa se Džimi prepustio neizbežnom. Otvorio je oči i zaškiljio.

„Stivense?” rekao je. „Ponovi to.” „Gospodine, jedna mlada dama je došla da vas vidi.” „Oh!” Džimi je pokušavao da se sabere. „Zašto?” „Ne bih vam to mogao reći, gospodine. . . „Ne, pretpostavljam da ne bi. Ne”, razmišljao je. „Pretpostavljam da ne bi mogao.”

Stivens se sagnuo i pokupio poslužavnik sa noćnog stočića. „Doneću vam novi čaj, gospodine. Ovaj se ohladio.” „Misliš da bi trebalo da ustanem i da, ovaj, primim tu damu?” Stivens ništa nije odgovorio, ali njegovo ukočeno držanje bilo je Džimiju sasvim dovoljno rečito.

„Oh! Vrlo dobro”, rekao je. „Pretpostavljam da bi trebalo. Nije rekla kako se zove?”

„Nije, gospodine.”

„Hmm. Da to, nekim slučajem, nije moja tetka Džemina? Jer, ako jeste, ne ustajem iz kreveta ni za živu glavu.“

„Ta dama, gospodine, teško da je ičija tetka, usudio bih se da pri-metim, izuzev ukoliko nije najmlađe dete neke velike porodice.“

„Aha“, reče Džimi. „Mlada i ljupka. Da li je... kakva je?“

„Mlada dama, gospodine, nesumnjivo je baš *comme il faut** ako mogu da iskoristim taj izraz.“

* *Comme il faut* (fr.) - kao što treba, priliči. - Prim. prev.

„Možeš“, susretljivo reče Džimi. „Tvoj francuski izgovor, Stivense, ako mogu tako da kažem, veoma je dobar. Mnogo bolji od mog.“

„Drago mi je što to čujem, gospodine. Nedavno sam krenuo na dopisni kurs francuskog jezika.“

„Stvarno? Ti si sjajan momak, Stivense.“

Stivens se nadmoćno osmehnuo i izašao iz sobe. Džimi je ostao da leži, pokušavajući da se priseti imena svih mladih i ljupkih dama koje su baš *comme il faut*, a koje bi mogle da mu dođu u posetu.

Stivens je ponovo ušao, noseći vruć čaj, i dok ga je pio, Džimi je osetio kako ga obuzima prijatan osećaj radoznalosti.

„Nadam se da si joj ponudio novine i tako to, Stivense“, rekao je.

„Dao sam joj 'Morning post' i 'Panč', gospodine.“

Zvono na vratima izvuklo ga je iz sobe. Vratio se posle nekoliko minuta.

„Još jedna mlada dama, gospodine.“

„Šta?“

Džimi se uhvatio za glavu.

„Još jedna mlada dama; odbija da kaže svoje ime, gospodine, ali kaže da je u pitanju važan posao.“

Džimi je buljio u njega.

„To je đavolski čudno, Stivense. Đavolski čudno. Reci mi, u koliko sati sam se sinoć vratio kući?“

„Nešto pre pet sati, gospodine.“

„I, da li sam bio... ovaj, kakav sam bio?“

„Tek pomalo veseo, gospodine. Samo to. Pevali ste 'Vladaj, Britanijo' .“

„Kakva čudna stvar“, reče Džimi. „'Vladaj Britanijo'? Ne mogu sebe da zamislim treznog kako pevam 'Vladaj Britanijo'. Nekakav latentni patriotizam mora da je izronio pod uticajem... ovaj. nekoliko čašica više. Sećam se da sam slavio u 'Salati i senfu'. To mesto uopšte nije naivno kao što mu ime zvuči. Stivense.“ Zastao je. „Pitao sam se...“

„Da, gospodine?“

„Pitao sam se da nisam slučajno pod uticajem već pomenutog stimulansa dao oglas u novine, u kome tražim guvernantu, ili tako nešto. Stivens se nakašljao.“

„Dve devojke se pojavljuju. To je baš nastrano. U buduće ću zazirati od 'Salate i senfa'. To je dobra reč, Stivense... zazirati... naleteo sam pre neki dan u ukrštenici na tu reč i odmah mi se svidela.“ Dok je govorio, Džimi se užurbano oblačio. Po isteku desetog minuta, bio je spreman da se suoči sa svojim nepoznatim gošćama. Kada je otvorio vrata svoje dnevne sobe, prva osoba koju je ugledao bila je tamnokosa, vitka devojka, njemu totalno nepoznata. Stajala je pored kamina, naslonjena na njegov okvir. Onda je njegov pogled skrenuo na kožnu fotelju, i srce mu je poskočilo. Lorejn! Ona je prva ustala i pomalo nervozno progovorila. „Sigurno si veoma iznenađen što me vidiš. Ali, morala sam da dođem. Odmah ću ti objasniti. Ovo je ledi Ajlirv Brent.“

„Krpica... tako me obično zovu. Verovatno ste čuli za mene od Bila Everslija.“

„Oh, pa naravno da jesam“, reče Džimi, pokušavajući da shvati šta se dešava. „Sedite. molim vas. i hajde da popijemo koktel ili tako nešto.“

Obe devojke su odbile.

„U stvari", nastavio je Džimi „ja tek što sam ustao iz kreveta." „To je i Bil rekao", primetila je Krpica. „Rekla sam mu da ću doći da vas posetim i on mi je rekao da sigurno još niste ustali." „Pa, sada sam ustao", ohrabrujuće reče Džimi.

„U vezi s Džerijem je", reče Lorejn. „A sada i u vezi s Ronijem..."

„Šta misliš pod tim 'a sada i u vezi s Ronijem'?"

„Ubijen je juče."

„Šta?" povikao je Džimi.

Krpica je brzo ispričala svoju priču. Džimi je slušao, kao ošamucen.

„Roni... ubijen", mrmljao je. „O čemu se, do đavola, ovde radi?"

Seo je na ivicu fotelje, razmišljajući nekoliko minuta, a onda rekao tihim, ujednačenim glasom.

„Postoji nešto što mislim da bi trebalo da vam kažem."

„Da", ohrabrujuće reče Krpica.

„To je bilo onog dana kada je umro Džeri Vejd. Dok smo išli da vama saopštimo vesti", klimnuo je glavom Lorejni, „Rom mi je u automobilu rekao nešto. Odnosno, počeo je nešto cla mi priča. Postojalo je nešto što je želeo da mi kaže. i počeo je da priča o tome, ali onda je rekao da je vezan obećanjem i da ne može da nastavi."

„Vezan obećanjem", zamišljeno reče Lorejn.

„Tako je rekao. Prirodno, ja posle toga nisam vršio pritisak na njega. Ali, to je bilo čudno - prokleta čudno - sve to. imao sam utisak da sumnja na... pa. na ubistvo. Mislio sam da će to da kaže doktoru. Ali nije, čak nije ni nagovestio. Zato sam pomislio da sam pogrešio. A posle, sa svim onim dokazima i tako time, pa, izgledalo je da su tu čista posla. Mislio sam da su moje sumnje najobičnija besmislica."

„Ali, mislite da je Roni i dalje sumnjao?" pitala je Krpica.

Džimi je klimnuo glavom.

„To sada mislim. Čekajte, niko od nas ga od tada nije video. Ve-rujem da je krenuo u igru na svoju ruku: pokušavao je da pronađe istinu o Džerijevoj smrti, i štaviše, verujem da je zaista i pronašao. ato su ga ti prokletnici i ubili. A onda je pokušao da mi nešto poruči, ali je uspeo samo da kaže te dve reci.“

„Sedam brojčanika“, reče Krpica, blago zadrhtavši.

„Sedam brojčanika“. ozbiljno reče Džimi. „U svakom slučaju, od toga možemo da krenemo.“ Krpica se okrenula Lorejn i. „Upravo si hiel da mi ispričaš...“

„On, da! Prvo, o pismu.“ Okrenula se ka Džimiju. „Džeri mi je ostavio pismo. Ledi Ajlin...“ „Krpica.“

„Krpica ga je pronašla.“ U nekoliko reci je objasnila šta se dešavalo.

Džimi je slušao, vidno zainteresovan. Ovo je bio prvi put da je čuo za to pismo. Lorejn ga je izvadila iz svoje tašne i dodala mu ga, Pročitao ga je i pogledao preko pisma, u nju.

„Ovde bi mogla da nam pomogneš. Šta je to Džeri tražio od tebe da zaboraviš?“

Lorejnine obrts su se od zbunjenosti blago namrštile. „Sada mi je teško da se selim tačno o čemu se radilo. Greškom sam otvorila jedno Džerijevo pismo. Bilo je napisano na nekom jeftinom papiru, sećam se. i vrlo nepismeno napisano. Na zaglavlju se nalazila adresa iz Sedam brojčanika. Shvatila sam da nije za mene, pa sam ga vratila u kovertu, a da ga nisam ni pročitala.“ „Sigurno?“ veoma nežno upita Džimi. Lorejn se po prvi put nasmejala.

„Znam na šta misliš i priznajem da žene jesu radoznale. Ali, vidiš, ovo čak nije ni izgledalo interesantno. To je bio nekakav spisak imena i datuma.“

„Imena i datumi“, zamišljeno reče Džimi.

„Dženju to, čini se, nije smetalo“, nastavila je Lorejn. „Smejao se. Pitao me je da li sam ikada čula za mafiju, a onda je rekao da bi bilo jako čudno ako bi organizacija kao što je mafija započela sa svojim poslovima u Engleskoj... ali da takva vrsta organizacije ne bi uhvatila korena medu Englezima. 'Naši kriminalci', rekao je, "nemaju razvijenu maštu".“

Džimi je skupio usne u zvižduk.

„Počinjem da shvatam“, rekao je. „Sedam brojčanika je sigurno glavni štab neke tajne organizacije. Kao što je to rekao u pismu tebi. Mislio je da je to samo šala. Ali, očigledno da nije bila - tako i kaže. A postoji još jedna stvar: njegova briga da zaboraviš na sve što ti je rekao. Za to može postojati samo jedan razlog: ako bi ta organizacija posumnjala da ti znaš nešto o njenim aktivnostima, ti bi takode bila u opasnosti. Džerald je shvatio opasnost i bio je strašno zabrinut... za tebe.“

Napravio je pauzu, a onda tiho nastavio:

„Čini mi se da ćemo svi mi biti u opasnosti - ako nastavimo sa ovim.“

„Ako?“ ogorčeno je uskliknula Krpica.

„Govorim o vama dvema. Ja sam drugo. Ja sam bio prijatelj našeg jadnog Ronija.“ Pogledao je u Kropicu. „Uradili ste ono što je bilo do vas. Preneli ste mi poruku koju mi je poslao. Ne; za ime boga, držite se dalje od svega ovoga, i vi i Lorejn.“

Krpica je upitno pogledala u drugu devojkicu. Ona je u sebi već donela odluku, ali ništa nije rekla. Nije želela da gurne Lorejnu Vejd u opasan poduhvat.

Ali, Lorejnino malo lice je istog časa blesnulo ogorčenjem.

„Kako to možeš da kažeš! Zar misliš da bih ijednog trenutka mogla da budem zadovoljna time da se držim po strani, kada su ubili Džerija, mog dragog Džerija, najboljeg i najdražeg brata koga bi ijedna devojkica mogla da ima. Jedina osoba koju sam imala, na čitavom svetu!“

Džimi je, osećajući se neprijatno, pročistio grlo. Lorejn je pomislio je, bila divna; jednostavno divna.

„Vidi“, sa nelagodom je rekao. „Nemoj tako da pričaš. O to ne kako si sada sama na svetu... i slično. Imaš puno prijatelja koji bi bili srećni da urade sve za tebe. Shvataš šta hoću da kažem?“

Bilo je sasvim moguće da je Lorejn shvatala, jer je odjednom po-crvenela. i da bi sakrila svoju zbunjenost, počela je nervozno da priča. „To je onda rešeno“, rekla je. „Hoću da pomognem. Niko me ne može sprečiti.“

„To važi i za mene, naravno", reče Krpica.

Obe su pogledale u Džimija.

„Da", polako je rekao. „Da, upravo tako."

Upitno su ga pogledale.

„Samo sam se pitao", reče Džirni „kako ćemo da počnemo."

GLAVA DEVET *Planovi*

Džimijeve reci su prebacile diskusiju na mnogo praktičniju oblast. „Kada se sve uzme u obzir", rekao je „nemamo mnogo toga od čega bi krenuli. U stvari, samo reci 'sedam' brojčanika'. Iskreno, ja čak i ne znam tačno gde se Sedam brojčanika nalazi. Ali, svejedno, mi ionako ne možemo da pročešljamo čitavu oblast, kuću po kuću." „Mogli bismo", reče Krpica.

„Pa, možda bismo eventualno i mogli - iako nisam baš siguran. Pretpostavljam da je to prilično naseljena oblast. Ali, mislim da nije mnogo prefinjena."

Ta reč ga je podsetila na devojkicu sa nadimkom Čarapica i on se osmehnuo.

„Zatim, naravno, tu je i onaj kraj u kome je Roni ubijen. Mogli bismo tamo da pronjuškamo. Ali, policija verovatno radi sve što može, i to mnogo bolje nego što bismo mi uradili."

„Ono što mi se dopada kod tebe", sarkastično reče Krpica „jeste tvoje veselo i optimističko raspoloženje."

„Ne obraćaj pažnju na nju, Džimi", meko reče Lorejn. „Nastavi."

„Ne budi tako nestrpljiva", reče Džimi Krpici. „Svi najveći detektivi ovako prilaze slučajima, eliminacijom nepotrebnih i neisplativih istraga. Sada dolazim do treće

mogućnosti - Džeraldove smrti. Sada, kada znamo da je to bilo ubistvo - uzgred, obe verujete u to, zar ne?"

„Da", reče Lorejn.

„Da", reče Krpica.

„Odlično. I ja verujem. Pa, čini mi se da ipak imamo neke šanse. Na kraju, ako Džeri nije sam uzeo hloral, neko je onda morao da ude u njegovu sobu i da ga tamo stavi... rastvorenog u čaši vode, tako da bi, kada se probudi, Džeri mogao da ga popije. I, naravno, taj neko je ostavio praznu kutiju ili bočicu, ili šta već. Slažete se sa time?"

„D-da", polako reče Krpica. „Ali..."

„Čekaj. A taj neko je morao da bude u kući u to vreme. To nije mogao biti neko spolja."

„Ne", ovaj put se spremnije složila Krpica.

„Vrlo dobro. A sada, to značajno sužava mogućnosti. Za početak pretpostavljam da je većina posluge već dugo u porodici - mislim, oni su vaši."

„Da", reče Krpica. „Praktično čitava posluga ostaje kada mi izdamo kuću. Svi oni glavni su još uvek tu - naravno, ima nekih promena među privremenom poslugom."

„Upravo tako, na to i ciljам. Ti - obratio se Krpici „moraš to da ispitaš. Saznaj ko je novoangažovan od posluge... Šta je sa poslužiteljima, na primer?"

„Jedan od poslužitelja je nov. Džon, tako se zove."

„Pa, raspitaj se o Džonu. Kao i o ostalima koji su nedavno došli."

„Pretpostavljam", polako reče Krpica „da je to morao biti neko od posluge. Nije mogao biti niko od gostiju?" „Ne vidim kako je to moguće." „Ko je, tačno, bio tamo?"

„Pa, bile su one tri devojke - Nensi i Helen i Čarapica..." „Čarapica Deventri? Poznajem je."

„Možda se tako preziva. Devojka koja uvek govori za stvari da su prefinjene."

„Da, to je Čarapica. 'Prefinjeno' je jedna od njenih reci." „Tu je, zatim, bio Džeri Vejd, i ja i Bil Eversli i Roni, I naravno, sir Oswald i Iedi Kut. Oh! I Pongo." „Ko je Pongo?"

„Momak po imenu Bejtmen, sekretar starog Kuta. Ozbiljan dasa, ali veoma sasvestan. Išao sam sa njim u školu.*"

„Tu nema ničeg veoma sumnjivog", primetila je Lorejn.

„Ne, nema", reče Krpica. „Kao što si rekao, moraćemo da potražimo među poslugom. Uzgred, ti ne misliš da taj časovnik koji je bio bačen kroz prozor ima bilo šta sa time?"

„Časovnik bačen kroz prozor", reče Džimi, zureći u nju. To je bio prvi put da je čuo za tako nešto.

„Ne vidim kakve bi veze on morao da ima sa čitavom stvari", reče Krpica. „Ali je to ipak čudno. Na prvi pogled nema nikakvog smisla."

„Sećam se", polako reče Džimi. „Ušao sam unutra, da vidim jadnog Džerija, a tamo su, na okviru kamina, bili poredani satovi. Sećam se da sam primetio da ih je bilo samo sedam a ne osam."

Odjednom se stresao i objasnio, izvinjavajući se.

„Izvinite, ali naježim se na sam pomen tih satova. Ponekad ih sanjam. Ne bih voleo da u mraku uđem u tu sobu i vidim ih onako poredane."

Ako je mrak, ne bi mogao n. da ih viditf-, reče Krpica praktično "Ne, sem ako nemaju svetleće Ne... Oh!" Odjednom joj je zasmio dah, i rumenilo je oblilo njene obraze- -Zar ne shvatate? Sedam brojčanika!"

Drugo dvoje je sumnjičavo podalo, ah ona je nastavila, još vatrenije.

„Mora da je tako. Nemoguće da je slučajnost.

Nastupila je tišina.

„Možda si u pravu", napookof reče Džirni Tesidžer. „To je... to je prokleta čudno."

Krpica je, vidno zainteresovat^ Pocela <& & "P^

„Ko je kupio satove?“

„Svi mi.“

„Ko se toga setio?“

„Svi mi.“

„Gluposti, neko mora da ih se setio Prvi“

„Nije se tako dogodilo. Raspitali smo se o tome šta bismo mogli da uradimo kako bi probudili Džeri . Ponso Je rekao budilnik, a onda je neko rekao da jedan budilnik ne bi bio dovoljan, na šta je neko drugi rekao - mislim da je to bio Bil Eversli - zašto ne bismo uzeli njih tuce. I svi smo rekli, sjajan štos, , odjurili da ih kupimo. Uzeli smo za svakog po jedan i još Jedan za Ponga i jedan za ledi Kut - iz čiste velikodušnosti. Nikakvog Predumišljaja tu nije bilo -jednostavno se desilo.“

Krpica je bila ućutkana, ali ne i uverena. Džimi je melodično nastavio da sumira stvar. „Mislim da možemo biti sigurni u vezi sa sledećim činjenicama. Postoji izvesna organizacija, koja Podseća na mafiju, i koja ovde obavlja svoju delatnost. Džeri Vejd je doznao za to. U početku je tretirao kao šalu - apsurd, da tako kažemo. Nije verovao u postojanje bilo kakve prave opasnosti. Ali docnije se desilo nešto što ga je uverilo, i na kraju koštalo glave. Ja mislim da j'e on sigurno nešto rekao Roniju Deverou o tome. U svakom slučaju, kada je sklonjen sa puta, Roni je posumnjao, a mora da je znao dovoljno, čim je i on završio na isti način. Nažalost, mi čerao morati da krenemo od nule. Nemamo informacije koje su njih dvojica imali.“

„Možda je to i prednost“, hladno reče Lorejn. „Onda oni neće posumnjati, pa tako i neće pokušati da nas uklone.“

„Voleo bih da mogu da budem siguran u to“, zabrinutim glasom reče Džimi. „Znaš, Lorejn, i sam Džeri je pokušao da te drži podalje od svega toga. Zar ne misliš da bi mogla...“

„Ne, ne bih“, reče Lorejn. „Nemoj ponovo da se raspravljamo u vezi s tim. To je samo gubljenje vremena.“

Na pomen reči vreme, Džimi je podigao pogled do časovnika i ispustio je uzak zaprepašćenja. Zastao je i otvorio vrata. „Stivense.

„Da, gospodine?

„Sta je sa ručkom, Stivense? Da li može nešto da se spremi?“ „Predvideo sam da ćete zahtevati ručak,-gospodine. Gđa Stivens je sve pripremila.“

„To je divan čovek“, reče Džimi kada se vratio, ispustivši uzdah olakšanja. „Mozak, znate. Čist mozak. Pohađa časove korespondencije. Ponekad se pitam da li bi to i za mene bilo dobro.“ „Ne budi blesav“, reče Lorejn.

Stivens je otvorio vrata i nastavio da unosi obilan obrok. Nakon omleta, sledile su prepelice i savršeno lagan i vazdušast sufle.

„Zašto su muškarci tako srećni kao neženje?“ reče Lorejn tragičnim glasom. „Zašto se o njima mnogo bolje brinu drugi ljudi, nego mi?“

„Oh! To je glupost i ti to znaš“, reče Džimi. „Mislim, ne brinu. Kako i da budu zbrinuti? Često razmišljam...“

Počeo je da muca, i zaustavio se. Lorejn je ponovo pocvenela.

Odjednom je Krpica kriknula i ovo dvoje je iznenađeno pogledalo,

„Idiot“, reče Krpica. „Imbecil. Mislim, ja. Znala sam da sam nešto zaboravila.“

„Šta?

„Znaš Bakalara - mislim, Džordža Lomaksa?“

„Čuo sam dosta o njemu“, reče Džimi. „Znaš, od Bila i Ronija.“

„Pa, Bakalar priređuje nekakvu zabavu sledeće nedelje... i dobio je preteče pismo iz Sedam brojčanika.“

„Sta?“ uzbuđeno je uskliknuo Džimi, naginjući se napred. „Nije moguće.“

„Da, jeste. Ispričao je ocu o tome. Sada, šta mislite da to znači?“

Džimi se zavalio natrag u svoju fotelju. Brzo i pažljivo je razmišljao. Napokon je progovorio. Govor mu je bio kratak i precizan.

„Nešto će se dogoditi na toj zabavi“, rekao je.

„To i ja mislim“, reče Krpica.

„Sve se uklapa“, reče Džimi gotovo sanjalački.

Okrenuo se ka Lorejn.

„Koliko si imala godina u vreme rata?“ neočekivano je upitao.

„Devet... ne, osam.“

„A Džeri je, pretpostavljam, imao dvadesetak. Većina dvadesetogodišnjaka se borila u ratu. Džeri nije.“

„Ne“, reče Lorejn, nakon kratkog razmišljanja. „Ne, Džeri nije bio vojnik. Ne znam zašto.“

„Ja mogu da ti kažem zašto“, reče Džimi. „Ili makar mogu da pretpostavim. Bio je van Engleske od 1915. do 1918. Potrudio sam se da to saznam. A niko, izgleda, ne zna gde je tačno bio. Ja mislim da je bio u Nemačkoj.“

Boja se popela u Lorejnine obraze. Sa divljenjem je pogledala u Džimija.

„To si pametno rekao.“ „Govorio je nemački dobro, zar ne? „Oh, da, kao maternji jezik,

„Siguran sam da sara u pravu. Slušajte, vas dve. Džeri Vejd je radio u Forin ofisu. Predstavljao se kao jedan od onih dražesnih idiota - izvinite ne izrazu, ali znate na šta mislim - kao Bil Eversli ili Roni Devero. Čisto razmetanje i gluma. Ali, u stvarnosti, on je bio nešto sasvim drugo. Mislim da je Džeri Vejd bio ono pravo. Naša tajna služba se smatra najboljom na svetu. Mislim da je Džeri Vejd bio na visokom položaju u toj službi. A to onda sve objašnjava! Sećam se kako sam, onako uzgred, one poslednje večeri u Dimnjacima pri-metio da Džeri nipošto ne bi mogao da bude onakav glupan kakvim se predstavljao.“

„A ako si u pravu?“ reče Krpica, pratkična kao i uvek. „Onda si stvari krupnije nego što smo mislili. Taj posao sa Sedam brojčanika nije puki kriminal - to je međunarodna stvar. Jedno je sigurno, neko će morati da bude prisutan na toj zabavi kod Lomaksa.“ Krpica je napravila blagu grimasu.

„Dobro poznajem Džordža - ali on me ne voli. Nikad mu ne bi palo na pamet da ine pozove na bilo kakvo ozbiljnije okupljanje. Ipak, mogla bih...”

Za trenutak je ostala izgubljena u mislima. „Misliš da bih ja mogao da sredim to preko Bila?“ pitao je Dži-mi. „On će kao Bakalarova desna ruka sigurno biti tamo. On bi mogao da smisli način kako da me ovako ili onako ubaci tamo.”

„Ne vidim zašto ne bi“, reče Krpica. „Moraćeš da pripremiš Bila i naučiš ga šta da kaže. On je nesposoban da razmišlja svojom glavom.“ „Šta predlažeš?“ skromno je pitao Džimi. „Oh! To je lako. Neka te Bil predstavi kao mladog bogataša koji se zanima za politiku i zainteresovan je da uđe u Parlament. Džordž će odmah da se upeca. Znaš i sam da sve te partije traže mlade bogataše za svoje redove. Što bogatiji Bil kaže da si, lakše će sve da se uredi.”

„Ne smeta mi, sem ako me ne predstave kao Rotšilda“, reče Džimi.

„Onda mislim da smo sve dogovorili. Ja ću sutra uveče da večeram sa Bilom i saznaću listu zvanica. To će nam biti od koristi.”

„Žao mi je što ti nećeš da budeš tamo“, reče Džimi. „Ali, u ce-lini, mislim da je tako bolje.”

„Nisam sigurna da neću biti tamo“, reče Krpica. „Bakalar beži od mene kao od otrova - ali postoje i drugi načini.”

Utonula je u misli.

„A šta je sa mnom?“ pitala je Lorejn, tihim, slabim glasom.

„Ti u ovom delu nećeš učestvovati“, odmah reče Džimi. „Shva-taš? Napokon, nama je potreban neko spolja, da... ovaj....”

„Da, šta?“ reče Lorejn.

Džimi je odlučio da pokuša sa drugačijom taktikom. Apelovao je na Krpicu.

„Vidi", rekao je. „Lorejn se mora držati podalje od ovoga, zar ne?"

„I ja mislim da je tako."

„Neki drugi put", ljubazno reče Džimi.

„A šta ako ne bude neki drugi put?" reče Lorejn.

„Oh, verovatno će biti. Nema sumnje u to."

„Shvatam. Ja samo treba da odem kući i - čekam."

„Tako je", reče Džimi uz vidno olakšanje. „I mislio sam da ćeš razumeti."

„Vidiš", objasnila je Krpica, „ako sve troje pokušamo da se ubacimo tamo, to će izgledati sumnjivo. A za tebe će biti posebno teško. To shvataš, zar ne?"

»Oh, da", reče Lorejn.

„Onda je dogovoreno, „ti nećeš raditi ništa", reče Džimi.

„Ja neću raditi ništa", poslušno reče Lorejn. Krpica ju je pogledala sa iznenadnom sumnjom. Krotkost koju je Lorejnino držanje poprimilo izgledala je svakako, samo ne prirodno. Lorejn joj je uzvratila pogled. Oči su joj bile plave i nevine. Susrele su se sa Krpičinim pogledom, a da im čak ni trepavice nisu zadrhtale. Krpica je tek delimično bila zadovoljna. Lorejninu pitomost je smatrala vrlo sumnjivom.

GLAVA DESET Krpica posećuje Scotland

Jard

Može se slobodno reći da je tokom razgovora ovo troje mladih, svako od njih dizao nešto u rezervi. Tačno je kad kažu da niko ne voli da pokazuje svoje karte.

Moglo bi se postaviti pitanje, na primer, da li je Lorejn Vejd bila savršeno iskrena kada je navodila motive koji su je naveli da poseti Džimija Tesidžera.

Isto tako, i sam Džimi Tesidžer je imao mnoštvo raznoraznih ideja i planova u vezi s predstojećom zabavom kod Džordža Lomaksa, a koje nije imao nameru da otkrije - Krpici, na primer.

A sama Krpica je imala potpuno razrađen plan sa čijim ostvarivanjem je odmah odlučila da počne, a o čemu nije rekla ni reč.

Čim je izašla iz stana Džimija Tesidžera, odvezla se do Skotland jarda, gde je zatražila da vidi načelnika Betla.

Načelnik Betl je bio prilično krupan muškarac. Radio je, gotovo isključivo, na slučajevima koji su bili delikatne političke prirode.

Jednom takvom prilikom je bio i u Dimnjacima pre četiri godine i Krpica je računala da će se toga setiti.

Misterija sedam brojčanika

Nakon kraće zadržke su je proveli kroz nekoliko hodnika do sobe načelnika Betla. Betl je bio stameni muškarac, bezizražajnog lica. Izgledao je prilično neinteligentno i više nalik nekom policijskom funkcioneru, nego detektivu.

Kada je ušla, on je stajao kraj prozora zureći bezizražajno u neke vrapce.

„Dobar dan, ledi Ajlin“, rekao je. „Hoćete li šesti?“

„Hvala“, reče Krpica. „Plašila sam se da me se nećete setiti.“

„Uvek pamtim ljude“, reče Betl. Dodao je: „To je deo mog posla.“

„Oh!“ reče Krpica, prilično obeshrabrena.

„Šta bih mogao da učinim za vas?“ pitao je načelnik.

Krpica je odmah prešla na stvar.

„Stalno slušam da vi iz Skotland jarda imate spisak svih tajnih udruženja i sličnih stvari koje su osnovane u Londonu.“

„Trudimo se da držimo korak sa njima“, oprezno reče načelnik Betl.

„Pretpostavljam da većina tih udruženja nije zaista opasna.“ „Ovde imamo jedno pravilo“, reče Betl. „Što više pričaju, to će manje da urade. Bili biste iznenađeni kada biste videli koliko je to tačno.“

„I čula sam da ih često puštate da nastavite sa svojim radom?“

Betl je klimnuo glavom.

„Tako je. Zašto se ljudi ne bi nazvali Braćom slobode i sastajali se dvaput nedeljno u podrumu i pričali o rekama krvi - ne smeta ni njima, ni nama. A ako dođe do neke nevolje, u bilo koje vreme, mi znamo koga da jurimo.“

„Hm ponekad, pretpostavljam“, polako reče Krpica „neko udruženje može biti opasnije nego što se misli?“

„Vrlo verovatno“, reče Betl.

„Znači, moguće je“, bila je uporna Krpica.

O „moguće je“ priznao je načelnik. Nekoliko minuta je nastupila tišina, a onda je Krpica tiho rekla.

„Načelniče Betl, da li bi mogli da mi date spisak udruženja koja imaju svoja tajna udruženja u Sedam brojčanika?“

Načelnik Betl se uvek dičio time da nikada nije viđen kako pokazuje emocije, ali Krpica je mogla da se zakune da su za trenutak njegovi kapci zatreptali i da je izgledao zaprepašćeno, ali samo za trenutak. Poprimio je svoje uobičajeno kameno držanje kada je rekao.

"Precizno govoreći Ledi Ajlin danas više ne postoji mesto zvano Sedam brojčanika"

"Ne"

"Ne, veći deo je srušen i ponovo sagražen. Ranije je to bio sirotinjski kvart, ali danas je veoma popularan i u njemu žive bogataši. Ni najmanje ne liči na romantično mesto gde bi se njuškalo za tajnim udruženjima."

"O reče Krpica prilično zbunjena"

"Ali bi svejedno hteo da znam, šta vas je nateralo da razmišljate o tom kvartu Ledi Ajlin?"

"Da li baš moram da vam kažem?"

"Pa to će nam uštedeti vreme zar ne? Znaćemo na čemu smo da tako kažem"

Krpica je za trenutak oklevala. "Jedan muškarac je juče ubijen polako je rekla, mislila sam da sam ga ja pregazila -

"Gospodin Ronald Devero?"

"Naravno Vi znate sve o tome. Zašto se ništa nije pojavilo u novinama?"

„Pa, mislili smo da bi bilo dobro dobiti neometanih dvadeset četiri časa... shvatate? Sutra će se pojaviti u novinama."

„Oh!" Krpica ga je proučavala, u nedoumici.

Šta se krilo iza tog nepomičnog lica? Da li je držao ubistvo Ro-nija Deveroa običnim, ili neobičnim ubistvom?

„Pomenuo je Sedam brojčanka kada je umirao", polako reče Krpica.

„Hvala vam", reče Betl, „Zapamtiću to."

Zapisao je nekoliko reci u notes koji je stajao ispred njega.

Krpica je započela drugu temu.

„G. Lomaks je, kako sam razumela, dolazio juče da vas vidi u vezi s pretećim pismom koje je dobio.“

„Jeste.“

„A ono je poslato iz Sedam brojčamka.“

„Imalo je Sedam brojčanika u zaglavlju, verujem.“

Krpica se osećala kao da bezuspešno lupa o zatvorena vrata.

„Dozvolite mi da vas posavetujem, leđi Ajlin...“

„Znam šta ćete da kažete.“

„Trebalo bi da odem kući i - pa, da ne razmišljam više o ovim stvarima.“

„U stvari, najbolje da ih prepustim vama?“

„Pa“, reče načelnik Betl „na kraju krajeva, mi jesmo profesionalci.“

„A ja sam samo amater? Da, ali zaboravljate jednu stvar... ja možda nemam znanje ili veštinu, ali imam jednu prednost nad vama. Ja mogu da radim u tajnosti.“

Pomislila je da je načelnik izgledao malo zbunjeno, kao da su njene reci pogodile pravo u metu.

„Naravno“, reče Krpica „ako ne želite da mi date spisak tajnih udruženja...“

„Oh! Ja to nisam rekao. Dobićete kompletan spisak.“ Otišao j'e do vrata, isturio glavu napolje i pozvao nekog, a onda se vratio u svoju stolicu. Krpica se bez ikakvog razloga osetila zbunjeno, Lakoća sa kojom je odgovorio na njen zahtev izgledala joj je sumnjivo. On je sada mirno gledao.

„Da li se sećate smrti g. Džeralda Vejda?“ odjednom je upitala. „To je bilo u vašoj kući, zar ne? Uzeo je preveliku dozu sredstva za spavanje.“

„Njegova sestra kaže da on nikada nije uzimao bilo kakvo sredstvo za spavanje.“

„Ah!“ reče načelnik. „Bili biste iznenađeni šta sve mnoge sestre nikad ne saznaju.“

Krpica je ponovo osetila zbunjenost. Sedela je u tišini dok jedan muškarac nije izašao sa otkucanim listom papira, koji je dodao načelniku.

„Evo vam“, potonji je rekao kada mu je kolega izašao iz prostorije. „Krvna braća svetog Sebastijana. Lovci na vukove. Drugovi mira. Klub drugova. Prijatelji ugnjetavanja. Deca Moskve. Nosioći crvenog standarda. Haringe. Drugovi palih... i još pola tuceta.“ Dodao joj je papir, dok su mu oči primetno zaiskrile. „Dali ste mi to“, reče Krpica „zato što znate da mi ovo neće biti ni od kakve koristi. Da li želite da ostavim čitavu stvar na miru?“ „To bih najviše voleo“, reče Betl. „Vidite, ako počnete da se muvate oko tih mesta... pa, zadaćete nam mnogo muka.“ „Mislite, pošto biste morali da pazite na mene?“ „Zato što bismo morali da pazimo na vas, ledi Ajlin.“ Krpica je ustala. Neodlučno je zastala. Do sada je načelnik Betl imao poslednju reč. Onda se setila jednog incidenta i iskoristila ga za svoju poslednju molbu.

„Maločas sam rekla da amater može da uradi neke stvari koje profesionalac ne može. Vi mi niste protivrečili. To je stoga što ste pošteni čovek, načelnice Betl. Znao da sam u pravu.“ „Nastavite“, brzo je rekao Betl.

„U Dimnjacima ste pustili da vam pomognem. Zar nećete da vam pomognem i sada?“

Izgledalo je da Betl pretura neku ideju po glavi. Ohrabrena njegovim ćutanjem, Krpica je nastavila.

„Vrlo dobro znate kakva sam, načelnice Betl. Ja guram nos svu-gde. Ja sam mirodija u svakoj čorbi. Ne želim da vam budem na putu ili da radim stvari koje vi već radite i to mnogo bolje nego što bih ja mogla. Ali, ako imate bilo kakvog posla za jednog amatera, pustite me da to uradim.“

Ponovo je nastupila tišina, a onda je načelnik Betl tiho progovorio:

„Veoma ste pošteno govorili, ledi Ajlin. Ali, samo ovo ću vam reći. Ono što vi predlažete je opasno. A kada kažem opasno, ja mislim - opasno.“

„Shvatila sam to", reče Krpica. „Ja nisam budala." „Ne", reče načelnik Betl. „Nisam upoznao devojkicu koja bi to manje bila. Ono što ću da uradim za vas, leđi Ajlin, jeste sledeće. Daću vam samo jedan mali trag. I to radim zato što nikada nisam mnogo polagao na moto 'bezbednost pre svega'. Po mom mišljenju, svim ljudima koji provedu svoje živote trudeći se da ih ne pregazi autobus, bilo bi bolje da im se baš to i desi i da se lepo sklone sa puta. Oni nisu ni za šta bolje."

Ova neverovatna izjava iz načelnikovih usta ostavila je Krpicu gotovo bez daha.

„Kakav je taj trag koji ste hteli da mi date?" napokon je upitala. "Vi poznajete g. Everslija, zar ne?"

„Da li znam Bilija? Pa, naravno. Ali, šta...?" „Mislim da će g. Eversli moći da vam kaže sve što želite da znate o Sedam brojčanika." „Bil za to zna? BUT „To nisam rekao. Uopšte ne. Ali mislim, budući da ste vrlo pronicljiva mlada dama, da ćete od njega saznati sve što budete hteli." „A sada", odlučno reče načelnik Betl, „više ništa neću reći."

GLAVA JEDANAEST Večera sa Bilom

Krpica se, puna očekivanja, spremila da održi svoj sastanak sa Bilom sledeće večeri.

Bil je pozdravio pokazujući sve znake oduševljenja. „Bil je stvarno dosta fin", pomislila je Krpica u sebi. „Baš kao veliki trapavi pas koji maše repom kada je srećan što te vidi." Veliki pas je kratkim stakatom kevtao komentare i informacije. „Izgledaš sjajno, Krpice. Ne mogu da ti opišem koliko mi je drago što te vidim. Naručio sam ostrige - ti voliš ostrige, zar ne? I, šta ima novo? Što si toliko dugo skitala po inostranstvu? Da li si se dobro zabavljala?"

„Ne, užasno", reče Krpica. „Savršeno grozno. Stari bolesni pukovnici koji gamižu po suncu i hiperaktivne, mudre usedelice koje upravljaju bibliotekama i crkvama."

„Ja glasam za Englesku", reče Bil. „Ne volim svu tu petljanciju sa strancima - osim Švajcarske. Švajcarska je u redu. Razmišljam da za Božić odem tamo. Zašto ne bi pošla sa mnom?"

„Razmisliću o tome", reče Krpica. „Šta ima novo kod tebe, Bile?"

Bilo je to nesmotreno pitanje. Krpica ga je postavila iz čiste ljubaznosti i kao uvod u razgovor koji je zamislila. Međutim, to je bio uvod na koji je Bil samo čekao.

„Upravo o tome hoću da ti pričam. Krpice, ti si pametna i treba mi tvoj savet. Znaš onaj mjuzikl, 'Proklete tvoje oči'?"

„Da."

„Pa, sada ću ti ispričati jednu od najvećih podlosti koje možeš da zamisliš. Moj Bože! Pozorišna publika. Postoji jedna devojka - jenki devojka - naprosto božanstvena..."

Krpici je odmah splasnulo raspoloženje. Žalopojke u vezi s Bilo-vim prijateljicama uvek su bile beskonačno duge - trajale su i trajale i niko nije mogao da ih zaustavi.

„Ta devojka, zove se Bejb Sent Mor..."

„Pitam se kako je dobila ime?" sarkastično reče Krpica.

Bili je bukvalno shvatio.

„Našla ga je u knjizi 'Ko je ko'. Otvorila ga je i bez gledanja stavila prst na jedno ime. Dobar štos, je P da? Njeno pravo ime je Goldšmit ili Abramajer - nešto totalno neizgovorljivo."

„On, potpuno", složila se Krpica.

„Pa, Bejb Sent Mor je jako bistra. A ima i mišiće. Ona je bila jedna od onih osam devojaka koje su napravile živi most..."

„Bile", očajno je rekla Krpica, „Otišla sam da posetim Džimija Tesidžera juče ujutru."

„Dobri, stari Džimi", reče Bil. „Pa, kao što sam ti već rekao, Bejb je prilično bistra. To u današnje vreme moraš da budeš. Ona može da se nosi sa svima iz celog pozorišnog

sveta. Ako hoćeš da preživiš, budi arogantan, tako Bejb kaže. A, podsećam te, ona je sjajna. Tako glumi - prosto je neverovatno kako ta devojka može da glumi. Nisu joj pružili neku šansu u 'Prokletim tvojim očima' - samo su j'e ubacili u grupu nekih zgodnih statistkinja. Rekao sam joj zašto se ne okuša na pravoj pozornici - znaš, gđa Tankeri i slične stvari - ali Bejb se samo nasmejala..."

„Da li si ti uopšte video Džimija?“

„Video sam ga jutros. Nego, gde sam ono stao? Oh, da, još ti nisam ispričao glavnu stvar. A, podsećam te, u pitanju je ljubomora - čista, otrovna ljubomora. Ta druga devojka nije podnosila Bejb zbog njenog izgleda, i to je znala. Zato joj je prišla s leđa..."

Krpica se prepustila neizbežnom i saslušala čitavu priču o nesrećnim okolnostima koje su dovele do kompletnog izbacivanja Bejb Sent Mor iz postave 'Prokletih tvojih očiju'. Za to je bilo potrebno puno vremena. Kada je Bil napokon zastao da udahne vazduh i izazove sažaljenje, Krpica je rekla:

„Potpuno si pravu, Bile, to je prava sramota. Tamo sigurno ima puno ljubomore..."

„Čitav pozorišni svet truli od nje."

„Sigurno je tako. Da li ti je Džimi rekao nešto o dolasku u Ebi sledećeg vikenda?“

Bil je prvi put obratio pažnju na ono što mu Krpica priča. „Napričao mi je gomilu koještarija kojima je hteo da nafilujem Bakalara. Nešto o tome da hoće da zastupa interese konzervativaca. Ali, znaš, Krpice, to je suviše rizično."

„Nafiluj ga", reče Krpica. „Ako ga Džordž stvarno prozre, on neće kriviti tebe. I ti si bio nasamaren, to je sve."

„To uopšte nije sve", reče Bil. „Mislim, to je previše rizično za Džimija. Pre no što se okrene, već će da bude imenovan u Nedođiji, \ pod zakletvom da će ljubiti dečicu i držati govore. Ti ne znaš kako je Bakalar temeljan i užasavajuće energičan."

„Pa, moraćemo to da rizikujemo", reče Krpica. „Džimi je u stanju da vodi računa o sebi."

„Ti ne poznaješ Bakalara", ponovio je Bil.

„Ko dolazi na tu zabavu, Bile? Hoće li biti nešto posebno?"

„Samo uobičajeni daveži. Gđa Makata, pre svega."

„Čuvena vojna policija?"

„Da, znaš je, uvek blebeće do u nedogled o 'socijalnoj zaštiti' i 'čistom mleku' i 'spasite decu'. Zamisli sirotog Džimija kako razgovara sa njom."

„Pusti Džimija. Nastavi da mi pričaš."

„Zatim, tu je i Mađarica, kako je zovu, Mlada Mađarica. Grofica od nečeg što se ne da izgovoriti. Ali, fina je."

Progutao je pljuvačku, kao da mu je zbog nečeg neprijatno i Krpica je primetila kako on nervozno mrvi svoj hleb.

„Mlada i lepa?" delikatno je upitala.

„Oh, veoma."

„Nisam znala da Džordž obraća pažnju na žensku lepotu."

„Oh, i ne obraća. Grofica rukovodi hranjenjem beba u Budimpešti - ili tako nešto. Prirodno, ona i gđa Makata žele da se sastanu."

„Ko još?"

„Sir Stenli Digbi..."

„Ministar avijacije?"

„Da. I njegov sekretar, Terens O'Rork. On je pravi dasa - ili je to makar bio dok je aktivno leteo. Zatim, tu je i jedan krajnje otrovan nemački dasa po imenu her Eberhard. Ne znam ko je on, ali svi smo se uzvrteli oko njega. Već mi je dvaput naređeno da ga odve-dem na ručak i mogu ti reći, Krpice, da tu nema šale. On uopšte nije nalik onim ljudima iz ambasada, koji su svi stvarno fini. Ovaj tip srce supu i nožem jede grašak. I ne samo to, već ta prostačina uvek gricka nokte - bukvalno do krvi."

„Baš ružno."

„Zar ne? Veruj' em da je nekakav pronalazač, ili tako nešto. Pa, to je sve. Oh, da, ser Osvald Kut.“

„I ledi Kut?“

Krpica je nekoliko minuta sedela, zadubljena u misli. Bilov spisak je davao puno materijala za razmišljanje, ali sada nije imala vremena da razmišlja o svakoj mogućnosti pojedinačno. Mora da pređe na sledeću tačku.

„Bile“, rekla je „šta je to sa Sedam brojčanika?“ Bil je odjednom izgledao kao da mu je užasno neprijatno. Zatrep-tao je i izbegao njen pogled.

„Ne znam na šta misliš“, rekao je.

„Gluposti“, reče Krpica. „Rečeno mi je da ti znaš sve o tome.“ „O čemu?“

Olo je bilo upadljivo izveštačeno. Krpica je promenila taktiku. „Ne shvatam zašto si toliko tajanstven u vezi s tim“, požalila se. „Nema tu nikakve tajne. Tamo danas niko ne odlazi. Bila je to samo trenutna ludost.“

Ovo je zvučalo zagonetno.

„Čovek izgubi kontakt sa stvarima kada nije tu“, tužnim glasom reče Krpica.

„Oh, nisi ništa propustila“, reče Bil. „Svi su tamo odlazili samo da bi rekli da su bili. Tamo je zaista bilo jako dosadno i, blagi bože, riba i prženi krompir stvarno mogu da ti izađu na nos.“

„Gde su to svi išli?“

„U klub 'Sedam brojčanika', naravno“, reče Bil, zureći u nju. „Zar nisi za to pitala?“

„Nisam ga znala pod tim imenom“, reče Krpica. „To je bio sirotinjski kvart u blizini Totenhem Kort Rouda. Sada je srušen i očišćen. Ali, 'Sedam brojčanika' drži do one stare atmosfere. Pržena riba i krompiri. Totalna beda. Podseća malo na 1st End* ali je bilo zgodno otići tamo posle neke predstave.“

„To je noćni klub, pretpostavljam“, reče Krpica. „Ples, i tako to?“

„Tako je. Užasno izmešana publika. Ništa ekskluzivno. Umetnici, shvataš, i svakojake čudne žene. Svašta pričaju, ali sve su to koješta-rije, ako mene pitaš.“

„Dobro“, reče Krpica. „Otići ćemo večeras tamo.“

„Oh! Ne bih to trebalo da radim“, reče Bil. Izgledalo je kao da mu je opet neprijatno. „Rekao sam ti da je izašao iz mode. Niko više ne ide tamo.“

„Pa, mi idemo.“

„Ne bi trebalo da ti se ide tamo, Krpice. Stvarno ne bi.“

„Odvešćeš me u 'Sedam brojčanika', Bile, i nigde drugde. A ja bih volela da znam zašto nisi tako voljan da me vodiš tamo?“

„Ja? Nisam voljan?“

„Upadljivo. Kakvu to mračnu tajnu čuvaš?“

„Mračnu tajnu?“

„Ne ponavljaj sve što kažem. To radiš samo da bi dobio na vremenu.“

„Ne radim“, s ogorčenjem reče Bil. „Samo...“

„Pa? Znam da tu ima nečeg. Ti nikad ništa ne možeš da sakriješ.“

„Nemam ništa da krijem. Samo...“

„Onda?“

„To je duga priča... Vidiš, odveo sam tamo Bejb Sent Mor jedne večeri...“

»Oh! Opet Bejb Sent Mor.“

„Zašto da ne?“

„Nisam znala da se tu radi o njoj...“ reče Krpica prikrivajući ze-vanje.

Radnički, siromašnji deo Londona. - Prim. prev.

„Kao što sam rekao, odveo sam Bejb tamo. Njoj se prijeko jastog. Imao sam jastoga pod miškom...”

Priča se nastavljala... Kada je jastog konačno bio rastrgnut u borbi između Bila i nekog stranca, Krpica je ponovo obratila pažnju. „Shvatam”, rekla je. „nastala ja je svađa?”

„Da, ali to je bio moj jastog. Ja sam ga kupio i platio. Imao sam potpuno pravo...”

„Oh, imao si, imao”, brzo reče Kipića. „Ali, sigurna sam da je sada sve zaboravljeno. A ja ionako ne marim za jastoge. Zato, krenimo.” „Možda upadnemo u raciju. Tamo postoji jedna soba na spratu, u kojoj igraju bakaru.”

„Otac će doći i platiti kauciju i to je sve. Hajdemo, Bile.” Bil je i dalje izgledao krajnje neodlučan, ali Krpica je nepopustljiva i ubrzo su taksijem hitali ka svom odredištu.

To mesto. toda su stigli, bilo je uglavnom onakvo kakvim ga je ona i zamišljala Bila je to visoka kuća u uskoj ulici; Ulica Hansten-ton 14; zapamtila je broj.

Muškarac, čije joj je lice bilo maglovito poznato, otvorio je vrata. Učinilo joj se da je neprimetno ustuknuo kada je video, ali ipak je sa poštovanjem pozdravio Bila. Bio je to visok muškarac, svetle kose, prilično bolešljivog, anemičnog lica i pomalo zrikavog pogleda. Krpica se pitala gde ga je već videla.

Bilu se povratilo raspoloženje i sada je uživao u ulozi domaćina. Plesali su u podrumu, koji je bio ispunjen gustim dimom - do te mere da ste svakoga mogli da vidite samo kroz plavičastu izmaglicu. Miris pržene ribe bio je gotovo nepodnošljiv.

Po zidovima su se nalazili grubi crteži kredom, od kojih su neki bili zaista talentovano urađeni. Društvo je bilo izuzetno mešovito. Bilo je tu stranaca, imućnih Jevreja, nešto mladih bogataša, i nekoliko dama, pripadnica najstarijeg zanata na svetu.

Uskoro je Bil poveo Kpicu uz stepenice. Tamo je muškarac bolešljivog lica stajao na straži, kao kobac držeći na oku sve one koji su bili pušteni u sobu za kockanje. Krpica se odjednom setila.

„Pa, naravno“, rekla je. „Kako sam glupa. To je Alfred, koji je nekada bio drugi poslužitelj u Dimnjacima. Kako si. Alfred?“

„Dobro, hvala na pitanju, vaše gospodstvo.“

„Kada si otišao iz Dimnjaka, Alfred? Puno pre nego što smo se mi vratili?“

„Pre nekih mesec dana, gospojo. Dobio sam priliku za bolji posao i činilo se da bi bilo šteta ne prihvatiti je.“

„Pretpostavljam da te ovde dobro plaćaju“, primetila je Krpica.

„Prilično dobro, gospojo.“

Krpica je ušla unutra. Njoj je izgledalo da se tek ovde može viđeti pravi život kluba. Ulozi su bili visoki, to je odmah videla, a ljudi okupljeni oko dva stola bili su od prave kockarske fele. Grabljivog pogleda, ispijeni, zaraženi kockarskom groznicom.

Ona i Bil su ostali tamo nekih pola sata. Onda se Bil unervozio.

„Hajdemo odavde. Krpice, i idemo negde na ples.“

Krpica se složila. Ovde se više ništa novo nije moglo videti. Ponovo su sišli dole. Sledećih pola sata su proveli u plesanju, jeli su ribu i prženi krompir, a onda je Krpica izjavila da je spremna da krene kući.

„Ali, još je rano“, protestovao je Bil.

„N'e, nije. Ne baš. A mene ionako sutra čeka dan pun obaveza.“ „Šta ćeš da radiš?“

„Zavisi“, tajanstveno reče Krpica. „Ali, ovo mogu da ti kažem, Bile, neću da puštam korenje.“

„Nikad nisi ni puštala“, reče g. Eversli.

GLAVA DVANAEST *Istraga u Dimnjacima*

Krpica temperament sigurno nije nasledila od svog ljubaznog oca u čijem je karakteru prevladavala crta tromosti, kao što je Bil Eversli ispravno primetio trava nikada nije rasla pod Krpičinim nogama.

Ujutro posle njene večere sa Bilom Krpica se probudila puna energije.

Imala je tri precizno smišljena plana koje je nameravala da ostvari tog dana, i shvatila je da će biti pomalo sputana ograničenjima koje nameću vreme i prostor. Srećom nije patila od problema koji je mučio Dzimija Vejda, Ronija Devera i Dzimija Tesidzera

da ujutro ne može da ustane. I sam ser Osvald Kut ne bi mogao da joj nađe ni jednu zamerku na polju ranog ustajanja.

U pola devet Krpica je već završila sa svojim doručkom i bila u svom „hispanu“ na putu ka Dimnjacima.

Njen otac je izgledao blago zadovoljan što je vidi.

„Nikad neznam kad ćeš se pojaviti, ali to će me poštediti telefoniranja koja mrzim. Pukovnik Melrouz je dolazio juče u vezi s pretresom“

Pukovnik Melrouz je bio načelnik policije tog okruga i stari prijatelj Lorda Katerhama.

„Misliš na istragu oko Ronija Deveroa. Kada će pretres biti održan?“

„Sutra u dvanaest sati. Melrouz će te pozvati, pošto si ti našla telo moraćeš da svedočiš ali on ti je rekao da nema razloga da se uzbuđuješ.“

„Zašto bi se za ime sveta uzbuđivala?“

"Pa znaš pomirljivo reče Lord Kateham Melrous je pomalo staromodan"

„Dvanaest sati", reče Krpica. „Dobro. Biću tamo, ako još budem bila živa."

„Zbog čega misliš da nećeš biti živa?"

„Čovek nikada ne zna", reče Krpica. „Iskušenja savremenog života, kako kažu u novinama."

„To me je podsetilo da me je Džordž Lomaks pozvao da dođem u Ebi sledeće nedelje. Normalno, odbio sam."

„Odlično", reče Krpica. „Nije nam potrebno da se i ti upetljavaš u probleme."

„Zar će biti nekih problema?" pitao je lord Katerham, iznenada pokazujući interesovanje.

„Pa.,, preteča pisma, i tako to", reče Krpica.

„Možda će Džordž biti ubijen", reče lord Katerham, pun nade. „Šta misliš, Krpice, možda će ipak biti bolje ako odem."

„Obuzdaj svoje krvoločne instinkte i ostani lepo kod kuće", reče Krpica. „Ja idem da razgovaram sa gđom Hovel."

Gđa Hovel je bila kućepaziteljka, ona dostojanstvena, škriputava dama koja je ledi Kut ulivala strah u kosti. Ona uopšte nije bila strašna Krpici, koju je ova zapravo uvek zvala gđica Krpica, ostatak iz onih dana kada je Krpica odsedala u Dimnjacima, dugonogo, đavola-sto derišće, pre nego što je njen otac nasledio titulu.

„Pa, Hovelice", reče Krpica „hajde da popijemo jedan dobar kakao, pa da mi ispričaš sve novosti."

Bez imalo muke, sakupila je sve potrebne informacije, praveći ovakve beleške u glavi:

„Dve nove pomoćnice u kuhinjskoj perionici - devojke sa sela -ne čini se da tu ima nečeg. Nova treća sobarica, nećaka glavne sobarice. To zvuči kako valja. Hovelica je, izgleda, grdno namučila ledi Kut. To baš liči na nju."

"Nisam mogla ni da sanjam da će jednog dana Dimnjici biti naseljeni strancima gđice Krpice"

"O čovek mora da ide u korak sa vremenom "reče Krpica "Bićete srećni Hovelice ako ne budete videli dimnjake pretvorene u luksuzne stanove sa upotrebom izvrsnih terena za uživanje"

Gđi Hovel su prostrujali ledeni žmarci kroz čitavu njenu aristokratsku reakcionarnu kičmu.

"Nikada nisam videla Ser Osvalda Kuta" primetila je Krpica

"Ser Osvald je bez sumnje veoma pametan čovek" uzdržano reče gđa Hovel.

Krpica je odmah shvatila da ser Osvald nije bio omiljen među svojom poslugom.

Naravno gospodin Bejtmen je bio taj koji se o svemu starao nastavila je kućepaziteljka,veoma sposoban gospodin,Zaista veoma sposoban gospodin koji je tačno znao kako bi stvari trebale da budu urađene.

Krpica je stvari navela na temu smrti Dzeralda Vejda.Gđa Hovel je bila više nogo rada da priča o tome,i bila je puna sažaljenja o jadnom gospodinu,ali Krpica nije saznala mnogo više o tome.

Uskoro je ostavila gđu Hovel i ponovo sišla dole, gde je istog časa pozvonila Tredvelu.

"Tredvele, kada je Artur otišao?"

"Biće da tome ima već mesec dana Milostiva."

"Zašto je otišao"?

"Bila je to njegova želja Milostiva,verujem da je otišao u London.Bio sam zadovoljan njime u svakom pogledu. . Mislim da ćete videti da je novi poslužitelj Dzon veoma dobar.Čini se da poznaje svoj posao i da mu je stalo da da sve od sebe.

"Odakle je došao"?

„Imao je izvrsne preporuke, milostiva. Prethodni poslodavac bio mu je lord Maunt Vernon.“

„Shvatam“, zamišljeno reče Krpica.

Selila se da se lord Maunt Vernon trenutno nalazio u lovu, na sa-fariju u Istočnoj Africi.

„Kako se on preziva, Tredvele?“

„Bauer, milostiva.“

Trevel je sačekao još minut-dva, da bi onda, videvši da je Krpica završila, tiho izašao iz sobe. Krpica je ostala, izgubljena u mislima.

Džon joj je, kada je stigla ranije tog dana, otvorio vrata i ona ga je neko vreme neprimetno pažljivo proučavala. On je naizgled bio savršen sluga, dobro obučen, bezizražajnog lica. Imao je, možda, vojničko držanje više od većine drugih poslužitelja, a bilo je i nečeg pomalo čudnog u obliku njegovog temena.

Ali svi ti detalji, shvatila je Krpica, teško da su bili bitni za čitavu situaciju. Sela je, mršteći se na notes ispred sebe. Držala je olovku u ruci i besposleno žvrljala ime Bauer po papiru, ispisujući ga iznova i iznova.

Odjednom, jedna ideja joj je pala na pamet i Krpica se odmah ukočila, zureći u ime ispred sebe. Onda je ponovo pozvala Tredvela.

„Tredvele, kako se piše Bauerovo ime?“

„B-A-U-E-R, milostiva.“

„To nije englesko ime.“

„Verujem da je švajcarskog porekla, milostiva.“

„Oh! To bi bilo sve, Tredvele, hvala ti.“

Švajcarskog porekla? Ne. Nemačkog! Taj vojnički stav, taj ravan potiljak. I došao je u Dimnjake dve nedelje pre smrti Džerija Vejda.

Krpica je skočila na noge. Ovde je uradila sve što je mogla. A sada, mašinu treba staviti u pokret! Izašla je u potrazi za svojim ocem.

„Ponovo izlazim“, rekla je. „Moram da posetim strinu Marsu.“

-Ides da vidiš Maršu?" glas lorda Katerhama odavao je zaprepašćenje. „Jadno dete, kako si dozvolila da te nagovore .

“Prvi put reče Krpica odlazim da je posetim zato što to želim“.

Lord Katerham je začuđeno pogledao. To da bi iko mogao imati želju da se suoči sa njegovom zastrašujućom snahom bilo mu je nešto neshvatljivo. Marša markiza od Katerhama bila je udovica njegovog pokojnog brati Henrija bila je veoma uvažena ličnost.

Lord Katerham je priznao daje ona Henriju bila izvanredna supruga i da on , po svoj prilici bez nje nikada ne bi bio na čelu Državnog sekretarijata za spoljne poslove.

S druge strane uvek je gleao na Henrijevu preranu smrt kao na milosrdno oslobođenje od zemaljske patnje. Činilo mu se da Krpica budalasto stavlja svoju glavu u lavlju čeljust.

“O ovaj rekao je znaš, ja to ne bi radio :Ne znaš kuda sve to može da te odvede.“

“Znam kuda se nadam da će da me odvede “reče Krpica.“Sa mnom je sve u redu oče, ne brini se za mene.“

Lord Katerham je uzdahnuo i udobnije se zavalio u fotelju. Vratio se svojoj potrazi.

Ali kroz nekoliko trenutaka Krpica je ponovo proturila glavu kroz vrata.

“Izvini rekla je ,ali postoji još nešto što sam htela da te pitam. Šta je Ser Oswald Kut?”

“Rekao sam ti parni valjak“

“Nisam mislila na tvoj lični utisak. kako je stvorio svoje bogatstvo? Dugmad za pantalone, ili mesingani ležajevi ili šta već?”

"O shvatam. Čelik . Čelik i gvožđe . On ima najveće čellčane ili kako ih vec zovu u Engleskoj" Naravno on sada ne vodi lično čitavu stvar već kompanija ili kompanije i Ubacio me je kao direktora nečega. Divan posao za mene nemoram ništa da radim sem da odem do grada jedanput ili dvaput godišnje u jedan od onih hotela ulica Kenon ili ulica Liverpool - i sednem za sto na kome oni poredaju sve one lepe beležnice. Onda Kut, ili neki drugi pametnjaković, održi govor u kome sve prosto vrca od brojki, ali srećom, ništa od toga ne moraš da slušaš - a veruj mi, često dobiješ i odličan ručak posle toga"

Krajnje nezainteresovana za ručkove lorda Katerhama, Krpica je ponovo izašla pre nego što je završio svoju priču. Na povratku za London pokušavala je da sastavi deliće slagalice.

Koliko je mogla da vidi, čelik i dobrotvorna pomoć za decu ne idu zajedno. Dakle, jedno od ta dva je samo maska - očigledno ovo drugo. Gđa Makata i mađarska grafica mogu biti eliminisane. One su kamuflaža. Ne, stožer čitave stvari, kako izgleda, bio je neprivlačni Her Eberhard. On nije delovao kao neko koga bi Džordž Lomaks, pod normalnim okolnostima, pozvao. Bil je neodređeno rekao da je on pronalazač. Zatim, tu je bio ministar vazduhoplovstva i ser Osvald, zadužen za čelik. Oni su nekako išli zajedno.

Kako je svako dalje nagađanje bilo besmisleno, Krpica se okanu-la toga i usredsredila na svoj predstojeći razgovor sa ledi Katerham.

Ledi je živela u prostranoj, tmurnoj kući u jednom od londonskih bogataških kvartova. Unutra je sve mirisalo na vosak za glačanje, seme za ptice i pomalo istrulilo cveće. Ledi Katerham je bila velika žena - velika u svakom smislu te reci. Bila je, ne obimnih, već grandioznih proporcija. Imala je veliki, kljunasti nos, nosila je cviker sa zlatnim ramom, a iznad njene gornje usne nalazio se sasvim blagi nago-veštaj brkova.

Bila je pomalo iznenađena kada je videla svoju nećaku, ali spremno je pružila svoj hladni obraz koji je Krpica poslušno poljubila.

„Ovo je prilično neočekivano zadovoljstvo, Ajlin", hladno je primetila.

„Tek što smo se vratili, strina Marsa."

„Znam. Kako je tvoj otac? Kao i obično?"

Njen ton je otkrivao nipodaštavanje. Imala je prilično nisko mišljenje o Alisteru Edvardu Brentu, devetom markizu od Katerhama. Zvala bi ga „kuvana blitva“, samo da je čula za taj izraz.

„Otac je vrlo dobro. On je dole, u Dimnjacima.“

„Tako. Znaš, Ajlin, nikada se nisam slagala sa izdavanjem Dimnjaka. To mesto je u svakom smislu istorijski spomenik. Ne bi ga trebalo tako srozavati.“

„Sigurno je bilo predivno u vreme strica Henrija“, reče Krpica uz blagi uzdah.

„Henri je shvatao svoje obaveze“, reče Henrijeva udovica. „Kada samo pomislim na ljude koji su dolazili tamo“, ushićeno je nastavila Krpica. „Svi najveći državnici Evrope.“ Ledi Kataham je uzdahnula.

„Mogu iskreno da ti kažem da se tamo stvarala istorija, i to više puta“, primefila je. „Da je samo tvoj otac...“ Tužno je zavrtela glavom.

„Ocu je politika dosadna“, reče Krpica, „a ipak, rekla bih da je to jedna od najinteresantnijih stvari na svetu. Posebno kada je neko u toku.“

Dala je ovaj potpuno neistinit opis svojih osećanja, a da pri tome nije ni pocrvenela. Njena strina je iznenađeno pogledala.

„Drago mi je da čujem da to kažeš“, rekla je. „Uvek sam mislila, Ajlin, da tebe ne zanima ništa sem tog modernog jurcanja za zadovoljstvima.“

„Tako je i bilo“, reče Krpica.

„Tačno je da si još uvek jako mlada“, zamišljeno reče ledi Katerham. „Ali, sa preimućtvom koje imaš, još ako sklopiš i odgovarajući brak, jednog dana bi mogla da budeš jedna od vodećih političkih domaćica.“

Krpica se blago uznemirila. Za trenutak se uplašila da će njena strina istog trenutka da predloži odgovarajućeg supruga.

„AH, osećam se tako glupom“, reče Krpica. „Mislim, toliko malo znam.“

„To lako može da se ispravi“, živo reče ledi Katerham. „Imam dosta literature koju bih mogla da ti pozajmim.“

„Hvala vam, strina Marsa“, reče Krpica i žurno prede na drugu liniju napada.

„Pitala sam se, da li znate gđu Makatu, strina Marsa?“

„Svakako da je znam. Veoma cenjena žena, briljantne pameti. Moram da kažem da po pravilu ne odobravam žene u Parlamentu. One mogu svoj uticaj da koriste na daleko ženstveniji način.“ Zastala je. nesumnjivo da bi se prisetila ženstvenog načina na koji je gurnula svog nemotivisanog supruga u političku arenu i fantastičnog uspeha koji je krunisao njegove i njene napore. „Ali, ipak, vremena se menjaju. A posao koji gđa Makata obavlja od istinskog je državnog značaja i od ogromne važnosti za sve žene. Mislim da mogu slobodno da kažem da je to istinski ženstven posao. Neizostavno moraš upoznati gđu Makatu.“

Krpica je ispustila prilično sumoran uzdah.

„Ona će biti na zabavi kod Džordža Lomaksa, siedeće nedelje. On je pozvao oca, koji naravno, neće ići, ali mu nije palo na pamet da pita i mene. Pretpostavljam da misli kako sam ja previše glupa.“

Ledi Katerham je prošlo kroz glavu da je njena nećaka zaista divno napredovala. Da nije, možda, imala nesrećnu ljubavnu vezu? Ne-srećna ljubav po mišljenju ledi Katerham, često je umela da bude jako korisna za mlade devojke. Činila je da one počnu da shvataju život ozbiljnije.

„Mislim da Džordž Lomaks nije uzeo u obzir mogućnost da si ti, da tako kažemo - sazrela? Ajlin. draga“, rekla je, „moram da razgovaram sa njim.“

„On me ne voli“, reče Krpica. „Znam da me neće pozvati.“

„Gluposti“, reče ledi Katerham. „Skrenuću mu pažnju. Znam Džordža Lomaksa još kada je bio ovoliki.“ Pokazala je neku prilično nemoguću visinu. „Biće mu drago da mi učini uslugu. A sigurno će i sam shvatiti da je od vitalnog značaja da današnje devojke iz naše klase pokažu inteligentno zanimanje za dobrobit svoje zemlje.“

Krpici umalo što nije izletelo „Tako je!“ ali se u poslednjem trenutku suzdržala.

„Sada ću da potražim neku literaturu za tebe“, reče ledi Katerham ustajući.

Prodornim glasom je pozvala: „Gospođice Konor!“

Veoma uredna sekretarica prestrašenog izraza došla je trčećim korakom. Ledi Katerham joj je dala razne instrukcije. Krpica je ubrzo bila na putu natrag ka ulici Brak, ruku punih najdosadnijeg štiva koje može da se zamisli.

Njen sledeći zadatak bio je da pozove Džimija Tesidžera. Njegove prve reci bile su pune trijumfa.

„Uspeo sam“, rekao je. „Mada sam imao problema sa Bilom. Uvr-teo je sebi u glavu da ću da budem kao jagnje među vukovima. Ali sam ga na kraju ipak prizvao pameti. Imam gomilu onih, kako se već zovu, i trenutno ih proučavam. Smrtno dosadno, ali čovek mora da uradi svoj posao kako valja. Da li si ikada čula za Santa Fe granično osporavanje?“

„Nikada“, reče Krpica.

„Pa, to mi zadaje posebne muke. Trajalo je godinama i bilo veoma komplikovano. To će mi biti glavna tema. U današnje vreme čovek mora da se specijalizuje.“

„I ja imam sličnu gomilu“, reče Krpica. „Dobila sam od strina Marše.“

„Koje strine?“

„Strina Marše, očeve snahe. Živi za politiku. U stvari, ona će iz-dejstvovati da dobijem poziv za Džordžovu zabavu.“

„Nije valjda! Oh, pa to će biti izvrsno.“ Nastupila je pauza, a onda je Džimi rekao:

„Ovaj, mislim da ipak ne bi trebalo da to kažemo Lorejni, je l da?“

„Možda ipak ne.“

„Shvataš, njoj se možda neće svideti što je držimo po strani. A ona stvarno mora da bude držana po strani.“

„Da.“

„Mislim, ne možemo da dozvolimo da takva devojka srlja u opasnost!“

Krpici je proletelo kroz glavu da g. Tesidžer pati od blagog pomanjkanja takta. Izgledi da ona uleti u opasnost izgleda da ga nisu mnogo mučili.

„Jesi li još tu?“ pitao je Džimi.

„Jesam, samo sam nešto razmišljala.“

„Shvatam, Nego, hoćeš li da ideš na sutrašnji pretres?“

„Da, a ti?“

„Hoću. Uzgred, pišu o tome u večerašnjem izdanju. Ali zabačeno, u nekom uglu. Čudno, mislio sam da će dići čitavu gužvu oko toga.“

„Da, i ja.“

„Pa“, reče Džimi „moram da se vratim poslu. Stigao sam do onog kada nam Bolivija šalje protestnu notu.“

„Pretpostavljam da bih i ja mogla da se vratim mojim obavezama“, reče Krpica.
„Uveče praviš pauzu?“

„Mislim da hoću. A ti?“

„Oh, verovatno. Laku noć.“

Oboje su bili potpuno hladnokrvni lazovi. Džimi Tesidžer je vrlo dobro znao da će te večeri izvesti Lorejnu Vejd na večeru.

A što se Krpice tiče, čim je spustila slušalicu, na sebe je nabacila raznoraznu bezličnu odeću, koja je, zapravo, pripadala njenoj služavki.,' Obukla se i krenula peške od kuće razmišljajući koja je maršruta bolja, autobuska ili metro, da se stigne do kluba „Sedam brojčanika“.

GLAVA TRINAEST Klub 'Sedam brojčanika'

Krpica je stigla do ulice Hanstenton, broj 14, oko šest sati popodne. U to vreme, kao što je ispravno zaključila, klub je bio mrtvo mesto. Nameravala je da pronade svog bivšeg poslužitelja, Alfreda. Bila je uverena da će, kada ga jednom pronade, sve ostalo ići lako. Krpica je imala jednostavan autokratski metod ophođenja sa poslugom. Retko kada joj to nije uspevalo, pa nije videla zašto ne bi i sada.

Jedino u šta nije bila sigurna bilo je to koliko se ljudi nalazi u klubu. Prirodno, želela je da svoje prisustvo otkrije što manjem broju ljudi.

Dok je oklevala, razmišljajući kako bi bilo najbolje da nastavi, rešenje se samo nametnulo, na najjednostavniji mogući način. Vrata na broju 14 su se otvorila i sam Alfred je izašao napolje.

„Dobar dan, Alfred“, ljubazno reče Krpica.

Alfred je poskočio.

„On! Dobar dan. vaša milosti. Za trenutak nisam prepoznao vašu milost:“

U sebi se zahvaljivala na odeći služavke koju je nosila, Krpica je nastavila.

„Želim nešto da razgovaram sa tobom. Alfred. Gde bismo mogli da odemo?“

„Ovaj... zaista, miledi, ne znam... ovo nije, ono što bi rekli, dobar kraj... ne znam, nisam siguran...“

Krpica ga je prekinula.

„Ko je sada u klubu?“

„Trenutno niko, miledi.“

„Onda ćemo da uđemo.“

Alfred je izvadio ključ i otvorio vrata. Krpica je ušla unutra. Alfred je ušao za njom, zabrinut i preplašen. Krpica je sela i pogledala unezverenog Alfreda pravo u oči.

„Pretpostavljam da znaš“, oštro je rekla, „da je ono što radiš ov-de potpuno van zakona?“

Alfred se u nelagodi premestio sa jedne noge na drugu.

„Istina, imali smo dve racije“, priznao je. „Ali ništa kompromitu-juće nije nađeno, zahvaljujući tome što g. Mosgorovski pažljivo vodi svoje poslove.“

„Ja ne govorim samo o kockanju“, reče Krpica. „Ima tu još toga - verovatno mnogo više nego što misliš. Postaviću ti jedno direktno pitanje, Alfred, i molila bih te da mi kažeš istinu. Koliko su te platili da napustiš Dimnjake?“

Alfred je dva puta pogledom prešao preko kamenog venca iznad svoje glave, kao da tamo traži inspiraciju, progutao tri-četiri nevidljive knedle, a onda pošao neizbežnim putem kojim se ljudi slabe volje kreću kada se suoče sa snažnijima od sebe.

„Bilo je to ovako, milostiva. G. Mosgorovski je došao sa svojim društvom da poseti Dimnjake jednog od onih dana kada smo bili otvoreni za posetioce. G. Tredvel je tada bio bolestan - urastao nokat na palcu, tačnije rečeno - tako da je meni zapalo da vodim posetioce okolo. Na kraju ture, g. Mosgorovski je zastao sa grupom i nakon što mi je dao bogatu napojnicu, počeo je da razgovara sa mnom.“

„Da?“ ohrabrujuće reče Krpica. „I da skratim priču“, reče Alfred, sa iznenadnim nadahnućem, „ponudio mi je sto funti ako odmah napustim Dimnjake i počnem da vodim ovaj ovde klub. Želeo je nekoga ko je navikao na najuglednije porodice, da bi klub podigao na viši nivo, kako je rekao. I tako, izgledalo je kao da bih okrenuo samoj sudbini leđa, da sam odbio - a da ne govorimo o tome da je plata koju dobijam ovde tri puta veća od one koju sam dobijao kao drugi poslužitelj.“

„Sto funti“, reče Krpica. „To je veoma visoka suma, Alfred. Da li su ti rekli nešto o tome ko bi zauzeo tvoje mesto u Dimnjacima?“ „Dvoumio sam se, milostiva, zbog mog brzog odlaska. Kao što sam rekao, to nije bilo uobičajeno i moglo je da prouzrokuje neprijatnosti. Ali g. Mosgorovski je poznavao jednog mladića koji je bio u dobrim

službama i spreman da dođe u bilo koje doba. Tako sam ja pomenuo njegovo ime[^]. Tredvelu i sve se sredilo na najbolji mogući način."

Krpica je klimnula glavom. Njene sumnje su bile potvrđene i modus operand/ je bio onakav kako je i mislila. Nastavila je sa ispitivanjem.

„Ko je g. Mosgorovski?"

„Gospodin koji vodi ovaj klub. Ruski gospodin. Takođe veoma pametan gospodin."

Krpica je za trenutak napustila ispitivanje i prešla na druge stvari.

„Sto funti je veoma visoka suma, Alfredede."

„Viša od svega što sam tamo primao", prostodušno reče Alfred.

„Da li si nekada posumnjao da nešto nije u redu?"

„Da nešto nije u redu, miledi?"

„Da. Ne mislim na kockanje. Mislim na nešto mnogo ozbiljnije. Ti ne želiš da ideš u zatvor, Alfredede?"

„Oh! Bože! Milede, ne mislite valjda!"

„Prekjuče sam bila u Skotland jardu", ubedljivo reče Krpica. „Čula sam neke veoma zanimljive stvari. Hoću da mi pomogneš, Alfredede, i ako to uradiš - pa. ako stvari krenu nizbrdo, zauzeću se za tebe."

„Biće mi zadovoljstvo da uradim šta god tražite od mene. mile-di. Mislim, u svakom slučaju bih vam stajao na raspolaganju."

„Onda", reče Krpica, „prvo želim da obiđem čitavo ovo mesto, od podruma do krova."

U pratnji zbunjenog i uplašenog Alfreda, izvršila je detaljnu inspekciju. Ništa joj nije zapalo za oko. sve dok nije ušla u prostoriju za kockanje. Tamo je primetila jedna neupadljiva vrata u uglu; vrata su bila zaključana.

Alfred je spremno objasnio.

„To služi kao izlaz u slučaju opasnosti. Tamo se nalazi jedna prostorija i vrata koja izlaze na stepenište u susednoj ulici. Tuda gospoda izlaze u slučaju racije.“

„Ali, zar policija ne zna za to?“

„Vidite, miledi. to su vesto skrivena vrata. Samo izgledaju kao plakar.“

Krpica je osetila kako uzbuđenje u njoj raste.

„Moram da uđem tamo“, rekla je.

Alfred je odmahnuo glavom.

„Ne možete, miledi; g. Mosgorovski ima ključ.“

„Pa“, reče Krpica, „postoje drugi ključevi.“

Opazila je da je brava bila potpuno obična i da bi je verovatno bilo lako otvoriti nekim ključem od drugih vrata. Alfred, prilično uznemiren, bio je poslan da donese odgovarajuće primerke ključeva. Čvrti ključ koji je Krpica probala, savršeno je odgovarao. Okrenula ga je, otvorila vrata i ušla unutra.

Našla se u maloj, sumornoj prostoriji. Dugački sto je zauzimao središnji deo sobe, sa stolicama poredanim oko njega. U prostoriji nije bilo drugog nameštaja. Dva ugrađena plakara stajala su sa obe strane kamina. Alfred je glavom pokazao u pravcu bližeg.

„To je taj“, objasnio je.

Krpica je pokušala da otvori vrata plakara, ali bila su zaključana, i odmah je primetila da je sa ovom bravom bio sasvim dragi slučaj. Bila je to jedna od onih brava koje je mogao da otvori samo njen sopstveni ključ.

„Lukavo napravljeno“, objasnio je Alfred. „Izgleda sasvim obično kada se otvori. Znae, nekoliko polica i uobičajene stvari na njima. Niko ne bi posumnjao, ali ako dodirnete pravo mesto, čitava stvar se širom otvori.“

Krpica se okrenula i detaljno pregledala sobu. Prvo što je primetila bilo je da su vrata kroz koja je ušla pažljivo obložena čojom. Sigurno su bile potpuno zvučno

izolovana. Pogled joj je onda pao na stolice. Bilo ih je sedam, po tri sa svake strane stola; jedna, prilično impresivnog dizajna, stajala je u pročelju stola.

Krpici su zasvetlele oči. Pronašla je ono za čime je tragala. Ovo je, bila je sigurna, mesto za sastanke te tajne organizacije. Ovo mesto je gotovo savršeno isplanirano. Izgledalo je krajnje nevino: moglo je da se uđe direktno iz kockarnice, ili ste mogli da stignete kroz tajni ulaz, a pritom je svaka potreba za tajnovitošću lako mogla biti objašnjena kockarnicom u susednoj prostoriji.

Nehajno, dok su joj ove misli proletale kroz glavu, prstom je pre-vukla preko police iznad kamina. Alfred je to primetio i pogrešno protumačio njen pokret.

„Tu nećete naći prašinu, ni u kom slučaju“, rekao je, „G. Mosgorovski je jutros naredio da se čitavo mesto očisti i dok je čekao, ja sam sve počistio.“

„On!“ reče Krpica, napregnuto razmišljajući. „Jutros, kažeš?“

„S vremena na vreme to mora da se uradi“, reče Alfred. „Mada se ova soba nikada, što bi se reklo, ne koristi.“

Sledećeg trenutka je doživeo šok.

„Alfrede“, reče Krpica, „možeš li da mi pronađeš neko mesto u ovoj sobi, da se sakrijem.“

Alfred je obeshrabreno pogledao u nju.

„Ali, to je nemoguće, miledi. Uvalićete me u nevolju i izgubiću posao.“

„Ionako ćeš izgubiti posao kada odeš u zatvor“, neljubazno reče Krpica. „Mada, u stvari, ne treba da brineš o tome; niko neće ništa saznati.“

„Uostalom, ovde i nema mesta“, cvileo je Alfred. „Pogledajte i sami oko sebe, miledi, ako meni ne verujete.“

Krpica je bila prinuđena da prizna da je bilo nečeg u njegovim recima. Ali, ona je imala duh pravog avanturiste.

„Gluposti“, odlučno je rekla. „Ovde mora da postoji neko mesto.“

„Ali, nema ga“, cvileo je Alfred.

Zaista, teško da je igde postojala soba sa manje mogućnosti za skrivanje. Prljave žaluzine bile su navučene preko musavih prozora i nije bilo zavesa. Prozorski sims, koji je Krpica pregledala, bio je širok tek četiri inča! U unutrašnjosti sobe, nalazili su se samo sto, stolice i plakari.

Drugi plakar je imao ključ u bravi. Krpica je otišla do njega i otvorila ga. Unutra su bile police, prekrivene čudnim izborom stakla-nje i zemljanog posuđa.

„Višak stvari, koji ne koristimo“, objasnio je Alfred. „Možete se i sami uveriti, miledi, da ovde ni mačka ne bi mogla da se sakrije.“

AH, Krpica je ispitivala police.

„Traljav posao“, rekla je. „Alfrede, da li imaš neki plakar dole, gde bi mogao da strpaš ovu staklariju? Imaš? Dobro. Onda uzmi poslužavnik i odmah ovo snesi dole. Požuri, nemamo vremena za gubljenje.“

„Ne možete, miledi. A i kasno je. Kuvari će svakog trenutka da stignu.“

„G. Morigo... kako god se zvao, dolazi tek kasnije, pretpostavljam?“

„On nikada ne dolazi mnogo pre ponoći. Ali, oh, miledi...“

„Ne pričaj mnogo, Alfrede“, reče Krpica. „Donesi poslužavnik. Ako ostaneš ovde i raspravljaš se. uletećeš u nevolju.“

Načinivši rukama opštepoznati gest predaje, Alfred je otišao. Ubrzo se vratio sa poslužavnikom i pomirivši se sa činjenicom da je svaki prigovor uzaludan, bacio se na posao sa prilično iznenađujućom energijom.

Kao što je Krpica primetila, police su se lako skidale. Spustila ih je dole, poroživši ih uspravno uza zid, a onda zakoračila unutra.

„Hmm“, primetila je. „Prilično usko. Biće za dlaku. Zatvori pažljivo vrata za mnom, Alfrede - tako. Da, ovo može da se izvede. A sada mi treba burgija.“ „Burgija, miledi?“ „To sam rekla.“ „Ne znam...“

„Gluposti, sigurno imaš neku burgiju... verovatno imaš i bušilicu tu negde. Ako nemaš to što sam tražila, moraćeš da izađeš i da ih kupiš, pa je zato bolje da se malo potrudiš i pronađeš ih.“

Alfred je izašao i ubrzo se vratio sa prilično impresivnim asortimanom alata. Krpica je uzela ono što je želela i brzim, preciznim pokretima počela da buši malu rupu u visini očiju. Ovo je uradila sa spoljne strane, kako bi rupa bila što neupadljivija. i nije se usudila da je napravi većom, da ne bi privukla pažnju. „Eto“, primetila je na kraju.

„Oh, ali, miledi, miledi...“

„Da?“

„Ali, oni će vas pronaći, ako otvore vrata.“

„Oni neće otvoriti vrata“, reče Krpica. „Zato što ćeš ti da ih zaključaš i odnećeš ključ sa sobom.“

„A šta ako g. Mosgorovski slučajno zatraži ključ?“

„Reći ćeš mu da je izgubljen“, odsečno reče Krpica. „Nikoga neće zanimati ovaj plakar - on je ionako ovde samo da bi odvratio pažnju sa onog drugog i da bi mu pravio par. Hajde, Alfred, neko može svaki čas da upadne. Zaključaj me i odnesi ključ, a kada svi odu, dođi i pusti me napolje.“

„Pozliće vam, miledi. Onesvestićete se...“

„Ja se nikad ne onesvešćujem“, reče Krpica. „Ali, mogao bi da mi doneseš jedan koktel. Onda ponovo zaključaj vrata od prostorije, nemoj da zaboraviš, i vrati ključeve na svoje mesto. I Alfred - nemoj da si takva kukavica. Seti se, ako išta pođe naopako, ja ću se pobrinuti za tebe.“

„Onda, to je to“, reče Krpica za sebe, kada je Alfred izašao iz sobe, pošto joj je doneo koktel.

Nije bila uznemirena, sem ako Alfredu ne budu popustili živci i °da je. Znala je da je ipak njegov nagon za samoodržanjem prejak za tako nešto. I sama njegova obuka mu pomaže pri sakrivanju osećanja ispod maske dobro obučenog sluga.

Krpicu je brinulo samo jedno. Njeno tumačenje razloga zašto je ova prostorija jutros bila očišćena možda je bilo pogrešno. A ako je tako - Krpica je uzdahnula u svom uskom skrovištu u plakaru. Izgledi da će provesti duge sate u njemu nisu bili previše privlačni.

GLAVA ČETRNAEST Sastanak u 'Sedam brojčanika'

Možda je najbolje ako preskočimo mučenje sa kojim se Krpica suočila u naredna četiri sata. Našla se u užasno tesnom položaju. Pro-cenila je da će sastanak, ako je uopšte trebalo da ga bude, biti održan onda kada zabava u klubu bude u punom jeku - verovatno negde između ponoći i dva ujutru.

Tek što je pomislila kako je sigurno već šest ujutru, kada je začula poznati zvuk, zvuk otključavanja vrata.

U sledećem trenutku, upaljeno je svetio. Žamor glasova, koji se čuo sedećih nekoliko minuta, podsetivši je na udaljeni huk morskih talasa, utihnuo je isto onako iznenada kao što je i počeo i Krpica je čula zaključavanje brave. Neko je očigledno ušao iz kockarnice u sused-noj prostoriji i ona je morala da oda priznanje temeljnosti sa kojom je urađena zvučna izolacija vrata.

Sledećeg trenutka, uljez je došao do njenog vidnog polja - vidnog polja koje je bilo ponešto suženo, ali sasvim odgovaralo svojoj svrsi. Visoki muškarac, širokih ramena i snažne građe, sa dugom crnom bradom, Krpica se setila da ga je videla za stolom za bakaru prethodne noći.

Ovo je, dakle, bio Alfredov misteriozni ruski gospodin, vlasnik kluba, ozloglašeni g. Mosgorovski. Krpičino srce je počelo ubrzano da lupa od uzbuđenja. Toliko malo je imala zajedničkog sa svojim ocem sada, kada je likovala u ovom izuzetno neudobnom položaju u kome se našla.

Rus je nekoliko minuta stajao pored stola, odsutno gladeći svoju bradu. Onda je izvukao sat iz svog džepa i proverio vreme. Zadovoljno klimnuvši glavom, vratio je sat u svoj džep i, izvukavši odatle nešto što Krpica nije mogla da vidi, nestao iz njenog vidnog polja.

Kada ga je ponovo ugledala, jedva je zadržala uzvik iznenađenja.

Lice mu je sada bilo prekriveno maskom - ali teško da je to bila maska u uobičajenom smislu. Ona nije pratila oblik lica. Više je ličila na komad tkanine prebačen kao zavesa preko lica, sa samo dva uska proreza za oči. Bila je okruglog oblika i predstavljala je časov-nik, sa kazaljka koje su pokazivale šest sati.

„Sedam brojčanika!" reče Krpica za sebe.

Tog trenutka se začuo novi zvuk: sedam prigušenih udaraca.

Mosgorovski je otišao do mesta na kome je Krpica znala da se nalazi drugi plakar. Čula je oštar škljocaj, a onda pozdrav na nekom stranom jeziku.

Uskoro je mogla da vidi pridošlice.

Oni su takođe nosili maske u obliku časvnika, ali kazaljke na njihovim maskama bile su u drugom položaju: na jednoj su pokazivale četiri, a na drugoj pet sati. Jedan od njih bio je elegantni, vitki muškarac u večernjem odelu izvrsnog kroja. Gracioznost sa kojom se kretao ukazivala je na stranca, pre nego na Engleza. Drugi muškarac bi se najtačnije mogao opisati kao žilav i vitak. Njegova odeća mu je nekada verovatno dosta dobro stajala, ali više ne, i Krpica je pogodila njegovu nacionalnost i pre nego što mu je čula glas.

„Reko bi' da smo mi prvi stigli na ovaj sastančić."

Dubok, prijatni glas sa blagim američkim otezanjem i jedva čujnim nagoveštajem irskih predaka.

Elegantni mladi muškarac je rekao dobrim, ali nekako pompezno izgovorenim engleskim jezikom:

„Imao sam velikih problema pri dolasku ovamo. Ove stvari se ne poklapaju uvek baš najsrećnije. Ja, za razliku od br. 4, koji je ovde, nisam sam svoj gazda.

Krpica je pokušala da pogodi njegovu nacionalnost. Sve dok ni-je progovorio, mislila je kako bi on mogao biti Francuz, ali njegov akcent nije bio francuski. Mogao bi da bude, pomislila je, Austrijanac ili Mađar, ili čak Rus.

Amerikanac se premestio na drugu stranu stola i Krpica je čula izvlačenje stolice.

„Jedan sat je postigao veliki uspeh“, rekao je. „Čestitam vam na tome kako ste preuzeli rizik.“ Pet sati je slegnuo ramenima.

„Ako neko nije spreman da preuzme rizik...“ Ostavio je rečenicu nezavršenu.“

Ponovo se začulo sedam udaraca i Mosgorovski je otišao do skrivenih vrata.

Nekoliko trenutaka, dok se čitava grupa izgubila iz njenog vidnog polja, nije uspela da razazna ništa od onog što je mogla da čuje, ali uskoro se izdvojilo glas bradatog Rusa. „Hoćemo li početi?“

On je obišao oko stola i zauzeo mesto odmah pored stolice sa visokim naslonom koja je stajala u pročelju. Sedeći tako, bio je okrenut tačno prema Krpičinom plakaru. Elegantni -pet sati zauzeo je mesto pored njega. Treća stolica sa te strane stola bila je van Krpičinog vidnog polja, ali za trenutak je videla Amerikanca, br. 4, pre nego što je zauzeo to mesto.

Sa strane stola koja joj je bila bliža videle su se samo dve stolice, i dok je posmatrala, nečija ruka je povukla drugu stolicu, koja se zapravo nalazila u sredini, i oborila je. Brzim pokretima, jedan od novopridošlica je prošao pored plakara i zauzeo stolicu preko puta Mos-gorovskog. Ko god da je seo tu. bio je, naravno, leđima okrenut prema Krpici, i upravo su to bila leđa koje je Krpica posmatrala sa velikim zanimanjem, jer su pripadala neobično lepoj ženi u elegantnoj večernjoj haljini.

Ona je bila ta koja je progovorila prva. Glas joj je bio muzikalan, sa stranim akcentom... sa dubokom, zavodničkom notom. Gledala je u pravcu prazne stolice na pročelju stola.

„Dakle, večeras nećemo videti br. 7?“ rekla je. „Recite mi, prijatelji, hoćemo li ga ikada videti?“

„Bokca mu", reče Amerikanac, „bokca mu! Što se sedam sati tiče, ja već počinjem da verujem da takva osoba ne postoji."

„Ne bih vam preporučio da tako razmišljate, prijatelju", ljubazno reče Rus.

Nastupila je tišina - prilično neprijatna tišina, osetila je Krpica.

Još uvek je, kao začarana, zurila u lepa leđa ispred sebe. Tamo se nalazio sasvim mali crni mladež odmah ispod desnog ramena, koji je isticao belinu kože. Krpica je osetila da reci „prelepa pustolovka", koje je puno puta pročitala, najzad dobijaju svoje puno značenje. Bila je potpuno uverena da je ova žena imala prelepo lice - tamno, slovensko lice sa strastvenim očima.

Iz maštarenja je trgnuo glas Rusa, koji je izgleda bio vođa ove parade.

„Hoćemo li se vratiti na posao? Prvo, naš odsutni prijatelj! Broj dva!"

Načinio je neobičan pokret u pravcu oborene stolice pored žene, koji su svi prisutni imitirali, okrećući se pri tom prema praznoj stolici.

„Zeleo bih da je broj dva večeras sa nama", nastavio je. „Ima još mnogo toga da se uradi. Iskrsele su nepredviđene teškoće."

„Imate li njegov izveštaj?" Amerikanac je bio taj koji je progovorio.

„Zasada - ništa mi nije stiglo od njega." Nastupila je pauza. „Ne mogu da razumem."

„Mislite da je možda - zastranio'." „To je - mogućnost."

„Drugim recima", meko reče pet sati, „postoji opasnost." Pažljivo je izgovarao reci - ali sa uživanjem." Rus je nedvosmisleno klimnuo glavom. „Da - postoji opasnost. Suviše toga se pročulo o nama, o ovom mestu. Poznajem nekoliko ljudi koji već sumnjaju." Hladno je dodao: „Moraju biti ućutkani."

Krpica je osetila ledene žmarce duž kičme. Ako je budu našli, hoće li i nju ućutkati? Odjednom joj je jedna reć privukla pažnju. „Znači, ništa iz Dimnjaka nije procurelo?" Mosgorovski je odmahnuo glavom. „Ništa."

Br. 5 se odjednom nagnuo napred.

„Slažem se sa Anom; gde je naš predsednik - br. 7? On, koji nas je i osnovao? Zašto ga nikada ne viđamo?“ „Br. 7“, reče Rus, „ima svoj metod rada.“ „To uvek kažete.“

„Više ništa neću reći“, reče Mosgorovski. „Želim muškarca - ili ženu - koji se usude da mu se suprotstave.“ Nastupila je čudna tišina.

„Moramo da se vratimo na naš posao“, tiho reče Mosgorovski. „Br. 3, da li imate planove Vivern Ebija?“

Krpica je načuljila uši. Zasada nije uspela ni za trenutak da vidi, niti je čula glas br. 3. Sada ga je čula i nepogrešivo prepoznala. Dubok, prijatan, nerazgovetan - glas dobro odgojenog Engleza. „Imam ih ovde. gospodine.“

Neki papiri su preletei preko stola. Svi su se nagnuli iznad njih. Uskoro je Mosgorovski glasno progovorio. „A lista gostiju?“ „Evo je.“ Rus je pročitao.

„Ser Stenli Digbi. G. Terens O'Rork. Ser Osvald i ledi Kut. G. Bejtmen. Grofica Ana Radski. Gđa Makata. G. Džems Tesidžer...“ Zastao je, a onda oštro upitao:

„Ko je g. Džems Tesidžer?“

Amerikanac se nasmejao.

„Mislim da on ne bi trebalo da vas brine. Jedan od onih mladih budala.“

Rus je nastavio da čita.

„Her Eberhard i g. Eversli. Time se spisak završava.“

„Zar tako?“ tiho reče Krpica. „A šta je sa onom slatkom devojkom, ledi Ajlin Brent?“

„Da, izgleda da ovde nema ničeg što bi trebalo da nas brine“, reče Mosgorovski. Pogledao je svoje sagovornike. „Pretpostavljam da nema nikakve sumnje u vezi s vrednošću Eberhardovog otkrića?“

Tri sata je dao lakonski odgovorio.

„Nikakve.“

„Sa komercijalnog aspekta, biće vredno milione", reče Rus. „A sa međunarodnog - pa, opšte je poznata gramzivost svake države."

Krpici je palo na pamet da se on iza svoje maske neprijatno osmehuje.

„Da", nastavio je. „Zlatni rudnik."

„Nekoliko života nije visoka cena". cinično je rekao br. 5 i nasmejao se."

"Ali i sami znate kakvi su pronalazači", reče Amerikanac. „Ponekad te ^ proklete stvari neće da prorade."

„Covek kao što je ser Osvald Kut neće napraviti grešku", reče Mosgorovski.

„Budući da sam i sam pilot", reče br. 5 „mogu da kažem da je ar savršeno izvodiva. Već godinama se govori o tome, ali bio je Potreban genij jednog Eberharta da bi se to i

„Zašto?"

„Zato što je ljubazan čovek", reče Krpica.

„Pa i ja sam", reče Džimi. „Veoma ljubazan."

„Oh! Ti si - mlada budala", reče Krpica. „Sinoć sam čula nekog da to kaže."

„Koga?"

„Najtačnije govoreći -jednog ruskog Jevrejina. Ne, nije. Bio je to..."

Ali uvređeni protest je preklopio njene reci.

„Ja sam možda budala", reče Džimi. „Rekao bih da jesam - ali ne dozvoljavam tamo nekom ruskom Jevrejину da to kaže. Šta si to sinoć radila, Krpice?"

„O tome sam htela da ti pričam", reče Krpica. „Vidimo se uskoro."

Bez daljnijeg objavljenja, spustila je slušalicu, ostavivši Džimija zbunjenog, iako pomalo zadovoljnog. Visoko je cenio Krpičine sposobnosti, iako u njegovim osećanjima prema njoj nije bilo ni trunke sentimenta.

„Nešto je naumila“, mozgao je. dok je žurno ispijao poslednji gutljaj kafe. „Mogu da se kladim da je nešto naumila.“

Dvadeset minuta kasnije, njegov dvosed se zaustavio ispred kuće u ulici Bruk i Krpica, koja ga je čekala, lakim korakom je potrčala niz stepenište. Džimi nije bio mladić previše razvijenog dara zapažanja, ali je primetio crne kolutove oko Krpičinih očiju, kao i to da je izgledala kao da je provela jednu dugačku noć.

„A sada“, rekao je, dok je automobil počeo da probija svoj put kroz predgrađa, „kakva si to nevaljalstva naumila da poćiniš?“

„Isprićaću ti“, reče Krpica. „Ali ne prekidađ me dok ne završim.“

To je bila nešto duža priča, a Džimi je morao da da sve od sebe ne bi li zadržao dovoljno pažnje kako bi sprečio da se negde ne slupaju. Kada je Krpica završila, uzdahnuo je, a onda je ispitivački pogledao.

„Krpice?“

„Da?“

„Slušaj, da me ti ne zavitlavaš?“

„Kako to misliš?“

„Žao mi je“, izvinio se Džimi „ali sve to mi zvući kao da sam već negde čuo - kao u snu, shvataš?“

„Shvatam - sa razumevanđem reče Krpica.

„Nemoguće“, reče Džimi, nastavljajući nit svojih misli. „Lepa pustolovka, međunarodna banda, misteriozni br. 7, čiji identitet niko ne zna - sve to sam već sto puta pročitao po knjigama.“

„Naravno da jesi. Kao i ja. Ali, to nije razlog da se tako nešto ne desi i u stvarnosti.“

„Pretpostavlđam da nije“, složio se Džimi.

„Na kraju, i knjige se zasnivaju na istini. Hoću da kažem, da se stvari ne dogode, ljudima one ne bi pale na pamet.“

„Ima nečeg u tome što kažeš", složio se Džimi. „Ali moram da se štipam da bih se uverio da ne sanjam."

„Tako sam se i ja osećala."

Džimi je duboko uzdahnuo.

„Pa, pretpostavljam da smo budni. Da vidimo: Rus, Amerikanac, Englez - moguće Austrijanac ili Mađar, i dama koja može biti bilo koje nacionalnosti - da kažemo da je Ruskinja ili Poljakinja. To je prilično reprezentativna grupa."

„I Namac", reče Krpica. „Zaboravio si Nemca." „Oh!" polako reče Džimi. „Misliš..."

„Odsutni br. 2. Br. 2 je Bauer - naš poslužitelj. To mi je bilo očigledno iz onog što su rekli, da očekuju izveštaj koji još nije stigao - mada mi ne pada na pamet šta bi to mogao da izvesti o Dimnjacima."

„Mora da je nešto u vezi sa smrću Džerija Vejda", reče Džimi. „Ima tu još nečeg što nam izmiče. Kažeš da su Bauera pomenuli po imenu?"

Krpica je klimnula glavom.

„Krivili su ga što nije pronašao pismo."

„Pa, sve je savršeno jasno. Nema sumnje. Moraćeš da mi oprostiš na prvobitnoj neverici. Krpice, ali shvataš, ovo je jedna prilično neverovatna priča. Kažeš da znaju za moj dolazak u Vivern Ebi sle-deće nedelje?"

„Da, tada je Amerikanac - bio je to on, a ne Rus - rekao da ne treba da brinu, da si ti obična budala."

„Ah!" reče Džimi. Divlje je pritisnuo papučicu za gas i auto je poleteo napred. „Veoma mi je drago što si mi to rekla. Sada sam, što bi rekl^ lično zainteresovan za ovaj slučaj."

Nekoliko minuta je vozio u tišini, a onda rekao:

„Rekla si da se nemački pronalazač zove Eberhard?"

„Da. Zašto?"

„Čekaj malo. Nečeg sam se setio.. Eberhard. Eberhard - da, siguran sam da je to bilo ime."

„Ispričaj mi."

„Eberhard je bio tip koji je ponudio na prodaju neku svoju patentiranu proizvodnju. Ne mogu tačno da se setim čega jer nisam naučnik - ali znam da se kao rezultat dobija ogromna čvrstina predmeta, pa obična žica postaje jaka kao čelična poluga. Eberhard je radio sa avionima i njegova ideja je bila da ako se težina aviona drastično smanji, nastala bi revolucija u letenju - to jest u troškovima letenja. Mislim da je ponudio svoj izum nemačkoj vladi, ali oni su ga odbili, istakli su neke očigledne propuste - ali to su uradili prilično bezobzirno. On se ponovo bacio na posao i ispravio greške, koje god da su bile, ali pošto je bio toliko uvređen njihovim ponašanjem, zarekao se da ta vlada neće dobiti ni mrvicu njegovog kolača. Uvek sam mislio kako je čitava ta priča obična koještarija - ali sada izgleda drugačije."

„To je to", uzbuđeno reče Krpica. „Sigurno si u pravu, Džimi. Eberhard mora da je ponudio svoj izum našoj vladi. Oni su tražili ili bar nameravaju da traže stručno mišljenje ser Osvalda Kuta o tome. U Ebiju će biti nezvanični sastanak. Ser Osvald, ministar vazduhoplov-stva i Eberhard. Eberhard će imati planove svog procesa proizvodnje, ili kako god da ga zoveš..."

„Formula", primetio je Džimi. „Lično mislim da je 'formula' dobra reč za to."

„On će imati formulu kod sebe, a 'Sedam brojčanika' namerava da mu je otme. Sećam se da je Rus rekao kako je ona vredna milio-ne."

„Pretpostavljam da je tako", reče Džimi.

„A nekoliko života nije visoka cena - to je rekao onaj drugi muškarac."

„Pa, izgleda da je do sada stvarno bilo tako", rekao je Džimi, dok mu se lice naoblačilo. „Seti se ovog prokletog pretresa na koji idemo. Krpice, jesi li sigurna da Roni nije rekao još nešto?"

„Nije", reče Krpica. „Samo to. 'Sedam brojčanika. Reci Džimiju Tesidžeru.' To je sve što je uspeo da kaže, jadnik."

„Voleo bih kada bismo znali ono što je on znao“, reče Džimi. »AH, pronašli smo nešto drugo. Pretpostavljam da je poslužitelj, Bauer, gotovo sigurno odgovoran za Džerijevu smrt. Znaš. Krpice...“

„Da?“

„Pa, ponekad se zabrinem. Ko je sledeći! To stvarno nije posao u koji bi jedna devojka trebalo da se petlja.“

Krpica je, uprkos svemu, morala da se nasmeši. Palo joj je na pa-et da je Džimiju trebalo puno vremena da stavi nju u istu kategoriju kao Lorejn Vejd.

„Daleko je verovatnije da ćeš to biti ti, a ne ja“, veselo je pri-metila.

„Poen za tebe“, reče Džimi. „Ali, šta je sa žrtvama sa suparničke strane, za pramenu? Od jutros sam prilično žedan krvi. Reci mi Krpice, da li bi prepoznala nekog od tih ljudi ako bi ih videla?“

Krpica je oklevala.

„Mislim da bih prepoznala br. 5“, napokon je rekla. „On govori na neki čudan način - nekako pakosno, stisnutih usana - koji mislim da bih prepoznala.“

„Šta je sa Englezom?“

Krpica je odmahнула glavom.

„Njega sam poslednjeg videla - samo na trenutak - i ima sasvim običan glas. Na njemu nema ničeg prepoznatljivog, osim što je krupan rnuškaradl“

„Tu je i žena, naravno“, nastavio je Džimi. „Sa njom bi trebalo da bude lakše. Ah, s druge strane, nema mnogo izgleda da ćeš je sresti. Ona je verovatno zadužena za prljave poslove, odlaske na večere sa zaljubljenim ministrima Kabineta i prikupljanje državnčkih tajni kada popiju čašicu-dve. U svakom slučaju, tako se radi u romanima Zapravo, jedini ministar koga ja poznajem pije vruću vodu sa nekoliko kapi limuna.“

„Uzmi Džordža Lomaksa, na primer, da li možeš njega da zamisliš zaljubljenog u lepu strankinju?“ nasmejala se Krpica

Džimi se složio sa kritikom.

„A sada tajanstveni muškarac - br. 7", nastavio je Džimi Nemaš ideju ko bi to mogao da bude?"

„Nikakvu."

Pa opet - po standardima romana, to jest, on b, morao bit, neko koga sv, već poznajemo. Šta misliš o samom Džordžu Lomaksu^'

Krpica je nevoljno odmahнула glavom.

„U romanu bi on bio savršen", složila se. „Ali, znajući Bakala-ra..." Preplavila je iznenadna veselost. „Bakalar, čuveni kriminalni strateg", podrugljivo je naglasila svaku reč. „Zar to ne bi bilo sjajno?"

Džimi se složio da bi bilo. Njihov razgovor je trajao već neko vreme i on je nekoliko puta nehotice morao da uspori. Stigli su u Dimnjake i videli pukovnika Melrouza koji je već čekao. Upoznao se sa Džimijem i sve troje su zajedno pošli na pretres.

Baš kao što je pukovnik Melrouz predvideo, čitav proces je bio vrlo jednostavan. Krpica je dala svoj iskaz. Doktor je dao svoj. Pod-net je izveštaj o vežbama gađanja iz puške u tom kraju. Zaključeno je da je smrt nastupila kao posledica nesrećnog slučaja.

Kada se pretres završio, pukovnik Melrouz se ponudio da odve-ze Krpicu natrag u Dimnjake, a Džimi Tesidžer se vratio u London.

I pored njegovog prividno bezbrižnog ponašanja, Krpičina priča duboko ga je dojmila. Stisnuo je usne.

„Roni, stari moj", mrmљao je, „uhvatiću se sa time u koštac. A ti nisi tu da se uključiš u igru."

Nova misao mu je proletela kroz glavu. Lorejn! Da li je ona bila u opasnosti?

Oklevao je minut-dva, a onda otišao do telefona i pozvao je.

„Ja sam, Džimi. Mislio sam da bi želela da čuješ rezultate pretresa. Nesrećni slučaj"

„Oh, ali..."

"Da, ali mislim da se iza toga krije još nešto. Islednik je tako nešto nagovestio. Neko je naredio da se stvar zataška. Ovaj, Lorejn..."

„Da?“

„Slušaj me. Ovde... ovde nisu čista posla. Bićeš jako oprezna, hoćeš li? Zbog mene.“

Osetio je nagoveštaj panike u njenom glasu.

„Džimi, ali onda je opasno - za tebe.“

Nasmejao se.

„Oh. to je u redu. Ja sam mačka sa devet života. Čao. partneru.“

Spustio je slušalicu i nekoliko minuta ostao zadubljen u misli. Zatim je pozvao Stivensa.

„Da li bi mogao da odeš da mi kupiš pištolj, Stivense?“

„Pištolj, gospodine?“

Čineći svom pozivu na čast, Stivens ničim nije pokazao iznenađenje.

„Kakav pištolj biste želeli?“

„Onaj: kad staviš prst na okidač, a on puca dokle god držiš prst.“

„Automatik, gospodine.“

„Tako je“, reče Džimi. „Automatik. I treba da bude kanadski plavi - ako ti ili prodavač znate šta je to. U američkim pričama, junak uvek izvadi svoj plavi automatik iz svog unutrašnjeg džepa.“

Stivens je sebi dozvolio bleđi, diskretni osmeh.

„Većina američke gospode koju poznajem, gospodine, nosi nešto sasvim drugo u svojim unutrašnjim džepovima“, primetio je.

Džimi Tesidžer se nasmejao.

GLAVA ŠESNAEST Zabavu u Ebiju

Krpica se odvezla do Vivern Ebija u petak popodne, tačno u vre-me za čaj. Džordž Lomaks je predusretljivo izašao da je dočeka.

„Moja draga Ajlin“, rekao je. „Ne mogu da ti opišem koliko sam srećan što te vidim ovde. Moraš mi oprostiti što te nisam pozvao onda kada sam pozvao tvog oca, ali da budem iskren, nisam ni sanjao da bi te ovakva zabava mogla zanimati. Bio sam... iznenađen i... oduševljen kada mi je leđi Katerham rekla za tvoja... interesovanja za... politiku.“

„Zaista sam želela da dođem“, jednostavnim, bezazlenim tonom reče Krpica.

„Gđa Makata će stići tek kasnijim vozom“, objasnio je Džordž. „Sinoć je govorila na skupu u Mančesteru. Da li poznaješ Tesidžera? Prilično mlad momak, ali sa neverovatnim smislom za spoljnu politiku. Čovek to nikad ne bi rekao na osnovu njegovog izgleda.“

„Poznajem g. Tesidžera“, reče Krpica, ozbiljno se rukujući sa Dži-mijem, koji je, kako je primetila, napravio razdeljak na sredini, u pokušaju da izgleda ozbiljnije.

„Vidi“, užurbano reče Džimi tihim glasom kada se Džordž na trenutak udaljio. „Nemoj da se ljutiš, ali rekao sam Bilu za našu malu igru.“ „Bilu?“ iznervirano reče Krpica.

„Pa, na kraju“, reče Džimi „Bil je jedan od naših, znaš. Roni mu je bio prijatelj, baš kao i Džeri.“ „On! Znam“, reče Krpica. „Ali misliš da sam pogrešio? Žao mi je.“ „Bil je u redu, naravno. Nije to“, reče Krpica. „Ali, on je - znaš, Bil je rođeni nespretnjaković.“

„Ne koristi previše mozak?“ primetio je Džimi. „Ali ti zaboravljaš jednu stvar... Bil ima snažnu pesnicu. A čini mi se da će snažna pesnica dobro da nam dođe.“

„Pa, možda si u pravu. Kako je on reagovao?“ „Pa, dosta se hvatao za glavu, ali... mislim da je na kraju shvatio. Morao sam sve da mu ponavljam, slovo po slovo, ali je na

kraju utuvio sve u onu njegovu tvrdu glavu, I, naravno, biće s nama do kraja, da tako kažemo."

Džordž se odjednom pojavio.

„Elejn, želeo bih da vas upoznam. Ovo je ser Stenli Digbi - leđi Ajlin Brent. G. O'Rork." Ministar vazduhoplovstva je bio mali, zaobljeni muškarac veselog osmeha. G. O'Rork, visoki mladić sa nasmejanim plavim očima i tipičnim irskim licem, oduševljeno je pozdravio Krpicu.

„A ja mislio da će ovde biti samo dosadni političari", laskavo je promrmljao.

„Tišina", reče Krpica. „Ja sam politički nastrojena - veoma." „Ser Osvalda i leđi Kut poznaješ", nastavio je Džordž. „Nikada se, u stvari, nismo sreli", reče Krpica, smešeći se. U sebi je aplaudirala ocu na deskriptivnim sposobnostima. Ser Osvald je čeličnim stiskom uzeo njenu ruku, od čega se Krpica blago trgnula.

Leđi Kut se nakon pomalo tužnog pozdrava okrenula Džimiju Te-sidžeru, odava^ Jići nešto što je moglo da podseća na zadovoljstvo. Upr-kos njegovom za svaku osudu običaju da kasni na doručak, leđi Kut je gajila naklonost prema ovom prijatnom mladiću ružičastog lica. Njegova neobično dobroćudna narav, impresionirala je. Imala je materinski nagon da ga izleći od loših navika i od njega stvori sjajnog radnika. Da li bi, jednom tako stvoren, nastavio da bude i tako privlačan, bilo je pitanje koje ona sebi nije postavila. Sada je počela da mu govori o veoma bolnoj saobraćajnoj nesreći koja se dogodila jednom od njenih prijatelja.

„G. Bejtmen", kratko reče Džordž, kao neko ko bi radije prešao na bitnije stvari.

Ozbiljan, bleđi mladić se naklonio.

„A sada", nastavio je Džordž, „moram da vas predstavim grofici Radski."

Grofica Radski je razgovarala sa g. Bejtmenom. Duboko zavaljena u sofi, sa izazovno prekrštenim nogama, pušila je cigaretu na ne-verovatno dugačkoj tirkiznoj muštikli.

Krpica je pomislila da je to bila jedna od najlepših žena koju je ikada videla. Oči su joj bile krupne i plave, kosa crna kao ugalj; imala je baršunast ten i slovenski, pomalo

ravan nos, i izduženo, vitko te-lo. Usne su joj bile zacrvenjene do stupnja koji, Krpica je bila uverena, Vivern Ebi do tada nije video.

Zainteresovano je rekla: „Ovo je gđa Makata... da?“

Na Džordžov odrečni odgovor i predstavljanje Krpice, grofica je samo nehajno klimnula glavom i istog časa se vratila svom razgovoru sa ozbiljnim g. Bejtmenom.

Krpica je začula Džimijev glas u svom uhu:

„Pongo je apsolutno fasciniran lepom Slovenkom“, rekao je. „Patetično, zar ne? Hajde da se poslužimo čajem.“

Još jednom su dolutali u blizinu ser Osvalda Kuta.

„Fino je ono vaše mesto, Dimnjaci“, primetio je veliki čovek.

„Drago mi je da vam se dopalo“, pitomo je primetila Krpica.

„Potreban mu je nov vodovod“, reče ser Osvald. „Da modernizujete stvari, razumete.“

Razmišljao je minut-dva.

„Zakupio sam kuću vojvode od Altrona. Na tri godine. Čisto dok tražim kuću za sebe. Vaš otac je ne bi prodavao, pretpostavljam?“

Krpica je osetila kako joj je vazduh iznenada nestao. Imala je zastrašujuću viziju Engleske sa bezbrojnim Kutovima u bezbrojnim dvojnicima Dimnjaka - svi, naravno, sa instaliranim potpuno novim sistemima vodovoda.

Odjednom je osetila snažnu odbojnost, koja je, rekla je sebi, bila Potpuno apsurdna. Napokon, kada bi uporedili lorda Katerhama sa ser Osvaldom Kutom, nije bilo sumnje u to koji bi od njih dvojice bio pnteran uza zid. Ser Osvald je posedovao jednu od onih snažnih ličnosti, uz koju bi se, kada bi ih uporedili, sve ostale ličnosti činile ble-lm- On je bio, kako je to lord Katerham rekao, ljudski parni valjak.

A opet, bez sumnje, ser Osvald je u mnogim stvarima bio glup. Ako se izuzmu njegova stručnost i užasavajuća energija, on je verovatno bio potpuni prostak. Stotine

tananih užitaka u životu u kojima je lord Katerham mogao, ili je već uživao, bile su za ser Osvalda zapečaćena knjiga.

Okupirana ovim mislima, Krpica je nastavila bezbrižno da ćaska. Her Eberhard je stigao, kako je čula, ali je morao da privilegne zbog glavobolje na nervnoj bazi. To joj je rekao g. O'Rork, koji je uspeo da pronađe i zadrži mesto pored nje.

Sve u svemu, Krpica je u prijatnom iščekivanju otišla da se presvuče, sa povremenim naletima straha, koji je lebdeo negde u podsvesti, kad god bi pomislila na skorašnji dolazak gđe Makate. Krpica je slutila da je neobavezni razgovor sa gđom Makatom bio put posut trnjem.

Prvi šok je Boživela kada je sišla dole, odevena u haljinu od crne čipke i prošla hodnikom. Tamo je stajao poslužitelj... u svakom slučaju, neko obučen kao poslužitelj. Ali ta četvrtasta, snažna figura teško da je mogla ikoga da zavara. Krpica je zastala i zurila u njega.

„Načelnice Betl", izustla je bez daha.

„Tako je, ledi Ajlin."

„Oh!" nesigurno reče Krpica. „Da li ste ovde da... da...?"

„Da držim stvari na oku."

„Shvatam."

„Ono preteće pismo, znate", reče načelnik, „prilično je uznemirilo g. Lomaksa. Ništa drugo ga nije moglo smiriti osim da ja lično dođem ovamo/'

„Ali, zar ne mislite..." , počela je Krpica, a onda se zaustavila. Nije znala kako da kaže načelniku da mu prerusavanje nije baš najsreć-nije izabrano. Izgledao je kao da nosi tablu sa natpisom „policajac" i Krpica nije mogla da zamisli koji bi to kriminalac dozvolio sebi da ne bude alarmiran.

„Mislite", neosetljivo reče načelnik, „da bi neko mogao da me prepozna?"

Poslednju reč je posebno naglasio.

„To mi je palo na pamet, da", priznala je Krpica.

Nešto što bi moglo da se protumači kao pokušaj osmeha, prešlo je nepomičnim licem načelnika Betla.

„Da ih alarmiramo, šta kažete? Pa, leđi Ajlin, zašto da ne?“

„Zašto da ne?“ kao eho je ponovila Krpica - ne previše pametno, osetila je.

Načelnik Betl je polako klimao glavom.

„Ne želimo ikakve neprijatnosti, je Γ tako?“ rekao je. „Nećemo mnogo da pametujemo - samo treba pokazati gospodi koja voli da drži ruke u tuđim džepovima, ako takvih ovde bude bilo... pa, samo im treba pokazati da ovde ima nekog ko pazi na njih, da tako kažemo.“

Krpica je zurila u njega sa izvesnim poštovanjem. Mogla je da zamisli kako bi iznenadna pojava tako slavne ličnosti kakav je bio načelnik Betl, mogla da ima obeshrabrujući efekat na bilo kakvo neva-Ijalstvo i njegove počinioce.

„Velika je greška biti previše pametan.“ Ponovio je načelnik Betl. „Najveća stvar je izbeći bilo kakve neprijatnosti ovog vikenda.“

Krpica je nastavila dalje pitajući se ko je od ostalih gostiju bio u stanju da prepozna ili je već prepoznao detektiva Skotland jarda. U salonu, Džordž je namršteno stajao sa narandžastom kovertom u ruci.

„Krajnje uznemiravajuće“, rekao je. „Telegram od gde Makate, u kome kaže da nije u stanju da nam se pridruži. Deca su joj dobila za-uške.“

Krpičino srce je poskočilo od iznenadnog olakšanja.

„Posebno mi je žao zbog tebe, Ajlin“, ljubazno reče Džordž. " nam koliko si bila željna da je upoznaš. Grofica će takode biti veoma razočarana.“

„Oh, nije važno“, reč Krpica. „Ne bih volela da je došla i zarazila me zauškama.“

„Veoma uznemiravajuća pomisao“, složio se Džordž. „Ali, ne mislim da se infekcija tako prenosi. Zapravo, siguran sam da gđa Ma-kata ne bi tako nešto rizikovala. Ona je veoma principijelna žena, sa snažno razvijenim Osećajem za odgovornost prema društvu. U ovim danima nacionalnih teškoća, svi moramo uzeti u obzir...“

Na ivici da održi govor, Džordž se zaustavio.

„Ali, to ćemo ostaviti za neki drugi put“, rekao je. „Srećom, u tvom slučaju nema potrebe da žurimo. Ali grofica, nažalost, ona je ipak samo gost na našem tlu.“

„Ona je Mađarica, zar ne?“ reče Krpica, radoznala u vezi sa groficom.

„Da. Čula s* bez sumnje, za Mladu mađarsku stranku. Grofica je vođa te stranke. Žena ogromnog bogatstva, rano obudovela, posvetila je svoj novac i talenat javnoj službi. Posebno se posvetila problemima smrtnosti odojčadi - koja je užasna zbog trenutnih uslova u Mađarskoj. Ja... Ah! Evo ga her Eberhard!“

Nemački pronalazač je bio mlađi nego što ga je Krpica zamišljala. On nije mogao da ima više od trideset tri-četiri. Bio je grub i sav kao na iglama. A ipak, njegova pojava nije bila neprijatna. Plave oči su mu bile više stidljive nego tajanstvene, a njegove najneprijatnije navike, kao što je ona koju je Bil opisao kao grickanje noktiju do krvi, pomislila je Krpica, bile su rezultat pre nervoze, nego nečeg drugog. Bio je mršav i nezgrapnog izgleda i delovao je anemično i krhko.

Razgovarao je prilično čudno sa Kropicom, na obogaljenom engleskom, tako da su oboje sa olakšanjem pozdravili dolazak veselog g. O'Rorka. Ubrzo je Bil uleteo - što je najtačniji opis njegovog ulaska: slično ulasku omiljenog njufaundlenskog psa - i odmah je prišao Krpici. Izgledao je zbunjeno i uznemireno.

„Zdravo, Krpice. Čuo sam da si došla. Čitavo popodne sam imao posla preko glave, inače bih te ranije video.“

„Teške državne brige“, sa simpatijom je primetio O'Rork. Bil je zastenjao.

„Ja ne znam kakav je tvoj šef, požalio se. „Izgleda kao dobroćudni debeljuca. Ali Bakalar je apsolutno nemoguć. Samo jurcaj, jurcaj, jurcaj, od jutra do večeri. Sve što uradiš je pogrešno, i sve što nisi uradio, neizostavno je trebalo da uradiš.“

„Podseća na neki citat iz molitvenika“, primetio je Džimi, koji im je upravo prišao.

Bil mu je dobacio prekorni pogled.

„Niko ne zna", patetično je rekao, „šta sve ja moram da trpim." „Zabavljaš groficu, je l'?" primetio je Džimi. „Jadni Bile, mora da je to bilo užasno naporno za ženomrscu poput tebe." „O čemu se radi?" pitala je Krpica.

„Grofica je zamolila Bila", nacerio se Džimi, „da je posle čaja povede u obilazak ovog interesantnog starog mesta."

„Pa nisam mogao da odbijem, zar ne?" reče Bil, dok mu je lice poprimalo kao cigla crvenu boju.

Krpica je osetila blagu nelagodnost. Suviše dobro joj je bila poznata prijemčivost g. Viliijema Everslija na ženski šarm. U rukama žene poput grofice, Bil je bio obično testo. Ponovo se zapitala da li je Džimi Tesidžer mudro postupio kada je Bilu poverio čitavu stvar.

„Grofica je", rekao je Bil. „veoma šarmanтна žena. I beskrajno inteligentna. Trebalo je da je vidite dok je obilazila kuću. Postavljala je svakoјaka pitanja."

„Kakva pitanja?" odјednom upita Krpica. „Oh! Ne znam. O istorijj ovog mesta. I starom nameštaju. I - oh! svakakve stvari."

U tom trenutku, grofica je ušetala u sobu. Činilo se da je pomalo bez daha. Izgledala je veličanstveno u uskoј večernjoj halјini od crnog somota. Krpica je primetila kako je Bil istog časa gravitirao ka njenoј najbližoj okolini. Ozbilјni mladić sa naočarima mu se pridružio.

„Bil i Pongo su duboko zaglibili", primetio je Džimi, nasmeјavši se.

Krpica nipošto nije bila sigurna da je to stvar za smeјanje.

GLAVA SEDAMNAEST *Posle večere*

Džordž nije bio poklonik modernizacije. Ebi je sačuvao devičan-sku nevinost od svega tako modernog kao što je centralno grejanje. Sledstveno tome, kada su dame posle večere ušle u salon, temperatura u prostoriji je bila žaloste neadekvatna potrebama modernih večernjih haljina, ivatra koja je gorela u dobro opremljenoj čeličnoj peći postala je magnet. Tri žene su se šćućurile oko nje.

„Brrrrrr!" reče grofica, nežnim, egzotičnim glasom.

„Dani se skraćuju", reče ledi Kut, čvršće omotavši cvetnu grozotu od šala oko svojih punih ramena.

„Zašto, za ime sveta, Džordž ne uvede neko pristojno grejanje u kuću?" reče Krpica,

„Vi Englezi, vi nikada ne grejete svoje kuće", reče grofica.

Izvukla je svoju dugačku muštiklu i počela da puši.

„Ova peć je staromodna", reče ledi Kut. „Toplota odlazi u dimnjak umesto u sobu."

„Oh!" reče grofica.

Nastupila je pauza. Grofica se toliko očigledno dosađivala u tom društvu, da joj je svaki razgovor bio težak.

„Smešno", reče ledi Kut, razbijajući tišinu, „da deca gde Makate dobiju zauške. U stvari, nisam htela da kažem daje to smešno..." „Šta su to - reče grofica „zauške?"

Krpica i ledi Kut istovremeno su počele da objašnjavaju. Na kraju su, zajedničkim snagama, uspele.

„Pretpostavljam da ih i mađarska deca imaju?" pitala je ledi Kut.

„Molim?" reče grofica.

„Mađarska deca, Zar ne boluju od toga?“

„Ne znam“, reče grofica. „Odakle ja to da znam?“

Ledi Kut je iznenađeno pogledala.

„Ali, ja sam razumela da vi radite...“

„Oh, to!“ Grofica je ispružila noge, izvadila svoju muštiklu iz usta i brzo počela da priča.

„Ispričaću vam neke užasne stvari“, rekla je. „Užase koje sam vi-dela. Neverovatno! Nećete verovati!“

Bilo je baš kao što je i obećala. Tečno je pričala, sa veoma slikovitim opisima. Neverovatne scene gladi i bede ocrtavale su se pred očima njene publike. Govorila je o posleratnoj Budimpešti i o prome-nama koje su se dešavale do danas. Bila je teatralna, ali kako se Krpici činilo, takode pomalo nalik na gramofonsku ploču. Uključiš je, i slušaš. Ubrzo je završila, isto onako iznenada kao što je i počela.

Ledi Kut je bila uzbuđena do srži... to je bilo očigledno. Sedela je poluotvorenih usta i krupnih, tužnih tamnih očiju prikovanih za groficu. S vremena na vreme, ubacila bi neki svoj komentar.

„Jednoj mojoj rođaki je troje dece poginulo u požaru. Užasno, zar ne?“

Grofica nije obraćala pažnju. Nastavljala je dalje da priča. Odjednom je završila, bez najave, baš kao što je i počela.

„Eto!“ rekla je, „Ispričala sam vam. Mi imamo novac... ali ne i organizaciju. Organizacija je ono što nam je potrebno.“ Ledi Kut je uzdahnula.

„Čula sam mog supruga kako kaže da se ništa ne može uraditi bez propisnih metoda. On čitav svoj uspeh pripisuje tome. Izjavio je da nikada ne bi uspeo u životu da se toga nije pridržavao.“

Ponovo je uzdahnula. Potpuno neočekivana slika proletela joj je pred očima, slika ser Osvalda koji nije uspeo u životu. Ser Osvalda koji je zadržao, u osnovi, sve osobine

onog veselog mladića iz radnje za bicikle. Za trenutak samo palo joj je na pamet koliko bi život mogao biti prijatniji, samo da se ser Oswald nije pridržavao propisnih metoda.

Prateći prilično razumljiv sled misli, okrenula se Krpici.

„Recite mi, ledi Ajlin“, rekla je „da li vam se dopada onaj vaš glavni baštovan?“

„Mekdonald? Pa...“ Krpica je oklevala. „Čoveku ne bi mogao da se dopada Mekdonald“, objasnila je pomirljivo. „Ali on je prvoklasni baštovan.“

„On! Znam da jeste“, reče Ledi Kut.

„On je sasvim u redu, kada se drži svog mesta“, reče Krpica.

„Pretpostavljam da je tako“, reče ledi Kut.

Sa zavišću je pogledala u Kropicu, koja je sa takvom lakoćom uspevala da drži Mekdonalda na njegovom mestu.

„Baš sam se divila prekrasnoj bašti“, sanjalački reče grofica.

Krpica je začuđeno pogledala, ali u tom trenutku se desila diverzija. Džimi Tesidžer je ušao u sobu i rekao joj čudnim, užurbanim glasom:

„Slušaj, da li bi htela da dođeš i vidiš sada one gravure? Čekaju na tebe.“

Krpica je brzo izašla sa Džimijem, koji je pratio u stopu. „Kakve gravure?“ pitala je, kada su se vrata salona za njima zatvorila.

„Nema gravura“, reče Džimi. „Morao sam nešto da smislim da bih te izvukao. Hajde, Bil nas čeka u biblioteci. Tamo nema nikoga.“ Bil je šetkao gore-dole po biblioteci, očigledno vidno uznemiren. „Čujte“, izletelo je iz njega, „meni se ovo ne sviđa.“ „Šta ti se ne sviđa?“

„To što si umešana u sve ovo. Kladim se u jedan prema deset da će ovde da nastane gužva i onda...“

Pogledao je sa nekom patetičnom užasnošću, od čega je Krpici bilo toplo oko srca.

„Ona mora da se drži van toga, zar ne, Džimi?“

Molećivo ga je pogledao.

„I ja sam joj to rekao“, reče Džimi.

„Do vraga. Krpice, mislim, neko može da bude povređen.“

Krpica se okrenula ka Džimiju.

„Koliko toga si mu ispričao?“

„Oh! Sve.“

„Još uvek mi neke stvari nisu jasne“, priznao je Bil. „Ti u tom mestu u 'Sedam brojčanika' i sve to.“ Pogledao je nesrećnim pogledom. „Čuj, Krpice, voleo bih da ne radiš to.“

„Šta da ne radim?“

„Da se upetljavaš u takve stvari.“

„Zašto da ne?“ reče Krpica. „Uzbudljive su.“

„Oh, da - uzbudljive. Ali mogu biti prokleta opasne. Vidi samo jadnog Ronija.“

„Da“, reče Krpica. „Da nije bilo tvog prijatelja Ronija, ne verujem da bih se ikada, kako ti kažeš, 'upetljala' u ovu stvar. Ali, jesam. I nema nikakve svrhe da kukaš u vezi s tim.“

„Znam da si ti strašan drugar, Krpice, ali...“

„Dosta sa komplimentima. Hajde da napravimo plan.“ Na njeno olakšanje, Bil je pozitivno reagovao na njen predlog. „U pravu ste u vezi s formulom“, rekao je. „Eberhard ima nekakvu formulu kod sebe, tačnije rečeno, ser Oswald je ima. Ta stvar je testirana kod njega na poslu - veoma tajno i tako to. Eberhard je išao tamo sa njim. Sada su svi u radnoj sobi - kako se kaže, odmah su se bacili na stvari.“

„Koliko dugo ser Stenli Digbi ostaje?“ pitao je Džimi. „Vraća se sutra u grad.“

„Hmm“, reče Džimi. „Onda je jedna stvar jasna. Ako će, kao što pretpostavljam, ser Stenli odneti formulu sa sobom, kakva god gužva da se desi, desiće se noćas.“

„Pretpostavljam da hoće.“

„Nema sumnje. To fino sužava problem. Mi jesmo pametni, ali moraćemo da damo sve od sebe. Moramo da isplaniramo sve, do po-slednjeg detalja. Pre svega, gde će ta čuvena formula večeras da bude? Da li će biti kod Eberharda, ili ser Osvalda Kuta?“

„Ni kod jednog. Kako sam razumeo, večeras će da je predaju ministru vazduhoplovstva, da bi je on sutra odneo sa sobom u grad. U tom slučaju, biće kod O'Rorka. Siguran sam.“

„Pa, onda postoji samo jedno rešenje. Ako verujemo da će neko pokušati da se dokopa tog papira, moraćemo noćas da čuvamo stražu, Bile, stari moj.“

Krpica je otvorila usta da protestuje, ali ih je brzo ponovo zatvorila.

„Uzgred“, nastavio je Džimi, „jesam li ja to video portira iz 'Ha-rodza' ili je to možda bio naš stari prijatelj Lestrada iz Skotland jarda?“

„Blistavo, dragi moj Votsone“, reče Bil.

„Pretpostavljam“, reče Džimi, „da smo upali na njegovu teritoriju.“

„Ne može drugačije“, reče Bil. „Ne, ukoliko želimo da ispratimo ovu stvar do kraja.“

„Onda smo se dogovorili“, reče Džimi. „Podelićemo se u dve smene?“

Krpica je ponovo otvorila usta, i ponovo ih bez reci zatvorila. „Tako je“, složio se Bil. „Ko će prvi da stražari?“ „Da bacimo novčić?“ „Mogli bismo.“

Misterija sedam brojčanika

„U redu. Evo ga. Glava - ti ideš prvi, a ja drugi. Pismo - obrnuto.“

Bil je klimnuo glavom. Novčić se okrenuo u vazduhu. Džimi se sagnuo da ga pogleda.

„Pismo“, rekao je.

„Prokletstvo“, reče Bil. „Ti si dobio prvu smenu i verovatno ćeš da pokupiš svu zabavu.“

„Oh, nikad se ne zna", reče Džimi. „Sa kriminalcima nikad nisi načisto. U koliko sati da te probudim? U tri?"

„To bi bilo pošteno, mislim."

I sada je Krpica, napokon, progovorila:

„A šta je sa mnom?" pitala je.

„Ništa. Ti ideš u krevet i spavaš."

„Oh!" reče Krpica. „To i nije puno zanimljivo."

„Nikad se ne zna", ljubazno reče Džimi. „Može da se desi da te neko ubije na spavanju, a Bil i ja se izvučemo."

„Pa, uvek postoji ta mogućnost. Znaš, Džimi, uopšte mi se ne sviđa ona grofica. Sumnjam na nju."

„Glupost", ljuti to je uskliknuo Bil. „Ona je apsolutno van sumnje."

„Kako znaš?" brzo je uzvratila Krpica.

„Tako što znam. Pa, jedan od momaka iz mađarske ambasade je garantovao za nju."

„Oh!" reče Krpica, za trenutak zatečena njegovom žestinom.

„Vi devojke, sve ste iste", gundao je Bil. „Samo zato što je ona ronogo zgodna žena..."

Krpici su ovakve nepoštene muške primedbe bile dobro poznate.

„Pa, ipak se uzdrži od toga da joj šapućeš poverljive stvari u to ružičasto uho", suvo je primetila. „Ja idem u krevet. Umrla sam od dosade u onom salonu i ne vraćam se tamo."

Izašla je iz sobe. Bil je pogledao u Džimija.

„Stara dobra Krpica", rekao je. „Plašio sam se da c'emo imati problema sa njom. Znaš kako je voljna da bude mirodija u svakoj čorbi. Mislim da je ovo odlično primila."

„I ja sam mislio", reče Džimi. „To me je zapanjilo." „Krpica je razumna. Zna kada je nešto nemoguće. Čuj, zar ne bi trebalo da imamo neko oružje? Ljudi obično nose nešto sa sobom kada se umešaju u ovakve stvari."

„Ja imam automatski pištolj", ponosno reče Džimi. „Jako je težak i izgleda veoma opasno. Kada dođe vreme, pozajmicu ti ga." Bil ga je gledao sa zavišću i divljenjem. „Odakle ti ideja da ga nabaviš?", rekao je.

„Ne znam", nehajno reče Džimi. „Jednostavno mi je palo na pamet."

„Nadam se da nećemo ubiti pogrešnu osobu", sa dozom zabrinutosti reče Bil.

„To bi bila prava nesreća", ozbiljno reče Džimi.

GLAVA OSAMNAEST Džimijeve avanture

Naše pripovedanje ovde mora da se podeli na tri odvojena i različita dela. Ispostavilo se da je noć bila veoma bogata događajima i sve tri osobe su je doživele na svoj način.

Počecemo sa onim ljubaznim i privlačnim mladićem, g. Džimijem Tesidžerom, u trenutku kada je razmenjivao poslednje pozdrave za laku noć sa svojim saučesnikom, Bilom Everslijem.

„Nemoj da zaboraviš", reče Bil, „tri sata ujutru. To jest, ako tada još budeš živ - ljubazno je dodao."

„Možda jesam budala", reče Džimi, zlobno se prisetivši opaske koju mu je Krpica prenela, „ali nisam onoliko glup kao što izgledam."

„To si rekao za Džerija Vejda", polako reče Bil. „Sećaš se? A baš te večeri..."

„Ućuti, blesane", reče Džimi. „Zar baš nemaš nikakvog takta?"

„Naravno da imam takta", reče Bil. „Ja sam na početku diplomatske karijere. Sve diplomate imaju takta."

„Ah!" reče Džimi. „Ti onda mora da si još uvek u onoj fazi larve."

„Ne mogu da se načudim Krpici", reče Bil, naglo se vraćajući na prethodnu temu. „Očekivao sam da bude, pa - teška. Krpica je napredovala. Veoma je napredovala."

„To je i tvoj šef rekao", reče Džimi. „Rekao je da je prijatno iznenađen."

„Pomislio sam da malo preteruje", reče Bil. „Ali Bakalar je takva budala da bi progutao bilo šta. Pa, laku noć. Pretpostavljam da ćeš imati muke da me probudiš kad za to dođe vreme - ali budi uporan."

„Neću ti biti od velike pomoći ako kreneš stopama Džerija Vejda", zlobno reče Džimi.

Bil ga je prekorno pogledao.

„Zašto, do đavola, hoćeš po svaku cenu da čoveku bude neprijatno?" Ijutnuo se Bil.

„Samo ti vraćam", reče Džimi. „Hajde sada."

Ali, Bil se nije pomerio. Sa nelagodom se prebacivao s noge na nogu.

"Slušaj", rekao je. „Da?"

„Hoću da kažem... ovaj, bićeš u redu, i tako to? Sve je to lepo, 31 kada pomislim na jasnog Džerija... a onda na jasnog Ronija..."

Džirni ga je razdraženo pogledao. Bil je bio jedan od onih ljudi koji su nesumnjivo mislili dobro, ali rezultat njegovih napora teško da bi se mogao nazvati ohrabrujućim.

„Vidim", primetio je, „da ću morati da ti pokažem 'leopold'." Zavukao je ruku u svoje tamnoplavo odelo u koje se presvukao i odatle izvadio predmet koji je pružio Bilu na inspekciju.

„Pravi, originalni automatski pištolj", rekao je sa skromnim ponosom.

„Ne mogu da verujem. Čuj“, reče Bil, „je li pravi?“

Bio je očigledno impresioniran.

„Stivens, moj sluga, uzeo ga je za mene. Garantovano čist i metodičan u svojim navikama. Pritisneš dugme i 'leopold' uradi sve ostalo.“

„Oh!“ reče Bil „Čuj, Džimi...?“ „Da?“

„Budi oprezan, hoćeš? Mislim, nemoj da mašeš time pred svakim. Bilo bi strašno da upucaš starog Digbija dok mesečari.“

„Sve je u redu“, reče Džimi. „Naravno, neću da ispadne da sam samo bacio pare na stari 'leopold', ali obuzdaću moje krvoločne instinkte što bolje budem mogao.“

„Onda, laku noć“, reče Bil po četrnaesti put i ovaj put je zaista otišao.

Džimi je ostao sam na straži.

Ser Stenli Digbi se nalazio u sobi na samom kraju zapadnog krila. Soba je sa jedne strane bila povezana sa kupatilom, a sa druge sa manjom sobom, u kojoj je boravio g. Terens O'Rork. Vrata od te tri prostorije izlazila su u kratak hodnik. Stražar je imao jednostavan zadatak. Neupadljivo postavljena stolica u senci hrastovog stuba, na mestu gde se hodnik spajao sa glavnom galerijom, davala je savršen položaj za osmatranje. Nije bilo drugog puta u zapadno krilo i svako ko bi pokušao da uđe ili izađe odmah bi bio primećen. Jedna sijalica je i dalje gorela.

Džimi se udobno smestio, prekrstio noge i čekao. „Leopold“ je spremno ležao na njegovim kolenima.

Bacio je pogled na svoj sat. Bilo je dvadeset minuta do jedan -tek sat vremena otkako su se svi povukli na spavanje. Nikakav zvuk nije remetio tišinu, sem udaljenog kucanja nekog sata.

Na neki način, Džimiju nije mnogo prijao taj zvuk. Budio je sećanja. Džerald Vejd, i onih sedam satova na kaminu... Čije ruke su ih tamo smestile, i zašto? Stresao se.

Bio je to jeziv posao, ovo čekanje. Nije ga čudilo što se svašta dešavalo na spiritualističkim seansama. Sedeći ovako u tami, čovek je na ivici nerava, spreman da skoči na najmanji zvuk. I svakakve misli mu padaju na pamet.

Roni Devero! Roni Devero i Džeri Vejd! Obojica mladi, obojica puni života i energije; obični, veseli, zdravi mladi ljudi. A sada, gde su? Memljiva zemlja... prekriveni crvima... Fuj! Zašto ne može da izbaciti te užasne misli iz svoje glave?

Ponovo je pogledao na svoj sat. Tek dvadeset minuta posle jedan. Kako se vreme sporo vuklo.

Čudesna devojka, Krpica! Zamisli samo da neko ima takvu petlju se usudi da stvarno ode usred tog mesta, u „Sedam brojčanika“. Zašto on nije imao petlju i inicijativu da se seti toga? Pretpostavlja da je to zato što je čitava ta stvar bila tako fantastična.

Broj 7. Ko bi, do đavola, mogao da bude br. 7? Da li se on, mogao nalazio sada u ovoj kući? Prerušeni u slugu. Sigurno, nije mogao biti neko od gostiju. Ne, to je bilo nemoguće. Ali, opet, čitava ta stvar je bila nemoguća. Da nije verovao da je Krpica potpuno iskrena... pa, Pomislio bi da je izmislila čitavu stvar.

Zevnuo je. Čudno, da se oseća pospano, a opet, s druge strane, pripravno. Ponovo je pogledao na svoj sat. Deset minuta do dva. Vreme se ipak nekako vuklo.

Minuti su prolazili... Evo ga ponovo. Škripa daske... Ali, dolazi odnekle odozdo. Evo ga opet! Lak, zloslutni zvuk. Neko se pritajeno kretao po kući.

Džimi se bešumno podigao na noge. Tiho se prikrao vrhu stepeništa. Sve se činilo potpuno tiho. A opet, bio je prilično siguran da je stvarno čuo taj pritajeni zvuk. To nije umislio.

Veoma polako i oprezno se spustio niz stepenice, čvrsto držeći „leopold“ u desnoj ruci. U velikom holu se nije čuo nikakav zvuk. Ako je ispravno pretpostavio da je prigušeni zvuk dolazio odnekle direktno ispod njega, onda mora da je dolazio iz biblioteke.

Džimi se prišunjavao vratima biblioteke, oslušnuo, ali ništa nije čuo; a onda je, odjednom naglo otvorio vrata i upalio svetlo.

Ništa! Velika prostorija je bila ispunjena svetlošću. Ali, bila je prazna.

Džimi se namrštio.

„Mogao sam da se zakunem...“, mrmljao je za sebe.

Biblioteka je bila velika prostorija sa tri francuska prozora koja su izlazila na terasu. Džimi je prešao preko biblioteke. Središnji prozor je bio otključan.

Otvorio ga je i izašao na terasu, gledajući s jednog na drugi kraj. Ništa!

„Izgleda u redu“, mrmljao je za sebe. „A opet...“

Za trenutak je ostao izgubljen u mislima. Zatim je ponovo ušao u biblioteku. Prišao je vratima, zaključao ih i ključ stavio u svoj džep. Onda je ugasio svetla. Za trenutak je zastao, osluškajući, a onda nečujno prišao otvorenom francuskom prozoru i tamo stao, sa „leopoldom“ spremnim u ruci.

Da li je to bio ili nije bio, tihi bat koraka duž terase? Ne - njegova mašta. Čvrsto je zgrabio „leopold“ i zastao osluškajući.

U daljini, sat se oglasio dva puta.

GLAVA DEVETNAEST Krpicine avanture

Krpica je bila snalažljiva devojka. Takođe je bila i devojka od mašte. Predvidela je da će Bil, ako ne i Džimi imati primedbe na njen udeo u mogućim opasnostima koje je donosila ova noć. Krpica nije htela da gubi vreme raspravljajući se. Kovala je sopstvene planove i napravila sopstvene aranžmane. Pogled koji je bacila iz svoje spavaće sobe tik pre večere bio je zadovoljavajući. Znala je da su sivi zidovi Ebija bogato ukrašeni bršljanom, ali bršljan ispod njenog prozora posebno je čvrsto izgledao i nije predstavljao poteškoću za nekog kao što je ona.

Bilijevi i Džimijev, planov, nisu joj se činili lošim, ali po njenom mišljenju, nisu išli dovoljno daleko. Nije ih kritikovala zato što je planirala da se sama pozabavi, tom stranom problema. Ukratko dok su se Džimi i Bil okrenuli unutrašnjosti Ebija, Krpica je nameravala da svoju pažnju posveti spoljašnjem delu.

Njeno pokorno pristajanje na dosadnu ulogu koju su joj namenili pričinilo joj je veliko zadovoljstvo, iako se pitala ne bez izvesnog prezira, kako su dvojica mladića dozvolila sebi da budu tako, prevarenana. Bil, naravno, nikad nije bio poznat po svojoj prevelikoj pameti s druge strane, on je poznavao, ili bi makar trebato da je poznavao Kropicu.

A mislila je da bi, Džimi Tesindžer, premda ju je površno poznavao, trebalo da je zna bolje i ne pomisli kako bi dozvolila da je se tako lako otarase.

Kada je stigla u svoju sobu, Krpica se odmah bacila na posao. Prvo se oslobodila svoje večernje haljine i svih tričarija koje su išle uz nju i ponovo se obukla. Krpica nije povelala svoju sobaricu sa sobom i sama se spakovala. Inače bi se zapanjena Francuskinja verovatno zapitala zašto miledi pakuje jahaće pantalone, a ostavlja ostatak opreme za jahanje.

Odevena u jahaće pantalone, udobne cipele sa gumenim đonom i taman džemper, Krpica je bila spremna za okršaj. Bacila je pogled na sat. Tek je trideset minuta prošlo posle jedan. Još je suviše rano. Šta god treba da se desi, neće se desiti još neko vreme. Posetiocima kuće se mora dati vremena da odu na spavanje. Pola dva je bilo vreme koje je Krpica odredila za početak svoje operacije.

Isključila je svoje svetlo i sela pored prozora da čeka. Tačno u pola dva je ustajala, podigla prozorski okvir i izbacila nogu na sims. Noć je bila lepa, hladna i mirna. Nebo je bilo zvezdano, ali bez mesečine.

Spustila se bez teškoća. Još kao deca, Krpica i njene dve sestre su nesmetano jurcale po parku u Dimnjacima i penjale se po drveću sa okretnošću mačaka. Krpica je stigla do leže sa cvećem, pomalo zadihana, ali gotovo bez ogrebotine.

Za trenutak je zastala da razmisli o sledećem koraku. Znala je da su sobe u kojima su bili ministar vazduhoplovstva i njegov sekretar bile u zapadnom krilu; to se nalazilo

na suprotnoj strani zgrade od mesta na kome se Krpica sada nalazila. Duž zapadne i južne strane kuće išla je terasa, koja se naglo prekivala zidom oko voćnjaka.

Krpica je iskoračila iz leje i skrenula za ugao kuće, dospevši na mesto na kome je terasa počinjala sa južne strane. Veoma tiho se šu-njala duž terase držeći se senke. Ali, čim je stigla do drugog ugla, doživela je šok ugledavši muškarca kako stoji tamo, sa jasnom namerom da joj prepreci put.

Sledećeg trenutka ga je prepoznala. „Načelnice Betl! Baš ste me uplašili!”

„To je i razlog što sam ovde”, ljubazno reče načelnik. Krpica ga je pogledala. Prošlo joj je kroz glavu, kao mnogo puta do tada, kako je svako prerusavanje za njega bilo nemoguć zadatak. Bio je visok, krupan i veoma upadljiv. Na neki način, tipičan Englez. Ali, Krpica je u jedno bila sigurna. Načelnik Betl nije bio budala. „Šta zapravo radite ovde?” pitala je, još uvek šapatom. „Samo proveravam”. reče Betl, „da nema nekog ko ovde ne bi trebalo da bude.”

„Oh!” reče Krpica, zatečena.

„Kao vi, na primer, ledi Ajlin. Pretpostavljam da obično ne idete u šetnju ovako kasno noću.”

„Želite da kažete”, polako reče Krpica, „da biste hteli da se vratim?”

Načelnik Betl je potvrdno klimnuo glavom. „Brzo shvatate, ledi Ajlin. Baš sam to hteo da kažem. Da li ste... ovaj... došli kroz vrata ili kroz prozor?”

„Prozor. Ništa lakše nego spustiti se niz bršljan.” Načelnik Betl ga je zamišljeno pogledao. „Da. Rekao bih da je tako ”

„I vi želite da se ja vratim?” reče Krpica. „Već mi je muka od toga. Htela sam da idem okolo do zapadne terase.” „Možda nećete biti jedina koja to želi”, reče Betl. „Vi nikome ne biste mogli da promaknete”, prilično pakosno reče Krpica.

Načelnik je izgledao kao da ga to zabavlja. „Nadam se da neće”, rekao je. „Bez neprijatnosti. To je moj mo-°- A sada ćete morati da me izvinete, ledi Ajlin, ali mislim da je vreme da se vratite u krevet.”

Čvrstina njegovog tona nije dopuštala bilo kakav prigovor. Pokunjeno, Krpica je krenula nazad. Već je bila na pola puta uz bršljan, kada joj je odjednom pala ideja na pamet, tako da je umalo izgubila ravnotežu i skliznula dole.

Šta ako načelnik Betl sumnja u nju?

Bilo je nečeg - da, definitivno je bilo nečeg u njegovom ponašanju što je nagoveštavalo takvu mogućnost. Nije mogla a da se ne na-smeje, dok je ulazila preko prozorskog simsa u svoju sobu. Zamisli da krupni načelnik Betl sumnja u nju!

Mada je do sada pratila Betlovu naredbu i vratila se u svoju sobu, Krpica nije imala nameru da ide na spavanje. Niti je mislila da je Betl to zaista očekivao od nje. On nije bio od onih ljudi koji bi očekivali nemoguće. A da ostane mirna onda kada se možda nešto izazovno i uzbudljivo događa, za Kropicu je bilo potpuno nemoguće.

Bacila je pogled na svoj sat. Bilo je deset minuta do dva. Nakon trenutak-dva promišljanja, pažljivo je otvorila vrata. Ništa se nije čulo. Sve je bilo mirno i tiho. Oprezno je krenula niz hodnik.

Jedanput je zastala, učinilo joj se da je čula neko krckanje, ali potom, uverena da je pogrešila, nastavila je dalje. Sada se nalazila u glavnom hodniku, grabeći ka zapadnom krilu. Došla je do ugla i pažljivo provirila - potom je zurila u zjapeće iznenađenje.

Stražarsko mesto je bilo prazno. Džimi Tesidžer nije bio tamo. Krpica je zurila u potpunom iznenađenju. Šta se desilo? Zašto je Džimi napustio svoje mesto? Šta je to značilo? U tom trenutku, sat je otkucao dva.

Još uvek je stajala tako, razmišljajući šta sada da uradi, kada joj je srce odjednom poskočilo, a onda kao da je stalo. Kvaka na vratima sobe Teren sa O'Rorka se polako okretala.

Krpica je gledala, kao opčinjena. Ali, vrata se nisu otvorila. Ume-sto toga, kvaka se vratila u prvobitni položaj. Šta je to trebalo da Znači1?

Odjednom, Krpica je donela odluku. Džimi je, iz nepoznatih razloga, napustio svoje stražarsko mesto. Mora da dođe do Bila.

Hitro i nečujno, Krpica je potrčala nazad putem kojim je došla. Bez pardona je uletela u Bilovu sobu.

„Bile, probudi se! Oh, probudi se!”

Uzbuđeno je šaputala, ali nikakav odgovor se nije čuo.

„Bile”, poluglasno je rekla Krpica.

Nestrpljiva, upalila je svetla, a onda zapanjeno zastala.

Soba je bila prazna, a na krevetu se nisu videli znaci da je u njemu neko spavao.

Pa gde je onda bio Bil?

Iznenada je ostala bez daha. Ovo nije bila Bilova soba. Skupoce-ni negliže prebačen preko stolice, ženske drangulije na toaletnom sto-čiću, crna somotska večernja haljina nehajno prebačena preko naslonjača... Pa, naravno, u žurbi je pogrešila vrata. Ovo je bila soba grofice Radski.

Ali, gde je onda bila grofica?

I tek što je Krpica postavila sebi to pitanje, noćna tišina je iznenada bila prekinuta.

Buka je dolazila odozdo. Krpica je odmah izletela iz grofičine sobe i otrčala dole. Zvuči su dolazili iz biblioteke - snažna lomljava i prevrtanje stolica.

Krpica je uzalud okretala kvaku na vratima. Bila su zaključana. Ali jasno je mogla da čuje zvuke borbe koja se unutra vodila - dahtanje i tuču, psovke izgovorene muškim glasovima, sporadičnu lomljavu kada bi neki komad nameštaja uleteo u borbenu liniju.

A onda, zlokobno i jasno, zauvek razbijajući mir te noći, jedan za drugim su odjeknula dva pucnja.

GLAVA DVADESET *Lorejnine avanture*

Lorejn Vejd je sela u krevetu i upalila svetio. Bilo je tačno deset minuta do jedan. Rano je otišla u krevet... u pola deset. Posedovala je onu praktičnu sposobnost da se probudi u željeno vreme, tako da je mogla da uživa nekoliko sati u osvežavajućem snu.

Dva psa su spavala u istoj sobi sa njom, i sada je jedan od njih podigao glavu i upitno je pogledao.

„Tiho, Lurčere“, reče Lorejn i velika životinja je poslušno spustila svoju glavu, gledajući je sada kroz guste trepavice.

Tačno je da je Krpica jednom trenutku posumnjala u krotkost Lorejn Vejd, ali samo zakratko. Lorejn je izgledala tako razumna, tako voljna da se drži podalje od svega.

A ipak, svako ko bi se zagledao u devojčino lice, mogao je da primeti snagu koja je ležala u toj malojoj, odlučnoj bradi i tako čvrsto stisnutim usnama.

Lorejn je ustala i obukla suknju i sako od tvida. U jedan džep sakoa spustila je baterijsku lampu. Zatim je otvorila ladicu na toaletnom stolu i odatle izvukla mali pištolj sa drškom od slonovače - koji je izgledao gotovo kao igračka. Kupila ga je u „Harodsu“ dan ranije i sada je bila veoma zadovoljna time.

Poslednji put je bacila pogled po sobi da vidi nije li nešto zaboravila i u tom trenutku velika doga je ustala i prišla joj, molećivo je gledajući i mašući repom.

„Ne, Lurčere. Ne možeš da ideš. Ne mogu da te vodim. Moraš da ostaneš ovde i da budeš dobar dečko.“

Spustila je poljubac na glavu psa i naterala ga da ponovo legne na svoje ćebe, a zatim bešumno izašla iz sobe, zatvarajući vrata za sobom.

Izašla je kroz sporedna vrata i zaputila se ka garaži, gde je čekao njen mali dvosed. Tu se nalazila blaga padina i ona je pustila auto da tiho sklizne, upalivši motor tek kada

se našla na dovoljnoj udaljenosti od kuće. Onda je pogledala na svoj ručni sat i snažno pritisla papučicu za gas.

Ostavila je auto na mestu za koje se ranije odlučila. Tu se nalazio otvor u ogradi kroz koji je lako mogla da prođe. Nekoliko minuta kasnije, pomalo blatnjava, Lorejn se našla ispred Vivern Ebija.

Najtiše što je mogla krenula je ka dostojanstvenoj zgradi u bršlje-nu. U daljini je sat otkucao dva.

Lorejino srce je tuklo sve brže, kako se približavala terasi. Sve je izgledalo tiho i neuznemireno. Stigla je do terase i zastala gledajući oko sebe.

Odjednom, bez upozorenja, nešto je palo odozgo pravo ispred njenih nogu. Lorejn se zaustavila da to podigne. Bio je to paket umotan u braon papir, labavo povezan. Držeći ga, Lorejn je podigla pogled,

Tačno iznad njene glave nalazio se otvoreni prozor i na njemu je ugledala nečiju nogu kako se prebacuje preko simsa, a ubrzo zatim muškarca kako se spušta niz bršljan.

Lorejn više nije čekala. Potrčala je koliko je noge nose, još uvek čvrsto držeći braon paket.

Iza nje se odjednom začula borba. Promukli glas: „Puštaj me!“ -1 drugi, njoj dobro poznat: „Ni za živu glavu... ah, to bi hteo, zar ne?“

Lorejn je i dalje trčala, slepo, preplavljena panikom, skrenula je za ugao terase - i pala pravo u naručje krupnog, visokog muškarca.

„Polako, polako“, ljubazno reč načelnik Betl.

Lorejn se borila da progovori.

»Oh, brzo!... oh, brzo! Ubijaju jedan drugog. Oh, požurite!“

Začuo se oštri prasak revolvera - a onda još jedan.

Načelnik Betl je potrčao. Lorejn ga je pratila. Nazad do ugla i onda duž terase do francuskog prozora na biblioteci. Prozor je bio otvoren.

Betl je zakoračio unutra i upalio svoju baterijsku lampu. Lorejn je bila odmah iza njega, vireći preko njegovog ramena. Ispustila je kratak jecaj.

Na prozorskom pragu ležao je Džimi Tesidžer u nečemu što je ličilo na lokvu krvi. Njegova desna ruka neprirodno je bila izvrnuta.

Lorejn je oštro vrisnula.

„Mrtav je", jauknula je. „Oh, Džimi... Džimi... on je mrtav!"

„De, de", umirujuće je rekao načelnik Betl. „Nemojte da se uzbuđujete. Ovaj mladi gospodin nije mrtav, kladim se u to. Vidite da li možete da pronađete negde prekidač i upalite svetio."

Lorejn ga je pdflušala. Saplitala se po sobi, pronašla prekidač i pritisnula ga. Prostoriju je preplavila svetlost. Načelnik Betl je ispustio uzdah olakšanja.

„Sve je u redu - samo je pogođen u desnu ruku. Onesvestio se zbog gubitka krvi. Dođite da mi pomognete."

Na vratima biblioteke su se začuli udarci. Pratili su ih uzbuđeni glasovi koji su postavljali pitanja, zahteve, tražili objašnjenje.

Lorejn je neodlučno pogledala u vrata.

„Hoću li...?"

„Bez žurbe", reče Betl. „Uskoro ćemo ih pustiti unutra. Dođite da mi pomognete."

Lorejn mu je poslušno prišla. Načelnik je izvadio veliku, čistu džepnu maramicu i uredno povezao ranjenikovu ruku. Lorejn mu je pomogla.

„Biće mu dobro", reče načelnik. „Nemojte da brinete. Ovi mladići imaju života kao mačke. Nije se onesvestio zbog gubitka krvi. Mora da je pri padu jako udario glavom u pod."

Napolju, udarci po vratima postajali su sve jači i jači. Glas Džor-dža Lomaksa, prepun besa, čuo se jasno i glasno:

„Ko je tamo? Odmah otvorite vrata."

Načelnik Betl je uzdahnuo.

„Pretpostavljam da ćemo morati“, rekao je. „Šteta.“

Bacio je pogled na sobu, pamteći scenu. Automatik je ležao pored Džimija. Načelnik ga je pažljivo podigao, držeći ga voma oprezno, kako bi ga proučio. Gundao je nešto sebi u bradu i spustio ga na sto. Zatim je otišao i otključao vrata.

Nekoliko ljudi je nahrupilo u prostoriju. Gotovo svako je u istom trenutku morao nešto da kaže. Džordž Lomaks, mucajući reci koje su jednostavno odbijale da se povezu u iole razumljiv govor, uzviknu:

„Šta... šta... šta ovo znači? Ah! To ste vi, načelnice; šta se desilo? Čujte... šta je... šta je to bilo?“

Bil Eversli je rekao: „Moj bože! Džimi!“ i buljio u omlitavelu priliku na podu.

Ledi Kut, odevena u raskošnu ružičastu kućnu haljinu, uskliknu-la je: „Jadno dete!“ i proletela pored načelnika Betla kako bi se majčinski pobrinula za Džimija.

Krpica reče: „Lorejn!“

Her Eberhard reče: „Gott im Himmel!“* i druge stvari u tom stilu.

Ser Stenli Digbi reče: „Moj bože, šta je ovo?“

Sobarica reče: „Vidi ovu krv“, i vrisnu od prijatnog uzbuđenja.

Poslužitelj reče: „Bože!“

Batler reče, sa prilično većom dozom hrabrosti nego što je to bio slučaj nekoliko minuta pre toga: „Ovo ne može ovako!“ i mahnu rukom ka njemu podređenoj posluži.

* Bože na nebesima (nem.). - Prim. prev.

Sposobni g. Rupert Bejtmen reče Džordžu: „Hoćemo li da sklonimo neke od ovih ljudi, gospodine?“

Zatim su svi došli sebi.

„Neverovatno!“ reče Džordž Lomaks. „Betl, šta se to desilo?“

Betl ga je pogledao i Džordžova opsesija oprežnošću ponovo uskoči na svoje mesto.

„A sada“, rekao je, povlačeći se ka vratima, „svi se vratite na spavanje, molim. Ovo je bila... ovaj...”

„Mala nezgoda“, sa lakoćom reče načelnik Betl.

„Ovaj... nezgoda. Veoma bih cenio ako biste se svi vratili u krevet.“

Svi su očigledno bili krajnje nevoljni da to urade. „Ledi Kut... m*im vas...”

„Jadni dečko“, majčinskim glasom reče ledi Kut.

Izuzetno nerado se podigla na noge sa mesta na kome je klečala. I dok je to radila, Džimi se promeškoltio i seo.

„Hej!“ teško je izustio. „Šta se to desilo?“

Praznim pogledom je gledao minut-dva oko sebe, a onda mu se prisebnost vratila u pogled.

„Jeste li ga uhvatili?“ uznemireno je pitao.

„Koga uhvatili?“

„Tog čoveka. Spuštao se niz bršljan. Ja sam stajao tamo pored prozora. Uhvatio sam ga i onda je...”

„Jedan od onih užasnih smrtonosnih provalnika“, reče ledi Kut. „Jadni dečko.“

Džimi je gledao oko sebe.

„Čujte... plašim se da smo... ovaj, napravili ovde priličan lom. Taj dasa je bio snažan kao bik i napravili smo pravi rusvaj.“

Stanje u kome se prostorija nalazila pružalo je jasnu potvrdu ove izjave. U radijusu od tri metra, sve što je bilo dovoljno lagano i lomljivo, bilo je slomljeno.

„I šta se onda desilo?“

Ali, Džimi je gledao oko sebe, tražeći nešto.

„Gde je 'leopold'? Ponos svih automatskih pištolja?"

Betl je pokazao na pištolj na stolu.

„Je li ovo vaše, g. Tesidžere?"

„Tako je. To je mali 'leopold'. Koliko metaka je ispaljeno?"

„Jedan.

Džimi je izgledao ojađeno.

„Razočaran sam u 'leopold'", promrmljao je. „Nisam pritisnuo dugme kako valja, inače bi on nastavio da puca."

„Ko je pucao prvi?"

„Plašim se da sam to bio ja", reče Džimi. „Vidite, taj muškarac se odjednom otrgao iz mog stiska. Video sam kako beži ka prozoru i zgrabio sam 'leopold' i opalio. On se okrenuo i pucao na mene i... pa, pretpostavljam da sam se posle toga onesvestio."

Ožalošćeno je protrljao svoju glavu.

Ali ser Digbi se odjednom uspaničio.

„Silazio niz bršljan, kažete? Gospode Bože, Lomakse, ne mislite valjda da je uspeo da pobegne sa onim17"

Izleteo je iz sobe. Iz nekog nepoznatog razloga, niko nije progovarao dok je on bio odsutan. Za nekoliko minuta, ser Digbi se vratio. Lice mu je bilo bledo kao smrt.

„Gospode bože, Betl", rekao je, „uzeli su ih. O'Rork spava kao zaklan - mislim da je drogirani. Ne mogu da ga probudim. A papiri su nestali."

GLAVA DVADESET JEDAN *Povraćaj formule*

„Der liebe Gott!“* šapatom reče her Eberhard.

Lice mu je postalo belo kao kreč.

Džordž se ogorčeno okrenuo ka Betlu.

„Je li to tačno, Betl? Vama sam poverio da sredite sve stvari.“

Načelnikova čvrstina nalik na stenu došla je sada do punog izražaja. Ni mišić mu se nije pomerio.

„Ponekad su i najbolji od nas poraženi“, tiho je rekao.

„Znači, mislite - stvarno mislite - da su dokumenti izgubljeni?“

Ali, na iznenađenje svih, načelnik Betl je odmahnuo glavom.

„Ne, ne, g. Lqliakse, nije tako loše kao što mislite. Sve je u redu. Ali, ne zahvaljujući meni. Morate da se zahvalite ovoj mladoj dami.“

Pokazao je na Lorejn, koja ga je zapanjeno pogledala. Betl joj je prišao i nežno uzeo braon paket koji je još uvek mehanički držala.

„Mislim, g. Lomakse“, rekao je, „da ćete ovde naći ono što tražite.“

Ser Stenli Digbi, bržih refleksa nego Džordž, zgrabio je paket i razderao omot, uzbuđeno proveravajući njegov sadržaj. Ispustio je uzdah olakšanja i obrisao čelo. Her Eberhard je poleteo ka čedu svog intelekta i čvrsto ga stisnuo na grudi, ispuštajući bujicu reci na nemačkom.

Ser Stenli se okrenuo ka Lorejn, toplo joj stežući ruku.

„Moja draga mlada damo“, rekao je, „beskrajno ste nas zadužili.“

„Da, zaista", reče Džordž. „Mada ja... ovaj..."

Zastao je, pomalo zbunjen, gledajući mladu damu koju vidi prvi put u životu. Lorejn je molećivo pogledala u Džimija, koji je požurio da je spase.

* Dragi bože (nem.). - Prim. prev.

„Mi... ovo je gđica Vejd", reče Džimi. „Sestra Džerija Vejda." „Zaista", reče Džordž, toplo joj pretresavši ruku. „Draga moja gđice Vejd, moram da vam izrazim moju najdublju zahvalnost za ono što ste učinili za nas. Moram da priznam da ne shvatam baš najbolje..." Taktično je zastao i četiri osobe su osetile da je pružanje dužnih objašnjenja skopčano sa velikim teškoćama. Načelnik Betl je pohitao u pomoć.

„Možda ne bi trebalo da ulazimo sada u to", taktično je sugerisao.

Sposobni g. Bejtmen se okrenuo drugom problemu.

„Zar ne bi bilo pametno da pošaljemo nekog da pogleda O'Ror-ka?" Zar ne mislite, gospodine, da bi trebalo da pošaljemo po doktora?

„Naravno", reče Džordž. „Naravno. Nepažljivo od nas što se ranije nismo toga selili." Pogledao je ka Bilu. „Telefonirajte doktoru Kartrajtu. Pozovite ga da dođe. Nagovestite mu, ako možete, da., ovaj... da ćemo ceniti njegovu diskreciju."

Bil je krenuo po zadatku.

„Krenuću sa vama, Digbi", reče Džordž. „Nešto se, svakako, može uraditi, preduzeti neke mere... dok čekamo na doktora."

Bespomoćno je pogledao Ruperta Bejtmena. Sposobnost uvek skreće pažnju. Pongo je bio taj koji je, u stvari, kontrolisao situaciju.

„Da li da krenem sa vama, gospodine?"

Džordž je prihvatio ponudu sa olakšanjem. To je bio neko, ose-cao je, na koga je mogao da se osloni. Iskusio je ono potpuno pove-renje u sposobnost g. Bejtmena, koje bi osetio svako ko bi upoznao ovog izvanrednog mladog čoveka.

Irojica muškaraca zajedno su napustila prostoriju. Ledi Kut, mr-ro' jajući dubokim glasom reče: „Jadni maldić. Možda bih mogla nesto da uradim..." i požuri za njima.

„To je žena sa veoma izraženim materinskim nagonom", zamišljeno je primetio načelnik. „Veoma izraženim. Pitam se..."

Tri para očiju upitno ga je pogledalo.

„Pitao sam se", polako reče načelnik Betl, „gde je ser Osvaid Kut."

„Oh!" reče Lorejn. „Mislite da je ubijen?" Betl je prekorno odmahnuo glavom.

„Nema potrebe za nečim tako melodramatičnim", rekao je. „Ne... mislim da je pre..."

Zastao je, nagnuvši glavu na jednu stranu, osluškujući - jedna velika ruka, podignuta, zahtevajući tišinu.

Sledeće minute svi su čuli ono što je njegov oštar sluh prvi re-gistrovao. Koraci koji su dolazili spolja, sa terase. Jasno su odzvanjali, u njima nije bilo nikakvog oklevanja. Sledećeg trenutka prozori su bili ispunjeni krupnom figurom koja je zastala, pogledala prisutne, i na neki čudan način odavala utisak da gospodari situacijom.

Ser Osvaid, jer to je bio on, polako je prelazio pogledom sa jednog lica na drugo. Njegove oštre oči uhvatile su svaki detalj situacije. Džimi, sa grubo povijenom rukom; Krpica, u potpuno neprikladnoj odeći; Lorejn, potpuni stranac. Pogled mu se napokon zaustavio na načelniku Betlu. Progovorio je veoma oštrim i čvrstim glasom. „Šta se to desilo ovde, načelnice?" „Pokušaj pljačke, gospodine." „Pokušaj... molim?"

„Zahvaljujući ovoj mladoj dami, gđici Vejd, lopovi nisu uspeali da odu sa svojim plenom."

„Ah!" ponovo reče ser Kut, završivši ispitivanje. „A sada, načelnice, šta je sa ovim?"

Pružio je mali pištolj „mauzer", oprezno ga držeći za dršku. „Gde ste to našli, ser Osvaide?"

„Napolju, na travnjaku. Pretpostavljam da ga je jedan od lopova bacio dok je bežao. Pažljivo sam ga držao, jer sam mislio da biste hteli da proverite otiske prstiju."

„Vi mislite na sve, ser Osvaide", reče Betl.

Uzeo je pištolj, držeći ga sa istom pažnjom i položio ga na sto pored Džimijevog „kolta".

„A sada bih, ako nemate ništa protiv, želeo da čujem tačno šta se dogodilo.“

Načelnik Betl je ukratko prepričao događaje od te noći. Ser Osvaid se zamišljeno namrštitio.

„Shvatam“, oštro je rekao. „Nakon ranjavanja i onesposobljavala g. Tesidžera, nepoznati se dao u beg, pritom odbacujući pištolj. Ono što ne mogu da shvatim jeste, zašto se niko nije dao u potera za njim.“

„Dok nismo čuli priču g. Tesidžera, nismo ni znali da postoji neko koga je trebalo da pojurimo“, suvo je primetio načelnik Betl.

„Vi ga niste... ovaj... primetili kako beži dok ste dolazili iza ugla terase?“

„Ne, mimoišli smo se za nekih četrdesetak sekundi, rekao bih. Nema mesečine i on je postao praktično nevidljiv, čim je napustio terasu. Mora da je skočio sa nje odmah pošto je ispalio hitac.“

„Hmm“, reče ser Osvaid. „I dalje mislim da je trebalo organizovati poteru. Neko drugi je trebalo da bude postavljen...“

„Trojica mojih ljudi su na položaju“, tiho reče načelnik.

„Oh!“ ser Osvaid je izgledao zatečeno.

„Imaju zadatak da uhvate i zadrže svakog ko pokuša da napusti ovo mesto.“

„A ipak... to nisu uradili?“

„A ipak to nisu uradili“, mračno se složio Betl.

Ser Osvaid ga je gledao, kao da ga je nešto u tim recima zbunjivalo. Oštro je rekao:

„Da li ste mi rekli sve što znate, načelnice Betl?“

„Sve što znam“, da, ser Osvaid. „Druga stvar je ono što mislim. Možda su mi na pamet pale dosta neolofobične stvari, ali dok vas razmišljanje ne odvede negde, nema smisla razgovarati o tome.“

„A ipak bih“, polako reče ser Osvaid, „želeo bih da znam šta mislite, načelnice Betl.“

„Kao prvo, gospodine, mislim da t na ovom mestu ima previše br-šljana - oprostite, gospodine, ali imat*te malo bršljana na sakou... da, zaista previše bršljana. On komplikuje 5 stvari."

Ser Osvald je zurio u njega, ali kakav god odgovor da je smislio, bio je prekinut ulaskom Ruperta Bejtfflmena.

„Oh, tu ste, ser Osvalde. Baš mi]Ø drago. Ledi Kut je upravo otkrila da vas nema. i uporno je ponavljala kako su vas lopovi ubili. Zaista mislim, ser' Osvalde, da bi trebalo odmah da odete kod nje. Užasno je uznemirena."

„Marija je užasno glupa žena", reć^e ser Osvald. „Zašto bih ja bio ubijen? Krenuću sa vama, Bejtmene."

Izašao je iz sobe u pratnji svog s&ekretara. -

„To je veoma sposoban mladić", reče Betl, gledajući za njima. „Kako se zove - Bejtmen?"

Džimi je klimnuo glavom.

„Bejtmen, Rupert", rekao je. „Pozivat kao Pongo. Išao sam u školu sa njim."

„Zaista? Vidite, to je zanimljivo, eg- Tesidžere. Šta ste u tim danima mislili o njemu?"

„Oh, uvek je bio isti tupan."

„Ne bih rekao", blago reče Betl „oda je tupan."

„Oh, znate šta mislim. Naravno dtia nije tupan u pravom smislu reci. Ima puno mozga i uvek je bio Ibubalica. AI^ užasno ozbiljan. Bez smisla za humor."

„Ah!" reče načelnik Betl. „Šteta. Gospoda bez smisla za humor obično sebe uzimaju veoma ozbiljno - a to vodi u nevolje."

„Ne mogu da zamislim Ponga kako upada u nevolju", reče Džimi. „Do sada je sve savršeno radio za sebe - spajtašio se sa starim Kutom i izgleda da je sebi obezbedio stalno radno mesto."

„Načelnice Betl", reče Krpica.

„Da, ledi Ajlin?"

„Zar ne mislite da je jako čudno da ser Osvald Kut nije rekao zašto je lutao po bašti usred noći?"

„Ah!" reče Betl. „Ser Osvald je veliki čovek... i kao svaki veliki čovek zna da nikome ne treba polagati račune, sem ako se to izričito ne traži. Žuriti sa objašnjenjima i opravdanjima uvek je znak slabosti. Ser Osvald zna to dobro, kao i ja. On neće doći ovamo i objašnjavati i opravdavati se... ne on. On jednostavno dolazi i izdere se i zah-teva objašnjenja od mene. On je veliki čovek, ser Osvald."

U načelnikovom glasu osećalo se takvo toplo divljenje, da Krpica nije dalje insistirala.

„A sada", reče načelnik Betl, gledajući oko sebe. dok mu se u očima naziralo blago svetlucanje, „kada smo svi ovde lepo na okupu - zaista bih želeo da znam kako je gđica Vejd uspela da stigne tač-no na ovaj incident."

„Trebalo bi da se stidi", reče Džimi. „Sve je uspela da nas prevari."

„Zašto bih ja bila držana sa strane?" strastveno je uskliknula Lorejn. „Nikad nisam to nameravala - ne, još od prvog dana, kada smo bili u vašoj sobi, gde ste mi oboje objašnjavali kako bi za mene najbolje bilo da tiho sedim sa strane i držim se van opasnosti. Tada ništa nisam rekla, ali sam donela odluku."

„U neku ruku sam očekivala tako nešto", reče Krpica. „Bila si tako iznenađujuće poslušna. Trebalo je da znam da si nešto naumila."

„Ja sam samo mislio da si izuzetno razumna", reče Džimi Tesi-džer.

„To liči na tebe, dragi moj Džimi", reče Lorejn. „Bilo je lako prevariti te."

„Hvala na tim ljubaznim recima", reče Džimi. „Nastavi, nemoj da obraćaš pažnju na mene."

„Kada ste me pozvali i rekli da može biti opasno, postala sam odlučnija nego ikad", nastavila je Lorejn. „Otišla sam u 'Harods' i kupila pištolj. Evo ga."

Izvadila je delikatno izrađeno oružje i načelnik Betl ga je uzeo i proučio.

„Smrtonosna mala igračka, gđice Vejd“, rekao je. „Da li ste već imali, ovaj... iskustva sa time?“

„Nikakvog“ jfreče Lorejn. „Ali sam mislila, ako ga budem pone-la sa sobom... pa, da će mi dati osećaj sigurnosti.“

„Baš tako“, mračno reče Betl.

„Moj plan je bio da dođem ovamo i vidim šta se to ovde dešava. Ostavila sam moj automobil na putu i popela se kroz živicu i došla do terase. Tek što sam pogledala oko sebe, kada... tras... nešto pade pravo pred moje noge. A onda sam videla tog muškarca kako silazi niz bršljan i pobegla sam.“

„Dobro“, reče Betl. „A sada, gđice Vejd, možete li uopšte da opišete tog muškarca?“

Devojka je odmahнула glavom.

„Bilo je suviše mračno. Mislim da je bio krupan... ali to je sve.“

„A sada vi, g. Tesidžere“, Betl se okrenuo ka njemu. „Vi ste se borili sa tim muškarcem... možete li mi išta reći o njemu?“

„Bio je prilično krupan... to je sve što mogu da vam kažem.“ Nekoliko puta je promuklo prošaptao... onda kada sam ga zgrabio za vrat. Rekao je: 'Puštaj me, gazda', nešto tako.“

„Neobrazovan čovek, znači?“

„Da, pretpostavljam da jeste. Tako je zvučao.“

„I dalje mi nije jasno ono u vezi s paketom“, reče Lorejn. „Zašto ga je tako bacio? Da li zato što mu je smetao pri silaženju?“

„Ne“, reče Betl. „Ja imam potpuno drugačiju teoriju. Taj paket, gđice Vejd, namerno je bačen vama - ili makar ja verujem u to.“

„Meni?“

„Da kažemo tačnije: osobi sa kojom vas je očigledno zamenio.“

„Ovo postaje veoma komplikovano". reče Džimi.

„G. Tesidžere, kada ste ušli u ovu prostoriju, da li ste uopšte palili svetio?"

„Da."

„I unutra nikog nije bilo?"

„Nikog."

„Ali pre toga vam se učinilo da ste čuli nekoga kako se kreće ovuda?"

„Da."

„I onda, pošto ste proverili prozor, ponovo ste ugasili svetio i zaključali vrata?"

Džimi je klimnuo glavom.

Načelnik Betl je polako pogledao oko sebe. Pogled mu se zaustavio na velikom paravanu od španske kože koji je stajao u blizini jedne od polica za knjige.

Brzim korakom prišao je paravanu i pogledao iza.

Ispustio je glasan uzvik, koji je troje mladih naterao da mu pritrče.

Sklopčano na podu, ležalo je nepomično telo grofice Radski.

GLAVA DVADESET DVA Priča grofice Radski

Grofičino dolaženje svesti veoma se razlikovalo od Džimijevog. Bilo je puno duže i sa nemerljivo većim umetničkim talentom.

To su bile Krpičine reci. Bila je veoma revnosna u pružanju pomoći, koja se u najvećoj meri sastojala od nanošenja hladne vode, na šta je grofica odmah reagovala. prelazeći bledom, zbunjenom rukom preko svog čela, jedva čujno mnnjajući.

To je bio trenutak kada je Bil, napokon oslobođen svojih dužnosti oko telefona i lekara, uleteo u sobu i istog časa požurio da (po Kr-pičinom skromnom mišljenju) napravi žalosnog idiota od sebe.

Zabrinutog i uznemirenog lica nagnuo se nad groficu, uputivši joj niz potpuno idioflkih reci:

„Čujte, grofice. Sve je u redu. Zaista je sve u redu. Nemojte pokušavati da govorite. To nije dobro za vas. Samo ležite mirno. Kroz minut-dva će sve biti u redu. Biće vam bolje. Ne govorite ništa sve dok vam ne bude potpuno dobro. Samo polako,- Ležite mirno i zatvorite oči. Pamćenje će vam se odmah vratiti. Uzmite još jedan gutljaj vode. Uzmite malo konjaka. To je prava stvar. Zar ne misliš, Krpice, da je konjak..."

„Zaboga Bile, ostavi je na miru", ljutite reče Krpica. „S njom će biti sve u redu."

Iskusnom rukom je pljusnula veliku količinu hladne vode preko grofičine savršene šminke na licu.

Grofica se trgnula i sela. Izgledala je daleko budnije nego malo-pre.

„Ah!" mrmljala je. „Ja sam ovde. Da, ja sam ovde."

„Samo polako", reče Bil. „Nemojte da govorite sve dok vam ne bude potpuno dobro."

Grofica se čvršće umotala u nabore svog veoma providnog negližea.

„Sada mi se sve vraća", mrmljala je. „Da, sve mi se vraća."

Pogledala je u malu grupu okupljenu oko nje. Možda je uočila manjak sažaljenja u licima koja su je tako pažljivo gledala. U svakom slučaju, sračunato se osmehnula jedinom licu na kome su se ogledale potpuno drugačije emocije.

„Ah, moj veliki Englez", veoma mekanim glasom, „ne uznemira-vajte se. Sa mnom je sve u redu."

„Oh! Ali, jeste li sigurni?“ uzbuđeno je pitao Bil.

„Potpuno sigurna“, ohrabrujuće mu se osmehnula. „Mi Mađari imamo nerve od čelika.“

Na Bilovom licu se ogledalo olakšanje. Ubrzo ga je zamenio tako blesav izraz... zbog koga je Krpica najiskrenije poželela da ga udari.

„Uzmite malo vode“, hladno je rekla.

Grofica je odbila vodu. Džimi, ljubazniji prema lepotici u nevolji, predložio je koktel. Grofica je sa odobravanjem reagovala na taj predlog. Kada je popila, još jednom je pogledala oko sebe, ovaj put življim pogledom.

„Recite mi, šta se to desilo?“ živo je upitala.

„Nadali smo se da ćete vi moći da nam to kažete“, reče načelnik Betl.

Grofica ga je oštro pogledala. Činilo se da je prvi put primetila tog velikog, trhog muškarca.

„Bila sam u vašoj sobi“, reče Krpica. „Krevet je izgledao kao da u njemu niko nije spavao.“

Zastala je... optužujuće gledajući u groficu. Ova druga je zatvorila svoje oči i polako klimnula glavom.

„Da, da, sada se svega sećam. Oh, to je bilo užasno!“ Zadrhtala je. „Želite da vam ispričam?“

Načelnik Betl reče: „Ako biste bili ljubazni“, u istom trenutku kada je Bil rekao: „Ne, ako se još ne osećate najbolje.“

Grofica je pogledala jednog, pa drugog, ali miran, zapovednički pogled načelnika Betla odneo je prevagu.

„Nisam mogla da spavam“, počela je grofica. „Ova kuća... mučila me je. Bila sam, kako ono kažete, kao na iglama. Znala sam da je u takvom stanju besmisleno razmišljati o odlasku u krevet. Setala sam po sobi. Čitala sam. Ali, knjige koje su bile u sobi nisu me mnogo zanimala. Pomislila sam da siđem ovde i pronađem nešto interesantnije.“

„Potpuno prirodno", reče Bil.

„Veoma uobičajeno, verujem", reče Betl.

„Čim mi je ta ideja pala na pamet, izašla sam iz moje sobe i sišla dole. Kuća k bila veoma tiha..."

„Oprostite".prekinuo je načelnik, „ali, možete li mi reći kada je otprilike to bilo?"

„Nikad ne znam koliko je sati", dražesno je rekla grofica i nastavila sa svojim pričom.

„Kuća je bila vrlo tiha. Čovek bi mogao-da čuje miša kako trčkara, da ga je bilo. Sišla sam stepenicama - veoma tiho..."

„Veoma tiho?"

„Prirodno da nisam želela nikoga da uznemirim", prekorno reče grofica. „Ulazim u biblioteku. Odlazim do ovog ugla i tražim na policama odgovarajuću knjigu."

„Pošto ste, naravno, upalili svetio?"

„Ne, nisam upalila svetio. Imala sam, vidite, moju malu baterij-sku lampu sa sobom. Time sam pregledala police."

„Ah!" reče načelnik.

„Odjednom", dramatičnim glasom nastavi grofica, „nešto čujem. Pritajeni zvuk. Prigušeni koraci. Isključujem baterijsku lampu i osluškujem. Koraci se približavaju... prigušeni, užasavajući koraci. Sagi-

njem se iza paravana. Sledećeg trenutka, vrata se otvaraju i pali se svetio. Muškarac - provalnik je u sobi." „Da, ali, čujte...", počeo je g. Tesidžer. Nečije krupno stopalo pritisnulo je njegovo i, shvativši da mu to načelnik Betl daje znak, Džimi je ućutao.

„Zamalo sam umrla od straha", nastavila je grofica. „Pokušala sam da ne dišem. Muškarac je sačekao minut-dva, osluškujući. A onda, i dalje tim užasnim, prigušenim korakom..."

Ponovo je Džimi otvorio usta da protestu je, i ponovo ih zatvorio. „... prišao je prozoru i provirio napolje. Ostao je tako nekoliko minuta, zatim se vratio na drugi kraj sobe, ugasio svetla i zaključao vrata. Ja sam prestrašena. On je u sobi, nečujno se šunja u mraku. Ah, užasno je. Šta ako naleti na mene u mraku! Sledećeg trenutka, ponovo ga čujem pored prozora. A onda, tišina. Nadam se da je možda izašao tuda. Minuti prolaze, a ja ne čujem nikakav zvuk, pa sam gotovo sigurna da je tako i uradio. Malo je nedostajalo da upalim moju baterijsku lampu i pogledam šta je to bilo, kada... prestissimo*.... sve počinje da se dešava." „Da?”

„Ah! Bilo je užasno - nikad, nikad to neću zaboraviti! Dvojica muškaraca pokušavaju da ubiju jedan drugog. Oh, bilo je užasno! Teturali su se po sobi, nameštaj je leteo na sve strane. Učinilo mi se da sam čula ženski vrisak... ali to nije bilo u sobi. Dolazio je odnekud spolja. Kriminalac je imao promukli glas. Više je graktao nego što je pričao. Ponavljao je 'puštaj me... puštaj me'. Drugi muškarac je bio gospodin. Imao je kultivisan engleski glas." Džimi je izgledao zadovoljno. „On je psovao, uglavnom", nastavila je grofica. „Pravi gospodin", reče načelnik Betl.

„A onda", nastavila je grofica „blesak i pucanj. Metak je pogodio policu pored mene. Ja... pretpostavljam da sam se onesvestila."

Pogledala je u Bila. On je uhvatio njenu ruku i blago je potapšao.

„Sirota moja", rekao je. „Kakav vam se užas desio."

„Idiot", pomislila je Krpica.

Načelnik Betl je prišao brzim, bešumnim koracima polici za knjige koja se nalazila malo udesno od paravana. Sagnuo se, ispitujući. Ubrzo je podigao nešto.

„To nije bio metak, grofice", rekao je. „To je čaura. Gde ste stajali kada ste pucali, g. Tesidžere?"

Džimi je stao pored prozora.

„Otprilike ,ovde."

Načelnik Betl je i sam stao na to mesto.

„Tako je", složio se. „Ova prazna čaura tačno bi odletela pozadi. To je četrdeset petica. Ne čudi me što je u mraku grofica pomislila da je to metak. Čaura je pogodila policu na stopu od nje. Sam metak je okrznuo prozorsko okno i verovatno ćemo ga sutra pronaći napolju... osim ako ga vaš napadač nije poneo u sebi."

Džimi je sa žaljenjem odmahnuo glavom.

„Plašim se da se 'leopold' nije baš proslavio", tužno je primetio.

Grofica ga je gledala sa vrlo laskavom pažnjom.

„Vaša ruka!" uskliknula je. „Povezana je! Znači, vi ste bili taj..."

Džimi se šaljivo naklonio.

„Baš mi je drago što imam kultivisan, engleski glas", rekao je. „A, uveravam vas da ne bih ni sanjao da koristim rečnik koji sam koristio, da sam samo znao da je prisutna jedna dama."

„Nisam razumela sve što ste rekli", požurila je grofica da objasni. „Mada sam imala englesku guvernantu kada sam bila mala..."

„To nisu stvari koje bi vas ona naučila", složio se Džimi. „Bili ste zauzeti 'ujakovim naliv-perom' i 'kišobranom baštovanove nećake'. Poznate su mi te stvari."

„Ali, šta se desilo?" pitala je grofica. „To bih volela da znam. Zahtevam da mi kažete šta se desilo."

Za trenutak je nastao muk, dok su svi gledali u načelnika Betla.

„Prosta stvar", ljubazno reče Betl. „Pokušaj pljačke. Neka zvanič-na dokumenta - ukradena su od ser Stenlija Digbija. Lopovi su gotovo pobjegli sa time, ali zahvaljujući ovoj mladoj dami..." pokazao je na Lorejn, „nisu uspele."

Grofica je bacila pogled na devojku... prilično čudan pogled.

„Zaista", hladno je rekla.

„Veoma srećna slučajnost, da se ona zadesila baš ovde", reče načelnik Betl, smešeći se.

Grofica je tiho uzdahnula i ponovo zatvorila svoje oči.

„To je besmisleno, ali ja se još uvek osećam jako slabo“, promr-mljala je.

„Naravno da se osećate“, uskliknuo je Bil. „Dozvolite mi da vam pomognem do vaše sobe. Krpica će krenuti sa vama.“

„To je veoma ljubazno od ledi Ajlin“, reče grofica, „ali, više bih volela da budem sama. Zaista je sve u redu. Možda biste jedino mogli da mi pomognete uz stepenice.“

Ustala je, prihvativši Bilovu ruku i, potpuno se oslonivši na nju, izašla iz sobe. Krpica je ispratila do hola, ali budući da je grofica ponovila svoja uveravanja, pomalo kiselog lica, kako je sa njom sve u redu, nije krenula sa groficom uz stepenice.

Međutim, dok je stajala i posmatrala grofičinu gracioznu figuru, kako se oslonjena na Bila lagano penje stepeništem, ono što je videla nateralo je da se ukoči od iznenađenja. Grofičin negliže, ranije već pomenut, bio je tanak - tek veo od narandžastog sifona. Krpica je kroz njega jasno mogla da vidi, odmah ispod desne lopatice, mali crni mladež.

Tiho kriknuvši. Krpica se naglo okrenula ka mestu na kome je načelnik Betl upravo izlazio iz biblioteke. Džimi i Lorejn su ga pratili.

„Eto“, reče Betl. „Zatvorio sam prozore, a napolju se nalazi jedan od mojih ljudi na dužnosti. Zaključaću vrata i zadržati ključ. Uju-tru ćemo se pozabaviti onim što Francuzi nazivaju rekonstrukcija zločina... Da, ledi Ajlin, šta je bilo?“

„Načelnice Betl, moram da razgovaram sa vama... odmah.“

„Pa, naravno, ja...“

Odjednom se pojavio Džordž Lomaks, u pratnji dr Kartrajta.

„Ah, tu ste, Betl. Laknuće vam kada čujete da sa O'Rorkom nije ništa ozbiljno.“

„Nisam lu mislio da će biti nešto ozbiljno sa g. O'Rorkom.“

„Dobio j* snažnu injekciju“, reče doktor. „Ujutru će biti savršeno dobro, možda sa blagom glavoboljom, a možda i ne. A sada, mladiću, da pogledamo tu vašu ranu od metka.“

„Hajde, bolničarko“, reče Džimi Lorejni. „Dođi i drži me za ruku. Budi svedok junakove agonije. Poznata ti je uloga.“

Džimi, Lorejn i doktor su zajedno otišli. Krpica je nastavila da baca molećive poglede u pravcu načelnika Betla, kojeg je Džordž uporno zadržavao u razgovoru.

Načelnik je strpljivo čekao na pauzu u Džordžovom monologu. Tada je odmah iskoristio priliku.

„Pitam se, gospodine, da li bih mogao nasamo da razgovaram sa ser Stenlijem? U malojoj radnoj sobi, tamo na kraju.“

„Svakako“, reče Džordž. „Svakako. Odmah ću otići da ga dovedem.“

Ponovo je brzim korakom krenuo uz stepenice. Krpica je odmah uvukla Betla u salon i zatvorila vrata.

Misterija sedam hrojčunika

„Ledi Ajlin, šta se desilo?“

„Ispričaću vam što brže mogu - mada je priča prilično duga i koraplikovana.“

U najkraćim crtama, Krpica je izložila svoju posetu klubu „Sedam brojčanika“ i tamnošnjoj avanturi. Kada je završila, načelnik Betl je duboko uzdahnuo. Prvi put njegove ukočenosti kao da je nestalo.

„Izvanredno“, rekao je. „Izvanredno. Ne bih verovao da je neko u stanju to da uradi - čak i vi, ledi Ajlin. Trebalo je da pretpostavim.“

„Ali, vi ste mi dali nagoveštaj, načelnice Betl. Vi ste mi rekli da pitam Bila Eversleja.“

„Opasno je ljudima poput vas, ledi Ajlin, davati nagoveštaje. Nisam ni sanjao dokle ste spremni da idete.“

„Pa, sve je u redu, načelnice Betl. Moja smrt nije na vašoj duši.“

„Još uvek nije“, smrknuto reče Betl.

Stajao je kao izgubljen u mislima, prevrćući događaje po glavi. „Šta je g. Tesidžer mislio, kada vas je pustio da tako ulećete u opasnost, nije mi jasno", ubrzo je rekao.

„On za to nije znao ranije", reče Krpica. „Ja nisam potpuna glupača, načelnice Betl. A uostalom, on ima pune ruke posla, brinući o gđici Vejd."

Je li tako?" reče načelnik Betl. „Ah!"

Oči su mu blago zasvetlucale.

„Moraću da naredim g. Eversleju da pazi na vas, ledi Ajlin."

„Bilu!" prezrivo reče Krpica. „Ali, načelnice Betl, vi niste čuli N moje priče. Žena koju sam tamo videla... Ana... br. 1. Da, br. 1. Je grofica Radski."

I brzo je nastavila da opisuje kako je prepoznala mladež.

Na njeno iznenađenje, načelnik Betl je zacoktao, odmahujući glavom.

„Mladež nije nešto na šta bismo se mogli osloniti, ledi Ajlin. Dve žene lako mogu da imaju mladež na istom mestu. Morate imati na umu da je grofica Radski veoma poznata ličnost u Mađarskoj."

„Onda ovo nije prava grofica Radski. Kažem vam da sam sigurna da je ovo ista ona žena koju sam videla tamo. A, pogledajte je samo večeras - kako smo je pronašli. Uopšte ne verujem da se onesve-stila."

„Oh, ja to ne bih rekao, ledi Ajlin. Ta prazna čaura koja je pogodila policu pored nje, mogla je da izbezumi i upola manje prisebnu ženu."

„Ali, šta je ona uopšte tražila tamo? Čovek ne silazi da traži knjigu pomoću baterijske lampe."

Betl se počeošao po obrazu. Nije izgledao voljan da odgovori. Počeo je da šeto gore-dole po sobi, kao da pokušava nešto da smisli. Napokon se olrenuo ka devojci.

„Čujte, ledi Ajlin, poveriću vam nešto. Grofičino ponašanje jeste sumnjivo. Znam to isto tako kao i vi. Veoma je sumnjivo, ali moramo da budemo oprezni. Ne srne doći ni do kakve neprijatnosti sa ambasadama. Čovek mora da bude siguran."

„Shvatam. Da ste sigurni...”

„Bila bi to sasvim druga priča. Tokom rata, leđi Ajlin, podigla se velika prašina oko nemačkih špijuna koji se nalaze na slobodi. Brižne duše pisale su novinama o tome. Mi nismo obraćali pažnju. Same reći ne mogu da nas povrede. Male ribe su ostale na slobodi. Zašto? Zato što ćemo preko njih, pre ili kasnije, upecati velike ribe - ljude na vrhu”

„Mislite...?”

„Nemojte razbijati glavu o onome što ja mislim, leđi Ajlin. Ali, zapamtite ovo. Znam sve o grofici. I želim da je ostavim na miru.”

„A sada”, sa žaljenjem reče načelnik Betl, „moram da smislim nešto da kažem ser Stenliju Digbiju!”

GLAVA DVADESET TRI Načelnik Betl vodi igru

Bilo je deset sati sledećeg jutra. Sunce se preivalo kroz prozore biblioteke, u kojoj se na poslu još od šest sati nalazio načelnik Betl. Na njegov poziv, upravo su mu se pridružili Džordž Lomaks, ser Oswald Kut i Džimi Tesidžer, pošto su se uz obilni doručak oporavili od napora u prethodnoj noći. Džimijeva ruka bila je u zavoju, ali na njemu se nisu videli drugi tragovi noćasnje gužve.

Načelnik ih je svu trojicu blagonaklono gledao, pomalo nalik na ljubaznog kustosa u muzeju dok objašnjava malim dečacima. Na stolu pored njega nalazili su se različiti predmeti, uredno obeleženi. Džimi je među njima prepoznao „leopard”.

„Ah, načelnice”, reče Džordž, „nestrpljivo sam čekao da čujem kako napredujete. Da li ste uhvatili provalnika?”

„Biće potrebno puno vremena da bi se on uhvatio“, reče načelnik.

Neuspeh na tom planu očigledno ga nije mnogo potresao.

Džordž Lomaks nije izgledao previše zadovoljno. Prezirao je svaku vrstu olakog shvatanja stvari.

„Sve sam jasno obeležio“, nastavio je detektiv.

Uzeo je dva predmeta sa stola.

„Ovde imamo dva metka. Veći je od četrdeset petice, ispaljen iz g. Tesidžerovog automatika 'kolt'. Okrznuo je prozorsko okno i našao sam ga zabijenog u stablo onog kedra. Ovaj mališa ovde, bio je ispaljen iz mauzera', dvadeset petice. Nakon što je prošao kroz raku g. Tesidže-ra, zabio se u ovu naslonjaču ovde. A što se samog pištolja tiče...“

„Da?“ zainteresovano reče ser Osvald. „Ima li otisaka prstiju?“

Betl je odmahnuo glavom.

„Čovek koji ga je koristio, nosio je rukavice“, polako je rekao.

„Šteta“, reče ser Osvald.

„Čovek koji zna svoj posao uvek nosi rukavice. Da li sam u pravu, ser Osvalde, vi ste našli ovaj pištolj nekih dvadesetak jardi od podnožja stepenica koje vode na terasu?“ Ser Osvald je prišao prozoru. „Da, rekao bih da je to tačno.“

„Nemojte pogrešno da me shvatite, ali bilo bi pametnije da ste ga ostavili tamo gde ste ga našli.“

„Žao mi je“, ukočeno reče ser Osvald.

„Oh, nema veze. Bio sam u stanju da rekonstruišem događaj. Tamo su bili otisci vaših stopala, shvatate, koji su vodili iz donjeg kraja bašte i mesto gde ste se očigledno zaustavili i kleknuli, kao i udu-bljenje u travi koje je bilo veoma sugestivno. Uzgred, koja je vaša teorija o tome k^o se pištolj našao tamo?“

„Pretpostavio sam da je provalniku ispao pri begu.“ Betl je odmahnuo glavom.

„Nije mu ispao, ser Osvalde. Dve stvari ukazuju protiv toga. Prvo, na tom mestu na travnjaku postoji samo jedan par otisaka - i to vaših."

„Shvatam", zamišljeno reče ser Osvald.

„Da li ste sigurni u to, Betl?" ubacio se Džordž.

„Potpuno siguran. Na travnjaku postoji još jedan par otisaka, koji pripadaju gđici Vejd, ali oni su dalje od tog mesta, nalevo."

Zastao je, a onda nastavio: „A postoji i udubljenje u zemlji. Pištolj mora da je udario velikom silinom u zemlju. Sve ukazuje na to da je bačen."

„Pa dobro, zašto da ne?" reče ser Osvald. „Recimo da je provalnik bežao stazom nalevo. Na stazi ne bi ostavio nikakve otiske, a pištolj je bacio nasred travnjaka, šta kažete, Lomakse?"

Džordž se složio klimanjem glave.

„Tačno je da na stazi ne bi ostavio nikakve otiske", reče Betl, „ali po obliku udubljenja i načinu na koji je busenje trave pokidano, ne mislim da je pištolj bačen sa tog mesta. Mislim da je bačen odavde, sa terase."

„Vrlo moguće", reče ser Osvald. „Da li je to bitno, načelnice?"

„Ah, da, Betl", ubacio se Džordž. „Da li to ima... ovaj... nekakve veze?"

„Možda nema, g. Lomakse. Ali mi više volimo da saznamo kako su se stvari tačno odvijale, znate. Pitam se, da li bi neko od vas, gospode, hteo da uzme pištolj i baci ga. Hoćete li vi, ser Osvalde? Vrlo ljubazno od vas. Stanite ovde pored prozora. A sada ga bacite nasred travnjaka."

Ser Osvald je poslušao, šaljući pištolj kroz vazduh snažnim zamahom svoje ruke. Džimi Tesidžer se primakao, vidno zainteresovan. Načelnik je krenuo za pištoljem poput dobro istreniranog retrivera. Kada se vratio, lice mu je sijalo.

„To je to, gospodine. Potpuno ista vrsta udubljenja. Mada, bacilli ste ga dobrih deset jardi dalje. Ali s druge strane, vi ste veoma snažan muškarac, zar ne, ser Osvalde? Izvinite me, mislim da sam čuo nekoga na vratima."

Načelnikov sluh mora da je bio mnogo oštrij nego kod ostalih. Niko drugi nije čuo nikakav zvuk, ali Betl je bio u pravu, jer je leđi Kut stajala napolju, držeći u ruci čašu sa lekom.

»Tvoj lek, Osvalde", rekla je ulazeći u sobu. „Zaboravio si da ga P^opiješ posle doručka."

»Veoma sam zauzet, Marija", reče ser Osvald. „Neću sada da pijem lek."

„" a mene nema, nikada ga ne bi ni popio", spokojno reče njegova žena, prilazeći mu. „Baš si kao mali nevaljali dečko. Popij ga od-

I krotko, poslušno, veliki čelični magnat ispio je čašu!

„Da li sam vas prekinula? Da li ste zauzeti? Oh, vidi samo ove revolvere. Bučne, gadne, smrtonosne stvarčice. Pomisli samo, Osvalde, da si sinoć mogao biti ubijen od strane onog provalnika."

„Sigurno ste se uplašili, leđi Kut, kada ste otkrili da ga nema?" reče Betl.

„U prvom trenutku nisam na to mislila", priznala je leđi Kut. „Ovaj jadni dečko..." pokazala je na Džimija, „pogođen... i sve je tako užasno, ali tako uzbuđljivo. Tek kad me je g. Bejtmen pitao gde je ser Osvald, setila sam se da je izašao pola sata pre toga u šetnju." „Nesanica, jelte, ser Osvalde", reče Betl. „Obično imam odličan san", reče ser Osvald. „Ali moram da vam priznam da sam prošle noći osetio nesanicu. Pomislio sam da bi mi noćni vazduh mogao činiti dobro."

„Izašli ste kroz ovaj francuski prozor, pretpostavljam?" Da li mu se to pričinilo, ili je ser Osvald oklevao trenutak pre nego što će odgovoriti? „Da."

„I to u papučama", reče leđi Kut, „limesto da si obuo cipele. Šta bi ti radio da se ja ne brinem o tebi?" Tužno je odmahнула glavom.

„Marija, mislim da bi trebalo sada da nas ostaviš... i dalje imamo mnogo toga da razgovaramo."

„Znam, dragi, upravo sam krenula.

Ledi Kut se povukla noseći praznu čašu u kojoj se ranije nalazio lek, sa takvom pažnjom kao da drži pehar iz koga je upravo nasula smrtonosni napitak.

„Pa, Betl“, reče Džordž Lomaks, „sada je sve jasno. Da, savršeno jasno. Provalnik ispaljuje hitac, onesposobljava g. Tesidžera, odbacuje oružje, trči niz terasu i onda niz šljunkovitu stazu.“

„Gde bi ga sigurno opazio neko od mojih ljudi“, ubacio je Betl.

„Vaši ljudi, Betl, ako tako mogu da kažem, veoma su nemarni. Nisu primetili gđicu Vejd kako dolazi. Ako nisu mogli nju da vide kako ulazi, lako su mogli da ne opaze lopova kako izlazi.“

Načelnik Betl je otvorio usta da nešto kaže, ali se predmislio. Džimi Tesidžer ga je sa zanimanjem pogledao. Dao bi sve, samo da zna o čemu je načelnik Betl tada razmišljao.

„Mora da je prvorazredni trkač“, bilo je sve što je detektiv Sko-tland jarda izustio.

„Kako to mislite, Betl?“

„Onako kako sam rekao, g. Lomakse. Ja sam stigao do ugla terase ni pedeset sekundi nakon što je hitac bio ispaljen. A osoba koja trči meni u susret i uspe da se dokopa staze pre nego što sam se ja pojavio iza ugla kuće... pa, kao što sam rekao, mora biti prvorazredni trkač.“

„Betl, ja vas ništa ne razumem. Vi imate neku ideju koju još uvek nisam... ovaj... shvatio. Kažete da ta osoba nije prešla preko travnjaka, a sada nagoveštavate... Šta to tačno nagoveštavate? Da provalnik nije išao stazom? Onda, po vašem mišljenju... ovaj... gde je otišao?“

Umesto odgovora, načelnik Betl je palcem pokazao nagore.

„Molim?“ reče Džordž.

Načelnik je podigao palčeve još više u zrak. Džordž je podigao pogled i pogledao u tavanicu.

„Gore“, reče Betl. „Uz bršljan.“

„Gluposti, načelnice. To što sugerišete je nemoguće.“

„Nije nemoguće, gospodine. On je to već jednom uradio. Mogao je da uradi još jedanput.“

"Ne mislim da je u tom smislu nemoguće. Ali ako provalnik pokušava da pobjegne, on se nikada sam ne bi zarobio u kući."

»Najbezbednije mesto za njega, g. Lomakse.“

„Ali vrata g. O'Rorka su iznutra bila zaključana kada smo otišli do njega.“

„A kako ste došli do njega? Kroz sobu ser Stenlija. Tuda je naš čovek izašao. Ledi Ajlin mi je rekla da je videla kvaku na vratima g. O'Rorka da se pomera. To je bilo onda kada je naš prijatelj bio prvi put tu. Pretpostavljam da se ključ nalazio ispod jastuka g. O'Rorka. Ali, kada je drugi put izlazio, imao je čist put - kroz zajednička vrata, pa kroz ser Stenlijevu sobu, koja je, naravno, bila prazna. Kao i. svi drugi, ser Stenli je trčao dole, u biblioteku. Naš čovek je imao čist put pred sobom.“

„A gde je otišao posle toga?“

Načelnik Betl je slegnuo svojim širokim ramenima i postao neodređen.

„Postoj Annogo puteva. U praznu sobu na drugoj strani kuće, pa ponovo niz bršljan... kroz sporedni ulaz... ili, to je tek mogućnost, ako je ovo obavio neko iz kuće. on... pa, ostao bi u kući.“

Džordž ga je, šokiran, pogledao.

„Zaista. Betl, ja bih... ja bih bio užasnut ako je neko od moje posluge... ovaj... ja im u potpunosti verujem... veoma bi me pogodilo ako bih posumnjao...“

„Niko vam ne traži da sumnjate na bilo koga. g. Lomakse. Ja vam samo izlažem sve mogućnosti. Posluga je možda u redu... najverovatnije jeste.“

„Uznemirili ste me“, reče Džordž. „Veoma ste me uznemirili.“

Oči su mu se iskolačile još više nego inače.“

Da bi mu skrenuo misli, Džimi je pokazao na neobičan pocrneli predmet na stolu.

„Šta je to?“ pitao je.

„To je dokaz Z“, reče Betl. „Poslednji iz ove male grupe. To jeste, ili tačnije rečeno, to je bila rukavica.“

Ponosno je podigao taj ugljenisani ostatak.

„Gde ste to našli?“ pitao je ser Osvald.

Betl je trzajem glave pokazao preko svog ramena.

„Iza rešetke - gotovo izgorelu, ali ne sasvim. Baš čudno; izgleda kao da je pas žvakao.“

„Možda pripada gđici Vejd“, primetio je Džimi. „Ona ima nekoliko pasa.“

Načelnik je odmahnuo glavom.

„Ovo nije ženska rukavica - ne, čak nije ni od onih glomaznih, širokih rukavica koje danas žene nose. Stavite je na svoju ruku, gospodine, za trenutak.“

Namestio je pocrneli predmet na Džimijevu ruku.

„Vidite... i vama je čak velika.“

„Da li pridajete neki značaj tom otkriću?“ hladno je pitao ser Osvald.

„Nikad se ne zna. ser Osvalde, šta može da bude važno, a šta ne.“

Na vratima se začuo oštar udarac i Krpica je ušla u sobu.

„Zao mi je“, izvinjavala se. „Ali moj otac je upravo zvao. Kaže da moram odmah da se vratim kući, jer ga mnogo brinu neke stvari kod kuće.“

Zastala je.

„Da, draga moja Ajlin?“ ohrabrujuće reče Džordž. osetivši da ona još nije sve rekla.

„Ne bih vas prekidala; jedino što sam pomislila da to ima neke v'eze sa ovim ovde. Vidite, oca je uznemirilo to što je jedan od po-s uzitelja nestao. Sinoć je izašao i više se nije vratio.“

„Kako se on zove?“ Ser Osvald Kut je preuzeo ispitivanje.

„Džon Bauer.“

„Englez?“

„Verujem da se predstavio kao Svajcarac - ali ja mislim da je Namac. Mada, izvrsno govori engleski.“

„Ah!“ Ser Osvald Kut je zadovoljno udahnuo vazduh. „A bio je u Dimnjacima - koliko dugo?“

„Ni mesec dana.“

Ser Osvald se okrenuo ka drugoj dvojici.

„Eto ga naš čovek koji nedostaje. Vi dobro znate, Lomakse, kao i ja, da je nekoliko stranih vlada zainteresovano za ono. Sada se savršeno sećam tog momka... visok, dobro bučen momak. Došao je neke dve nedelje pre nego što smo mi otišli. Pametan potez. Svaki novi sluga bio bi pomno ispitan, ali u Dimnjacima, koji su udaljeni samo nekoliko milja...“, nije završio rečenicu.

„Mislite da je to unapred bilo planirano?“

„Zašto da ne? Ova formula vredi milione, Lomakse. Bez sumnje, Bauer se nadao da će u Dimnjacima uspeti da dođe do mojih papira i da će iz njih saznati nešto o predstojećim aranžmanima. Čini se ve-rovatnim da je imao saučesnika u ovoj kući - nekog ko bi mu otkrivao tajne i pobrinuo se za onesposobljavanje O'Rorka. Ali, Bauer je bio taj koga je gđica Vejd videla da se spušta niz bršljan - visoki, snažni muškarac.“

Okrenuo se načelniku Betlu.

„Bauer je vaš čovek, načelnice. I, na ovaj ili onaj način, pustili ste ga da vam umakne.“

GLAVA DVADESET ČETIRI Krpica

razmišlja

Načelnik Betl je, van svake sumnje vino bio zatečen. Zamišljeno je lupkao prstima po svojoj bradi.

Zoroslav je u pravu Betle, rekao je Dzor. To je naš provalnik. Da li ikma šanse da se on uhvati?

Možda ima gospodine. U svakom slučaju izgleda pa sumnjivo. Naravno može da se desi da se on ponovo pojavi u Dimnjacima, mislim."

„Mislite li da je to verovatno?

„Ne, nije", priznao je Betl. „Da, zaista se čini da je Bauer naš čovek. Ali, ne shvatam kako je mogao da ude i izađe iz ovog mesta neprimećen.

Već sam vam rekao šta mislim o vašim ljudima reče Dzordz-Hm „Beznadežno nesposobni - ne mislim da vas krivim načelniče ali... Pauza mu je bila veoma rečita.

„Ah, dobro", olako reče Betl, „moja pleća su dovoljno široka «Odmahnuo je glavom i uzdahnuo.

„Moram odmah da telefoniram. Izvinite me, gospodo. Ali, g. Lomakse, čim mi se da sam se pokazao kao prilična seprtlja. Ali nešto me zbunjuje, zbunjuje me više no što mislite.

Žurnim korakom je izašao iz sobe.

„Dođi u baStu", reče Krpica Džimiju. „Želim da razgovaram sa tobom.

Zajedno su izašli kroz francuski prozor. Džimi je namršteno zurio u travnjak.

„Šta je bilo?" pitala je Krpica.

Džimi je objasnio okolnosti pod kojima je pištolj bačen na travnjak.

„Pitam se', završio je „na šta je stari Betl mislio kada je dao Kutu da baci pištolj. Nešto je imao na umu, kladim se. U svakom slučaju, završio je nekih deset jardi dalje nego što je trebalo. Znaš, Krpice, Betl je veoma mudar."

„On je izvanredan čovek", reče Krpica. „Hoću da ti ispričam šta se sinoć desilo."

Ponovila je svoj razgovor sa načelnikom. Džimi je pažljivo slušao.

„Znači, grofica je br. 1", zamišljeno je rekao. „Sve se savršeno uklapa. Br. 2, Bauer, dolazi iz Dimnjaka. Penje se u O'Rorkovu sobu, znajući da je O'Rork drogiran - grofičinom rukom, u svakom slučaju. Dogovor je bio da baci papire grofici, koja bi ga ispod čekala. Onda bi oni ponovo ušla u biblioteku i odatle otišla u svoju sobu. Ako Baueralthvafe na izlazu, kod njega ništa ne bi našli. Da, to je bio dobar plan - ali je krenuo naopako. Tek što je grofica ušla u biblioteku, čula je mene kako dolazim i sakrila se iza paravana. Bila je u nezgodnom položaju, pošto nije mogla da upozori svog saučesnika. Br. 2 je ukrao papire, pogledao kroz prozor i video, kako je pomislio, groficu kako čeka. bacio joj papire i nastavio da silazi niz bršljan, gde ga je sačekalo neprijatno iznenađenje u obliku mene koji ga čekam. To je verovatno izludelo groficu koja je čekala iza paravana. Sve u svemu, smislila je baš zgodnu priču. Da, sve se dobro uklapa." „Suviše dobro", odlučno reče Krpica. „Molim?" iznenađeno reče Džimi.

„Šta je sa br. 7 - br. 7, koji se nikada ne pojavljuje, ali postoji negde u pozadini. Grofica i Bauer? Ne, nije tako jednostavno. Bauer je bio ovde prošle noći, tačno. Ali on je bio ovde samo za slučaj da stvari krenu naopako... kao što se i desilo. Njegova uloga je da bude žrtveni jarac; da skrene pažnju sa br. 7 - sa gazde."

„Čuj, Krpice", nestrpljivo reče Džimi, „da ti nisi možda čitala previše senzacionalističke literature?" Krpica ga je prekorno pogledala.

„Pa", reče Džimi, „ja nisam kao Crvena kraljica*. Ne mogu da poverujem u šest neverovatnih stvari pre doručka." „Doručak je prošao", reče Krpica.

„Ili posle doručka. Imamo savršenu teoriju u koju se sve činjenice uklapaju, a ti ni po koju cenu to nećeš da prihvatiš jer, kao u onoj staroj zagonetki, hoćeš što više da otežáš stvari."

„Zao mi je", reče Krpica, „ali ubedena sam da je misteriozni br. 7 neko od gostiju."
„Šta Bil misli?"

„Bil je", reče Krpica, „nemoguć."

„Oh!" reče Džimi. „Pretpostavljam da si mu rekla za groficu? Trebalo bi ga upozoriti. Sam bog zna šta je sve on u stanju da izbrblja."

„On neće da čuje ni reč protiv nje", reče Krpica. „On je - oh, potpuni idiot. Volela bih kada bi uspeo da ga naterаш da shvati ono u vezi s mladežom."

„Zaboravljaš da ja nisam bio sa tobom u onom plakaru", reče Džimi. „A ionako se ne bih raspravljao sa Bilom u vezi s mladežom njegove prijateljice. Ali, on sigurno nije takva budala da ne vidi kako se sve savršeno uklapa?"

„On je potpuna budala", gorko reče Krpica. „Napravio si veliku greška, Džimi, što si mu uopšte bilo šta rekao."

„Zao mi je", reč Džimi. „Tada to nisam shvatao - ali sada shva-tem. Bio sam glup, ali, prokletstvo, moj Bile..."

„Znaš kakve su ove pustolovke", reče Krpica. „One umeju da obrate čoveka."

* [Lik iz ..Alise u zemlji čuda](#)". - Prim. prev.

„U stvari, ne znam", reče Džimi. „Nijedna nije pokušala mene da obrlati." Uzdahnuo je.

Za trenutak je nastala tišina. Džimi je pokušavao da sredi misli. Ali, što je više razmišljao, to je manje bio zadovoljan.

„Kažeš da Betl hoće da costavi groficu na miru", napokon je rekao.

„Da."

„S namerom da preko nje uhvati nekog drugog?"

Krpica je klimnula glavom.

Džimi se duboko namršćico, kao da pokušava da dokuči kuda sve to vodi. Betl je očigledno imala neku razrađenu teoriju u glavi.

„Ser Stenli Digbi je jutross rano otišao u grad, zar ne?“ rekao je.

„S O'Rorklm?“

„Da, mislim da je tako.“

„Da ne misliš... ne, to je nemoguće.“

„Šta?“

„Da bi O'Rork mogao na neki način da bude umešan u sve to?“

„Moguće je“, zamišljeno nreče Krpica. „On ima veoma snažan karakter. Ne, ne bi me iznenadilo ako... oh, najiskrenije, ništa me ne bi iznenadilo! U stvari, postoji saimo jedna osoba za koju sam sigurna da nije br. 7.“

„Ko?“

„Načelnik Betl.“

„Oh! Pomislio sam da ćeš da kažeš Džordž Lomaks.“

„Tiho, evo ga, dolazi.“

Zaista, Džordž im je upnavo prilazio. Džimi se izvinio i otišao. Džordž je seo pored Krpice.

„Draga moja Ajlin, da li zaista moraš da nas napustiš?“

„Pa, otac se prilično oneraspoložio. Mislim da će biti bolje ako odem kući da ga držim za ruHcu.“

„Ova mala ruka zaista će moći da pruži utehu“, reče Džordž, veselo je potapšavši po ruci. „Draga moja Ajlin, ja razumem tvoje razloge i poštujem te zbog toga. U današnje vreme promena i nemira...“ „Evo ga, počeo je“, očajno pomisli Krpica. „... kada je porodični život postao retkost, stare vrednosti počele da se gube!... Na našoj klasi ostaje da pokaže da makar mi nismo potpali pod uticaj svih novotarija. Zovu nas Nepopustljivi... i ja sam ponosan na to ime... Ponavljam: ponosan sam na to ime! Postoje stvari u kojima se m srne popuštati: dostojanstvo, lepota, skromnost, svetinja porodičnog života, poštovanje dece - sve dok ne popustimo, ove vrednosti će živeti?“

Kao što sam rekao, draga moja Ajlin, zavidim ti na preimućstvu mladosti. Mladost! Kako divna stvar! Kako divna reč! A mi je ne cenimo, sve dok ne dospemo do... ovaj... zrelijih godina. Priznajem ti, moje drago dete, da sam u prošlosti bio razočaran tvojom lakomislenošću. Sada shvatam da je to bila samo šarmantna bez-brižnost i lakomislenost jednog deteta. Sada opažam ozbiljnost i iskrenost lepote tvog uma. Dozvolićeš mi, nadam se, da ti pomognem oko literature?"

„Oh, hvala", slabašno reče Krpica.

, Nikada više ne smeš da me se plašiš. Bio sam šokiran kada mi je ledi Katerham rekla da osećaš strahopoštovanje prema meni. Uveravam te da sam veoma obična osoba."

Predstava koju je Džordž napravio oko svoje navodne skromnosti, fascinirala je Kropicu. Džordž je nastavio:

„Nikada nemoj da se stidiš mene, drago dete. I nemoj da se pla-sis da ćeš mi biti dosadna. Biće mi veliko zadovoljstvo - ako tako mogu da kažem - da pomognem formiranju tvog neiskusnog uma. Bi-cu tv^oJ Politički mentor. Nikada nam nije više bila potrebna mlada žena takvog talenta i šarma u partiji kao što je to danas. Možda ti je sudbina namenila da kreneš stopama tvoje strine, ledi Katerham."

Takva užasavajuća mogućnost potpuno je izbacila Kropicu iz ko loseka. Mogla je samo bespomoćno da zuri u Džordža. To ga nije obeshrabrilo - naprotiv. Njegova glavna primedba ženama odnosila se na to da one mnogo pričaju. Bila je prava retkost naći neku koja je bila dobar slušalac. Dobroćudno se osmehnuo Kropici.

„Leptir napušta svoju čauru. Prekrasna slika. Imam jedan veoma interesantan rad na temu političke ekonomije. Potražiću ga sada, da bi mogla da ga poneseš sa sobom u Dimnjake. Kada budeš završila, raz-govaraćemo o tome. Ako ti nešto ne bude bilo jasno, nemoj da okle-vaš da mi pišeš. Ja imam mnogo javnih obaveza, ali uvek ću moći da nađem vremena za poslove mojih prijatelja. Idem sada da potražim knjigu."

Otišao je. Krpica je ošamućeno zurila za njim. Trgao je neočekivan dolazak Bila.

„Čuj", reče Bil. „Zašto te je Bakalar držao za ruku?" „Nije ga zanimala moja ruka", žustro reče Krpica, „već moj neiskusni um."

„Ne budi tako zlobna. Krpice."

„Izvini, Bile, ali malo sam zabrinuta. Da li se sećaš kada si rekao da Džimi preuzima ozbiljan rizik svojim dolaskom ovamo?“

„Tako je“, reče Bil. „Užasno je teško pobeći Bakalaru jednom kada se on zainteresuje za tebe. Džimija će upregnuti pre nego što uka-pira gde se nalazi.“

„Nije Džimi taj koji je uhvaćen - već ja“, žustro reče Krpica. „Moraću da se sastajem sa bezbrojnim gđama Makatama, da čitam političku ekonomiju i razgovaram o tome sa Džordžom, i sam Bog zna gde će sve to da se završi!“

Bil je zviznuo.

„Jadna Krpice. Baš si ga previše nahvalila?“

„Sigurno da je tako, Bile. Osećam da sam se previše upetljala.“

„Nema veze“, utešno reče Bil. „Džordž ne veruje u žene kao pre-stavnike u Parlamentu, tako da nećeš morati da se penješ na podijum i govoriš gomilu gluposti, ili da ljubiš musavu decu u Bermondseju. Dođi i uzmi koktel. Ubrzo će ručak.“

Krpica je ustala i poslušno krenula sa njim.

„A ja tako mrzim politiku“, žalosno je mrmljala.

„Naravno da mrziš. Kao i svi normalni ljudi. Jedino ljudi kao Bakalar ili Pongo mogu politiku da uzimaju ozbiljno i da uživaju u tome. Ali, ipak“, reče Bil, odjednom se vraćajući na prethodnu temu, „ne bi trebalo da dozvoljavaš Bakalaru da te drži za ruku.“

„Zašto, za ime sveta?“ reče Krpica. „On me poznaje čitav moj život.“

„Pa, meni se ne sviđa.“

„Vrli Vilijem... Oh, vidi, načelnik Betl.“

Njih dvoje su upravo ušli na sporedna vrata. Sa jedne strane malog hodnika, mala soba, tek nešto veća od plakara, stajala je otvorena. U njoj su držani štapovi za golf, teniski reketi i ostali rekviziti kuće za odmor. Načelnik Betl je sprovodio detaljnu istragu različitih štapova za golf. Krpičin uzvik dočekao je pomalo praznim pogledom.

„Razmišljate da počnete sa golfom, načelnice Betl?“

„Mogao bih i gore da prođem, leđi Ajlin. Kažu da nikad nije kasno da se počne. A ja posedujem jednu osobinu koja bi dobro došla u svakoj igri.“

„-Koju osobinu?“ pitao je Bil.

„Ne znam kada sam pobeđen. Ako sve krene naopako, ja se okrenem i krenem ispočetka!“

I, odlučnog izraza, načelnik Betl je izašao da im se pridruži, zatvarajući vrata za sobom.

GLAVA DVADESET PET Džimi izlaže svoj plan

Džimi Tesidžer se osećao potišteno. Izbegavajući Džordža, za koga je sumnjao da jedva čeka da ga uguši ozbiljnim temama, tiho se iskrao posle ručka. Mada vest u pitanjima koja su se ticala Santa Fea graničnog osporavanja, u ovom času nije imao nikakvu želju da izdrži ispitivanja na tu temu.

Uskoro se desilo ono što je priželjkivao. Lorejn Vejd, takođe sama, šetala je niz jednu od senovitih baštenskih staza. Džimi se u trenutku našao pored nje. Nekoliko minuta su hodali u tišini, a onda je Džimi probio led: „Lorejn?“   л „Da?“

„Vidi, ja nisam baš najbolji u ovome - ali, šta kažeš? Šta ima lošeg u tome da se nabavi dozvola, obavi venčanje i da se do kraja života živi srećno i zadovoljno?“

Lorejn se nije postidela čuvši ovako iznenađujuću prosidbu. Ume-sto toga, zbacila je glavu i od srca se nasmejala.

„Nemoj da mi se smeješ“, prekorno je rekao Džimi. „Ne mogu da se uzdržim. Tako si smešan.“ „Lorejn... ti si mali đavo.“

„Nisam. Ja sam ono što nazivaju potpuno finom devojkom.“ „Samo oni što te ne poznaju, što ih je zavela tvoja pojava koja zrači krotkošću i etikecijom.“

„Obožavam tvoje dugačke reci.“

„Sve su iz ukrštenica.“

„Veoma poučne.“

„Lorejn, draga, nemoj više da okolišaš. Hoćeš li, ili ne?“

Lorejino lice je postalo ozbiljno. Na njemu se pojavila ona urođena odlučnost. Stisla je usne i prkosno izbacila svoju malu bradu.

„Ne, Džimi. Ne, sve dok su stvari ovakve - nedovršene.“

„Znam da nismo uradili ono što smo naumili“, složio se Džimi. „Ali, svejedno - pa, stvar se završila. Papiri su na sigurnom kod ministra vazduhoplovstva. Pobjeda u svakom slučaju. I, barem u ovom času, ne može ništa više da se uradi.“

„Pa zato - da se venčamo?“ reče Lorejn, blago se osmehnuvši.

„Kao što kažeš. Upravo to.“

Ali, Lorejn je ponovo odmahнула glavom.

„Ne, Džimi. Sve dok se ova stvar ne resi, dok ne budemo na sigurnom...“

„Ti misliš da smo u nekoj opasnosti?“

„Zar ti ne misliš?“

Džimijevo kerubinsko lice se naoblačilo.

„U pravu si“, napokon je rekao. „Ako je ona Krpičina besmislica tačna - a pretpostavljam, koliko god neverovatno zvučala, da jeste tačna... onda nismo sigurni sve dok ne sredimo br. 7.“

„A ostale?“

„Ne, ostali se ne računaju. Br. 7 ima takve metode koje me zastrašuju. Zato što ne znam ko je on, niti gde da ga tražim.“

Lorejn je zadrhtala.

„Uplašena sam“, rekla je tihim glasom. „Još od Džerijeve smrti...“

„Nemoj da se plašiš. Nemaš zbog čega. Sve prepusti meni. Kažem ti, Lorejn, ipak ću uhvatiti br. 7. Jednom kada ga uhvatimo - pa, mislim da sa ostatkom bande, ko god da su, neće biti problema.“

»Ako ga uhvatiš - a šta ako on uhvati tebe?“

„Nemoguće“, veselo reče Džimi. „Ja sam suviše pametan. Uvek imam dobro mišljenje o sebi - to je moj moto.“

„Kada samo pomislim na stvari koje su prošle noći mogle da se dogode...“ Lorejn je zadrhtala.

„Pa, nisu se dogodile“, reče Džimi. „Oboje smo ovde, živi i zdravi - mada moram da priznam da me ruka đavolski boli.“

„Jadničak.“

„Oh, čovek mora da očekuje mogućnost da strada u borbi za pravednu stvar. A pomoću moje rane i veselog razgovora, u potpunosti sam osvojio ledi Kut.“

„Oh! Misliš da bi to moglo biti važno?“

„Palo mi je na pamet da bi moglo da se pokaže korisnim.“

„Ti imaš neki plan, Džimi. Kakav?“

„Mladi junak nikada ne obelodanjuje svoje namere“, odlučno reče Džimi. „One srcevaaju u mraku.“

„Ti si idiot, Džimi.“

„Znam, znam. To svi kažu. Ali, uveravam te, Lorejn, da se puno moždane aktivnosti odvija ispod površine. A sada, šta je sa tvojim planovima? Imaš li neki?“

„Krpica je predložila da krenem sa njom u Dimnjake na neko vre-me.“

„Odlično“, sa odobravanjem reče Džimi. „Ništa ne bi moglo biti bolje. Ionako bih želeo da neko Krpicu drži na oku. Nikad ne znaš koja će joj sledeća ludost pasti na pamet. Ona je tako užasavajuće puna iznenađenja. A da stvari budu još gore, zapanjujuće je uspešna. Kažem ti, držanje Krpice van nevolje je celodnevni posao.“

„Bil bi trebalo da vodi računa o njoj“, primetila je Lorejn.

„Bil je zauzet drugim stvarima.“

„Ne nasedaj na to“, reče Lorejn.

„Šta? Misliš na groficu? Ali, dečko je lud za njom.“

Lorejn je nastavila da odmahuje glavom.

„Tu ima nečeg što mi nije sasvim jasno. Ali, nije u pitanju grofica - nego Krpica. Slušaj, jutros sam baš razgovarala sa Bilom, kada je g. Lomaks izašao i seo pored Krpice. Uzeo je za ruku, ili tako nešto i Bil je poleteo - kao metak.“

„Kako neki ljudi imaju čudan ukus“, primetio je g. Tesidžer. „Zamisli da bilo ko, kome se pružila prilika da razgovara sa tobom, Lorejn, poželi da umesto toga uradi nešto drugo. Ali, baš si me iznenadila. Ja sam mislio da je naš blesavi Bil upleten u mrežu one lepe pustolovke. Znam da i Krpica tako misli.“

„Krpica može to da misli“, reče Lorejn. „Ali ja ti kažem, Džimi, stvari ne stoje tako.“

„Onda, o čemu se tu zapravo radi?“

„Zar ne misliš da je moguće da Bil špijunira na svoju ruku?“ „Bil? On nema mozga za tako nešto.“

„Nisam sigurna. Kada jednostavna, nezgrapna osoba kao što je Bil odluči da nešto suptilno izvede, niko to neće primetiti.“

„I kao rezultat, on u potpunosti uspe da uradi ono što je naumio. Da, ima nečeg u tome. Ali ipak, nikada to ne bih pomislio za Bila. On je kao jagnje u grofičinim rukama. Mislim da si pogrešila, Lorejn. Grofica je neverovatno lepa žena... naravno, uopšte nije rnoj tip“, brzo je ubacio g. Tesidžer, „a Bilovo srce je uvek bilo kao hotel.“ Lorejn je,

neuverena, odmahнула glavom. „Pa , reče Džimi, „mislim da bi bilo pametno razgovarati sa ledi Kut.“

Ledi Kut je sedela u baštenskoj stolici, sa tapiserijom u ruci, koja je predstavljala neutešnu i pomalo loše oblikovanu mladu ženu kako plače nad urnom.

Ledi Kut je napravila Džimiju mesto pored sebe i on, budući da je bio lepo vaspitan mladić, odmah počeo da hvali njen rad.

„Da li vam se dopada?“ zadovoljno reče ledi Kut. „Ovo je počela moja tetka Selina, nedelju dana pre nego što je umrla. Rak jetre, jadrnica.“

„Pravi užas“, reče Džimi.

„A kako je vaša ruka?“

„On, prilično dobro. Pomalo mi stvara smetnje i tako to, znate.“

„Morate da budete oprezni“, reče ledi Kut upozoravajućim glasom. „Znam za slučajeve u kojima je došlo do trovanja krvi, a u tom slučaju možete izgubiti čitavu ruku.“

„Oh! Nadam se da neću.“

„Ja vas samo upozoravam“, reče ledi Kut.

„Gde sada stanujete?“ pitao je g. Tesidžer. „U gradu, ili negde drugde?“

Imajući rm umu da je on savršeno dobro znao odgovor, ovo pitanje je naivno postavio sa hvale vrednom količinom bezazlenosti.

Ledi Kut je teško uzdahnula.

„Ser Osvald je zakupio mesto vojvode od Altona. Leterberi. Poznato vam je mesto, zar ne?“

„Oh, svakako. Izvrsno mesto, zar ne?“

„Oh, ne znam“, reče ledi Kut. „Veoma je veliko i tmurno. Galerije sa redovima slika nekih tako zastrašujućih ljudi. Mislim da su slike koje nazivaju starim majstorima užasno depresivne. Trebalo je da vidite malu kuću koju smo imali u Jorkširu, g.

Tesidžere. Kada je ser Oswald bio samo g. Kut. Tako divno predvorje i vesela dnevna soba sa toplim kutkom oko peći, bele prugaste tapete sa ukrasnom ivicom u obliku vistarije, sećam se, ja sam ih izabrala. Pruge su bile od satena, znate, ne od svile. Uvek sam mislila da je to puno ukusnije. Trpezarija je bila okrenuta ka severoistoku, tako da nije dobijala puno sunca, ali sa svetlocrvenim tapetama i lepim slikama prizora iz lova - pa, bila je božićno vesela."

Od uzbuđenja zbog ovih prisećanja, ledi Kut je ispustila nekoliko klupčića vune, koje je Džimi poslušno podigao.

„Hvala vam, dragi moj“, reče ledi Kut. „A sada, šta sam ono pričala? Oh... o kućama... da, ja volim vesele kuće. Odabiranje stvari za njih veoma je zabavno.“

„Pretpostavljam da će ser Oswald uskoro kupiti svoju kuću“, pri-metio je Džimi. „A onda ćete moći da je uredite po svom ukusu.“

Ledi Kut je tužno odmahнула glavom."

„Ser Oswald kaže da će to prepustiti nekoj agenciji... a znate šta to znači.“

„Oh! Ali, oni će se sigurno konsultovati sa vama!“

„Biće to jedna od onih veličanstvenih kuća - skupocena i starinska. Oni će sa prezirom da gledaju na stvari koje su za mene u sebi. Nije da ser Oswald ranije nije bio zadovoljan udobnošću naših kuća i rekla bih da je duboko u sebi zadržao isti ukus. Ali sada ga ništa neće zadovoljiti, samo najbolje! On je postigao izvanredan uspeh i, prirodno, sada želi da se pokaže, ali stalno se pitam gde će sve to da odvede.“

Džimi je izgledao saosećajno.

„Kao odbegli konj“, reče ledi Kut. „Zagrize i poleti. Isto je i sa ser Oswaldom. On trči i trči i ne može više da se zaustavi. On je jedan od najbogatijih ljudi u Engleskoj, ali da li je zadovoljan time? Ne, on hoće još. On hoće da bude - ne znam ni sama šta on to hoće!“

Kažem

vam, ponekad me plaši!“

„Kao onaj momak, Persijanac“, reče Džimi, „koji je po svaku ce-III hteo da osvaja nove zemlje.“

Kut se složila klimanjem glave, a da nije imala pojma o čemu Džimi priča.

j "Pitam se, da li će on to izdržati?" plačno je nastvila. „Da postane - s njegovim zamislama, oh, ne smem ni da mislim o tome.“

„On izgleda veoma zdravo“, utešno reče Džimi. „On ima nešto na pameti“, reče ledi Kut. „Zabrinut je. Znam.“ „U vezi s čim je zabrinut?“

„Ne znam. Možda zbog nečega na poslu. Veliko mu je olakšanje što g. Bejtmen radi za njega. Tako vredan mladić... i tako savestan.“ „Izvanredno savestan“, složio se Džimi. „Osvald mnogo polaže na mišljenje g. Bejtmena. On kaže da je g. Bejtmen uvek u pravu.“

„To mu je uvek bila najgora osobina“, olako reče Džimi. Ledi Kut je bila malo zbunjena.

„Ono je bio zaista sjajan vikend koji sam proveo kod vas u Dimnjacima“, reče Džimi. „Odnosno, bio bi sjajan samo da jadan Džeri nije onako završio. Baš fine devojke.“

„Mene su eie jako zbunjivale“, reče ledi Kut. „Znate, uopšte nisu romantične. Pa ja sam izvezla sopstvenom kosom nekoliko maramica za ser Osvalda kada smo bili vereni.“

„Jeste li?“ reče Džimi. „Kako je to lepo. Ali, pretpostavljam da današnje devojke ne nose dovoljno dugačku kosu za tako nešto.“

„Istina“, priznala je ledi Kut. „Ali, oh, romantika se pokazuje na mnoge drugih načina. Sećam -se, kada sam bila devojka, jedan od mojih... pa, mladića... pokupio je punu šaku šljunka i devojka koja je tada bila sa mnom, rekla mi je kako je on taj šljunak želeo da sačuva, jer je moja noga prošla tuda. Predivna ideja, pomislila sam. Mada se docnije ispostavilo da je mladić izučavao mineralogiju - ili je to možda bila geologija - u tehnološkoj školi. Ali, meni se ideja dopala -kao na primer, uzimanje i čuvanje devojčine maramice, i takve stvari.“

„Nezgodno, ako bi devojka poželela da izduva svoj nos“, reče praktični g. Tesidžer.

Ledi Kut je položila svoj ručni rad i ispitivački, ali ljubazno, pogledala Džimija.

„De, de“, rekla je. „Zar ne postoji neka fina devojka koja vam se dopada? Za koju biste voleli da radite i stvorite mali, topli dom?“

Džimi je pocrveneo i promrmljao nešto.

„Mislila sam da ste se onda lepo slagali sa jednom od onih de-vojaka u Dimnjacima - sa Verom Deventri.“

„Sa Čarapicom?“

„Tako je zovu“, priznala je ledi Kut. „Ne shvatam zašto. To nije lepo.“

„Oh. ona je sjajna“, reče Džimi. „Voleo bih ponovo da je vidim.“

„Ona sledećeg vikenda dolazi kod nas.“

„Zaista?“ reče Džimi, pokušavajući da unese ogromnu količinu zainteresovanosti u tu jednu reč.

„Da. Da li biste... da li biste želeli da dođete?“

„Zeleo bih“, srčano reče Džimi. „Puno vam hvala, ledi Kut.“

Usredno se zahvalio još nekoliko puta i otišao.

Ser Osvald se uskoro pridružio svojoj ženi.

„Zašto ti taj mladi glupan dosađuje?“ odlučno je pitao. „Ne mogu da podnesem tog mladića.“

„On je veoma drag dečko“, reče ledi Kut. „I tako hrabar. Vidi samo kako je sinoć bio ranjen.“

„Da, kada gura nos tamo gde nisu njegova posla.“

„Mislim da nisi pravičan, Osvalde.“

„Nije pošteno radio ni jedan jedini dan u svom životu. Prava len-cuga. Nikada ne bi uspeo da se snađe u svetu.“

^ „Ti si sigurno sinoć pokvasio noge“, reče ledi Kut. „Nadam se da nećeš dobiti upalu pluća. Fredi Ričards je pre neki dan umro od toga- Gospode, Osvalde, ledeni znoj me oblije kada pomislim kako si šetao okolo, sa onim opasnim provalnikom na slobodi. Mogli su da na tebe pucaju. Uzgred, pozvala sam g. Tesidžera da provede sledeći vikend sa nama.“

„Glupost“, reče ser Osvald. „Ne želim tog mladića u mojoj kući, Marija, da li si razumela?“

„Zašto nećeš?“

„To je moja stvar.“

„Baš mi je žao, dragi“, mirno reče ledi Kut. „Već sam ga pozvala, tako da tu više ništa ne može da se uradi. Dodaj mi to klupko, hoćeš li, Osvalde?“

Ser Osvald je poslušao, lica mračnog kao grom. Pogledao je svoju ženu i oklevao. Ledi Kut je mirno uvlačila nit vune u iglu.

„Pogotovo ne želim Tesidžera sledećeg vikenda“, napokon je rekao. „Čuo sam puno toga o njemu od Bejtmena. Išli su zajedno u školu.“ ^ <

„Šta je g. Bejtmen tekao?“

„Nije imao lepu reč za Tesidžera. U stvari, veoma ozbiljno me je upozorio na njega.“

„Jeste?“ zamišljeno reče ledi Kut.

„A ja visoko cenim Bejtmenovo mišljenje. Nikada do sad nije po-grešio.“

„Bože“, reče ledi Kut. „Kakvu sam samo zbrku u stanju da napravim. Prirodno, da sam znala, nikada ga ne bih pozvala. Trebalo je ranije ovo da mi kažeš, Osvalde. Sada je kasno.“

Pažljivo je počela da umotava svoj ručni rad. Ser Osvald je pogledao, zaustio nešto da kaže i onda samo slegnuo ramenima. Krenuo je sa njom do kuće. Ledi Kut je hodala napred, sa blagim osmehom na svom licu. Veoma je volela svog muža, ali, takođe je veoma vole-la, na tih, neupadljiv, potpuno ženstven način, da dobije ono što hoće.

GLAVA DVADESET ŠEST Uglavnom o golfu

„Ta tvoja prijateljica je fina devojka, Krpice“, reče lord Katerham.

Lorejn je bila u Dimnjacima već gotovo nedelju dana i zaslužila je viskoko mišljenje koje je o njoj imao domaćin - uglavnom svojom spremnošću da bude podučavana u nauci izvođenja udaraca u golfu.

Dosađujući se tokom zime koju je proveo u inostranstvu, lord Katerham se bacio na golf. Bio je grozan igrač, a sledstveno tome i zagriženi entuzijasta u vezi s tom igrom. Provodio je najveći deo jutarnjih časova u slanju visokih udaraca preko raznoraznog žbunja i busenja - ili tačnije, u pokušajima da ih izvede, što je uglavnom rezultiralo masakriranjem delova baršunastog busenja i bacanjem Mekdo-nalda u potpuno očajanje.

„Moraćemo da održimo kratki kurs“, reče lord Katerham, obraćajući se beloju radi. „Mali sportski kurs. A sada, samo gledaj ovo, Krpice. Od desnog kolena, lagano unazad, drži mirno glavu i koristi ručne zglobove.“

Loptica, snažno udarena, pojurila je preko travnjaka i nestala u nedokučivim dubinama velikog ostrva rododendrona.

„Baš čudno“, reče lord Katerham. „Kako sam to uradio, pitam se? Kao što rekoh, Krpice, ta tvoja prijateljica je veoma fina devojka. Mislím da sam je poprilično zainteresovao za golf. Jutros je imala nekoliko odličnih udaraca - dobrih gotovo kao što su moji.“

Lord Katerham je načinio još jedan nehajni zamah i uklonio još jedan pozamašni komad busena. Mekdonald, koji je u tom trenutku prolazio, vratio je busen i snažno ga ugurao u zemlju. Pogled koji je uputio lordu Katerhamu, naterao bi svakog, sem zagriženog igrača golfa, da propadne u zemlju.

„Ako je Mekdonald bio kriv zbog okrutnosti prema Kutovima, u šta bih mogla da se opkladam“, reče Krpica, „sada je za to kažnjen.“

„Zašto ne bi smeo da radim šta hoću u mom vrtu?“ bio je odlučan njen otac. „Mekdonald bi trebalo da bude zainteresovan za inoj napredak - Škoti su poznati kao veliki ljubitelji golfa.“

„E moj matori“, reče Krpica. „Ti nikada nećeš biti igrač golfa -ali, u svakom slučaju, to te drži van nevolja.“

„Uopšte nije tako“, reče lord Katerham. „Pre neki dan sam pogodio dugu šesticu iz pete. Jedan profesionalac je bio jako iznenađen kada sam mu to ispričao.“

„Ne sumnjam da je bio“, reče Krpica.

„Kad već govorimo o Kutovima, ser Osvald prilično dobro igra -prilično dobro. Nema baš neki lep sti! - suviše je ukočen, .Ali, savršeno pogađa. Mećtuu'4. ne ume da uživa u igri. To mi se ne dopada.“

„Pretpostavljam da je on igra na pobedu“, reče Krpica.

„To je protivno duhu same igre“, reče njen otac. „Pri tom. on uopšte nije zainteresovan za teoriju. S druge strane, onaj sekretar. Bejt-men, on je sasvim druga priča. Teorija golfa ga veoma zanima. Loše sam izveo jedan udarac i on mi je rekao da je to zbog prejake desne ruke, i odmah je izneo jednu vrlo zanimljivu teoriju. U golfu je sve u levoj ruci - leva ruka je ta koja se računa. On kaže da igra tenis levom rukom, i da u gofu koristi samo obične palice, jer tako superiornost njegove leve ruke dolazi do izražaja.“

„I, da li je on dobro igrao golf?“ raspitivala se Krpica.

„Ne, nije“, priznao je lord Katerham. „Ali, to verovatno nije njegova igra. Mislim da mu je teorija veoma dobra i da ima puno toga u njoj. Ah! Jesi li videla ovo. Krpice? Pravo iznad rododendrona. Savršen udarac. Ah! Kada bi čovek mogao da bude siguran da će svaki put to uspeti da uradi... Da. Tredvele, šta je bilo?“

Tredvel se obratio Krpici.

„Imate telefonski poziv od g. Tesidžera, miledi.“

Krpica je požurila ka kući, usput vičući: „Lorejn, Lorejn!“ Lorejn je stigla u trenutku kada je podizala slušalicu.

„Halo, jesi li to ti, Džimi?“

„Halo. Kako si?“

„Odlično, ali se malo dosađujem.“

„Kako je Lorejn?“

„Dobro je. Ona je ovde. Da li hoćeš da pričaš sa njom?“

„Za minut. Imam puno toga da pričam. Za početak, sledećeg vikenda idem kod Kutovih“, značajno je rekao. „Vidi, Krpice, da ne znaš možda kako bi neko mogao da nabavi jedan od onih kalauza?“

„Nemam predstavu. Zar ti je zaista neophodno da nosiš kalauz kod Kutovih?“

„Pa, palo mi je na pamet da bi mogao zgodno da dođe. Ne znaš u kojoj bih radnji mogao da ga nabavim?“

„Tebi je potreban jedan prijateljski naklonjen provalnik da te uvede u zanat.“

„Treba mi, Krpice, treba mi. A, nažalost, ne poznajem nijednog. Pomislio sam da bi ti mogla nešto pametno da smišliš. Ali, pretpostavljam da ću ponovo morati da se oslonim na Stivensa, kao i obično. Njemu će uskoro da padnu na pamet neke čudne ideje u vezi sa mnom - prvo onaj automatik, a sada kalauz. Pomisliće da sam se pridružio nekim kriminalcima.“

„Džimi?“ reče Krpica.

„Da?“

„Čuj... bićeš pažljiv, zar ne? Hoću da kažem, ako te ser Osvald ulovi kako njuškaš okolo sa kalauzom - pa, mislim da bi on mogao da bude vrlo neprijatan.“

„Mladić prijatnog izgleda završio na optuženičkoj klupi! U redu, icu oprezan. Pongo je taj koga se ja zapravo plašim. Samo se šunja okolo na onim svojim ravnim tabanima.“

Nikad ga ne čuješ kako dolazi. A uvek je imao dara da gura svoj nos tamo gde mu nije mesto. Ali veruj ovom mladom junaku."

„Pa, više bih volela da smo Lorejn i ja tamo, da vodimo računa o tebi."

„Hvala, bolničarko. U stvari, ja ipak imam plan." „Da?"

„Misliš da bi Lorejn i tebi auto mogao slučajno sutra da se pokvari u blizini Leterberija? To nije tako daleko od vas, zar ne?"

„Četrdeset milja. Ništa strašno."

„I mislio sam da nije, tebi! Ipak, nemoj da ubiješ Lorejn. Jako mi je draga. U redu, onda, negde oko jedanaest i petnaest, pola dvanaest?"

„Da bi nas pozvali na ručak?"

„To je plan. Čuj, Krpice, juče sam naleteo na onu devojkicu, Ca-rapicu, i zamisli, Terens O'Rork će biti tamo ovog vikenda!" „Džimi, misliš da je on...?"

„Pa... mora se sumnjati na svakoga. Tako kažu. On je divlji momak i od važan kako samo takvi umeju da budu. Ne bi me mnogo čudilo da je on na čelu neke tajne organizacije. On i grofica mogu da budu zajedno u tome. On je prošle godine bio u Mađarskoj." „Ali, on je mogao u bilo koje vreme da ukrade formulu." „Upravo to nije mogao. On je to morao da uradi pod okolnostima pod kojim na njega ne bi pala sumnja. Ali, da se popne uz bršljan, natrag u svoj krevet - pa, to bi bilo lako izvodivo. A sada, uputstva. Posle razmene uljudnih besmislica sa ledi Kut, ti i Lorejn morate kako znate i umete da zadržite Ponga i O'Rorka sve do ručka. Shvataš? To neće biti teško za par tako lepih devojakica kao što ste vas dve." „Sav si meden, kao da su te pčele odgajile." „Samo govorim istinu."

„Pa, u svakom slučaju, tvoja uputstva su pribeležena. Hoćeš li sada da razgovaraš sa Lorejn?"

Krpica je predala slušalicu i taktično se udaljila iz sobe.

GLAVA DVADESET SEDAM *Noćna*

avantura

Džimi Tesidžer je stigao u Leterberi sunčanog jesenjeg popodneva; primljen sa srdačnošću od strane ledi Kut i hladnom netrpeljivo-šću od strane ser Osvalda. Svestan zainteresovanog provodadžijskog pogleda ledi Kut, Džimi je davao sve od sebe, ne bi li se dopao Ča-rapici Deventri.

O'Rork je bio izvrsno raspoložen. Pomalo je naginjao zvaničnom i tajnovitom ponašanju, kada je bilo reci o skorašnjim misterioznim događajima u Ebiju, o čemu ga je Čarapica bespoštedno ispitivala, ali njegova zvanična ćutljivost popustila je u formi koja bi više priličila kakvom romanu - naime, ispredao je priču protkanu najfantastičnijim detaljima, tako da na kraju niko nije bio siguran šta je bila istina od svega toga.

„Četvorica maskiranih muškaraca sa revolverima? Zar je zaista bilo tako?“ ozbiljno je pitala Čarapica.

„Ah! Sada se sećam da ih je bilo najmanje šestorica koji su me držali i silom mi sasuli ono u grlo. Tako je, i ja sam bio uveren da je to otrov i da sam gotov.“

„A šta je bilo ukradeno, ili, šta su to pokušali da ukradu?“

„Ništa drugo do ruske kraljevske dragulje koji su u tajnosti stigli u EnSIesku g. Lomaksu, da ih on deponuje u Englesku banku.“

„Kako si ti grozan lažov“, bez emocija reče Čarapica.

„Lažov, ja? A dragulji doneseni avionom kojim je pilotirao moj najbolji prijatelj? Ovo je tajna istorija, kažem ti, Čarapice. Pitaj Dži-mija Tesidžera, ako meni ne veruješ. Mada, ja njemu ne bih mnogo verovao.“

„Da li je istina“, reče Čarapica, „da je Džordž Lomaks sišao bez svoje ve.štačke vilice? To bih volela da znam.“

„Bila su dva revolvera", reče ledi Kut. „Gadne stvarčice. Videla sam ih svojim očima. Čudo da ovo jadno dete nije poginulo." „Oh, ja sam rođen za vešala", reče Džimi. „Čula sam da je tamo bila ruska grofica neobične lepote", reče Čarapica. „I da je obrlatila Bila."

„Neke od stvari koje je ispričala o Budimpešti bile su suviše grozne", reče ledi Kut. „Nikada ih neću zaboraviti. Osvalde, moraćemo da im pošaljemo neku donaciju." Ser Osvara je zabrundao. „Pribeležiću to, ledi Kut", reče Rupert Bejtmene. „Hvala vam, g. Bejtmene. Osećam da bi čovek morao da uradi makar nešto, u znak zahvalnosti. Ne mogu da zamislim kako je Osvald izbegao da bude ubijen, a pogotovo kako je~izbegao upalu pluća." „Ne budi luda, Marija", reče ser Osvald. „Uvek sam se plašila provalnika", reče ledi Kut. „Zamisli samo nesreću da naletiš na jednog. Kako je to uzbudljivo!" mrmljala je Čarapica.

„Ne veruj u to", reče Džimi. „Prokleta je bolno." Oprezno je potapšao svoju ruku.

„Kako je jedna raka?" pitala je ledi Kut. „Oh, sada je sasvim dobro. Ali bilo je vraški nezgodno raditi sve levom rukom. Meni ona nije ni za šta."

„Svako dete bi trebalo da se vaspita tako da bude ambidekster-no", reče ser Osvald.

„Oh!" reče Čarapica, izgubivši tlo pod nogama. „Je li to nešto kao foke?"

„Ne amfibijsko", reče g. Bejtmene. „Ambideksternost označava sposobnost upotrebijavanja obe ruke podjednako dobro."

„Oh!" reče Čarapica, s poštovanjem gledajući u ser Osvalda. „Vi to umete?"

„Naravno; ja mogu da pišem sa obe ruke."

„Ali, ne valjda obema odjednom?"

„To ne bi bilo mnogo praktično", kratko reče ser Osvald.

„Ne", zamišljeno reče Čarapica. „Pretpostavljam da bi to bilo suviše prefinjeno."

„To bi bila velika novina u Vladi", primetio je g. O'Rork, „ako bi mogli da izvedu da desna ruka ne zna šta leva radi."

„Možeš li ti da koristiš obe ruke?“

„Ne, ne mogu. Ja sam najveći dešnjak koji je ikada rođen.“

„Ali, deliš karte levom rukom“, reče g. Bejtmen, kome ništa nije moglo da promakne.
„Primetio sam to pre neko veče.“

„Oh, ali to je nešto sasvim drugo“, olako reče g. O'Rork.

Zazvonio je turobni udarac gonga i svi su se popeli da se presvuku za večeru.

Posle večere, ser Osvald i ledi Kut, g. Bejtmen i g. O'Rork, igrali su bridž, a Džimi je proveo veče flertujući sa Čarapicom. Posled-nje reci koje je Džimi čuo te večeri, dok se peo na spavanje, bile su ser Osvaldove, koje je uputio svojoj ženi:

„Ti nikad nećeš postati igrač bridža, Marija.“

Kao i njen odgovor:

„Znam, dragi. Uvek to kažeš. Duguješ još jednu funtu g. O'Ror-ku, Osvalde. Tako je.“

Neka dva sata kasnije, Džimi je nečujno (ili se barem tako na-sisao niz stepenice. Načinio je jednu kratku posetu trpezariji, a onda se zaputio u ser Osvaldovu radnu sobu. Tamo se, nakon minut-dva pažljivog osluškivanja, bacio na posao. Većina ladica pisaćeg stola bila j'e zaključana, ali neobično oblikovan komad žice u Džimije-voj ruci uskoro se pobrinuo za to. Jedna od ladica kapitulirala je pod njegovom rukom.

Metodično je pregledao ladicu po ladicu, pažljivo vodeći računa da sve vrati na svoje mesto. Jednput ili dvaput je zastao da bi oslu-šnuo, jer mu se učinilo da je čuo neki udaljeni zvuk. Ali, svuda je vladala tišina.

I poslednja ladica je bila pregledana. Džimi je sada znao, ili je makar mogao da zna, samo da je obratio malo više pažnje, mnoge interesantne detalje u vezi sa čelikom; ali nije našao ništa od onog što je tražio -primedbe u vezi s her Eberhardovim pronalaskom ili bilo šta što bi mu nagovestilo identitet tajanstvnog br. 7. On se, možda, nije ni nadao da će tako nešto naći. Bila je to veoma mala šansa, ali on je morao da riziku-je, mada nije očekivao velike rezultate - osim, možda, čiste sreće.

Isprobao je sve ladice, kako bi se uverio da ih je ponovo ispravno zaključao. Dobro je poznao Bejtmenovu sposobnost opažanja i bacio je pogled po sobi kako bi se uverio da od njegovog prisustva nije ostao nikakav optužujući trag.

„To je to“, tiho je mrmljao za sebe. „Ovde nema ničeg. Pa, možda ću sutra biti bolje sreće, ako devojke uspeju da odrade svoj posao.“

Izašao je iz radne sobe, zaključavši vrata za sobom. U trenutku mu se učinilo da je čuo neki zvuk u blizini, ali pomislio je da je po-grešio. Nečujno je krenuo niz veliko predvorje. Prigušeno svetlo koje je dolazilo kroz zasvođene prozore, omogućavalo mu je da neometano hoda i da se ne sudara sa stvarima.

Ponovo je čuo tihi zvuk: ovaj put bio je uveren da ne greši. Nije bio sam u predvorju. Još neko je bio ovde, takođe se prikradajući. Srce je najednom počelo brzo da mu kuca.

Iznenadnim skokom bacio se na prekidač i upalio svetla. Iznenadna svetlost gotovo ga je zaslepela, ali jasno je video. Četiri stope od njega stajao je Rupert Bejtmen.

„Gospode, Pongo“, viknuo je Džimi, „kako si me samo prepao. Šunjaš se tu po mraku.“

„Čuo sam neku buku“, ozbiljnim glasom je objasnio g. Bejtmen. „Pomislio sam da su provalnici i sišao sam da pogledam.“

Džimi je zamišljeno pogledao u Bejtmenove cipele sa gumenim đonom.

„Misliš na sve, Pongo“, ljubazno je rekao. „Čak i smrtonosno oružje.“

Pogled mu se prikovao za izbočinu na Bejtmenovom džepu.

„Dobro je kad je čovek naoružan. Nikad se ne zna koga može da sretne.“

„Drago mi je što nisi pucao“, reče Džimi. „Već mi je dosadilo da pucaju u mene.“

„Lako sam to mogao da uradim“, reče g. Bejtmen.

„To bi bilo potpuno protivzakonito“, reče Džimi. „Moraš prethodio da se uveriš da su to lopovi, znaš, pre nego što opališ. Ne smeš da trčiš pred rudu. Inače bi morao da objasniš zašto si pucao na gosta koji je nedužno šetao.“

„Uzgred, zašto si ti sišao?“

„Bio sam gladan“, reče Džimi. „Prijeo mi se keks.“

„U tegli kraj tvog kreveta nalaze se keksi“, reče Rupert Bejtmen.

Netremice je zurio u Džimija kroz svoje naočare sa rožnatim okvirom.

„Ah! Tu je posluga zakazala, stari moj. Tamo je bila kutija sa natpisom 'Keksi za gladne goste'. Ali, kada je ovaj gladni gost otvo-no - unutra nije bilo ničeg. Zato sam se prošetao do trpezarije.“

Uz sladak, bezazleni osmeh, Džimi je izvukao šaku punu keksa iz džepa svog kućnog ogrtača. Za trenutak je nastala pauza.

„A sada, mislim da ću da odšetam natrag u krevet“, reče Džimi. „Laku noć, Pongo.“

Glumeći bezbrižnost, popeo se uz stepenice. Rupert Bejtmen ga je pratio. U do vratku svoje sobe, Džimi je zastao, kao da je još jednom hteo da poželi laku noć.

„Baš je čudno to sa keksima“, reče g. Bejtmen. „Da li bi smetalo ako ja samo... “

„Naravno, stari moj, uveri se i sam.“

G. Bejtmen je prišao kutiji sa keksima i zurio u njenu prazninu.

„Zaista nemarno“, mrmljao je. „Pa, laku noć.“

Povukao se. Džimi je seo na ivicu svog kreveta, osluškujući.

„Ovo je brro za dlaku“, mrmljao je sam za sebe. „Sumnjičav tip, taj Pongo. Kao da nikad ne spava. Ružna navika da se tako šunja s revolverom.“

Ustao je i otvorio jednu od ladica toaletnog stočića. Ispod kravata, ležala je gomila keksa.

„Nema mi druge“, reče Džimi. „Moraću da pojedem ove prokletinje. Kladam se u deset prema jedan da će Pongo ujutru da se ušunja ovde.“

Uzdahnuvši, bacio se na svoj obrok od keksa, otprilike poslednju stvar koja mu je u ovom trenutku bila potrebna.

GLAVA DVADESET OSAM *Sumnje*

Tačno u dvanaest sati, kao što su se dogovorili, Krpica i Lorejn su prošle kroz ulaznu kapiju, ostavivši „hispano“ u obližnjoj radionici za opravku automobila.

Ledi Kut je pozdravila dve devojke s iznenađenjem ali i očiglednim zadovoljstvom i insistirala da njih dve moraju ostati na ručku.

O'Rork, koji je sedeo udobno zavaljen u ogromnoj naslonjači, odmah je počeo da razgovara sa Lorejn, koja je sa pola uha slušala Kr-pičino stručno objašnjenje mehaničkih teškoća koje su zadesile „hispano“.

„I onda smo rekle“, završila je Krpica, „da je prava sreća što je nevaljalac odlučio da se pokvari baš ovde! Poslednji put se to desilo u nedelju, u mestu po imenu Mali Podbrdni Spedlington. I mogu vam reći, ime u potpunosti odgovara tom mestu.“

„To bi bilo odlično ime za neki film“, primetio je O'Rork.

„Rodno mesto neke naivne seoske device“, ubacila je Čarapica.

„Pitam se“, reče ledi Kut, „gde je g. Tesidžer?“

„Mislim da je u sobi za bilijar“, reče Čarapica. „Idem po njega.“

Izašla je, ali jedva da je minut bila odsutna, kada se Rupert Bejtmen pojavio na sceni, izmučenog i ozbiljnog izraza, kao i obično.

„Da, ledi Kut? Tesidžer je rekao da ste me tražili. Kako ste, ledi Ajlin...“

Zastao je, kako bi pozdravio dve devojke i Lorejn je odmah preuzela inicijativu.

»Oh, g. Bejtmene! Upravo sam vas želela da vidim. Zar mi niste vi rekli šta bih trebalo da radim psu kada neprekidno pati od infekcija na šapama?“

Sekretar je odmahnuo glavom.

„To mora da je bio neko drugi, gđice Vejd. Mada, u stvari, ja slučajno znam...“

„Kako ste vi divan čovek“, prekinula ga je Lorejn. „Vi se razumete u sve.“

„Čovek bi morao da bude upoznat sa savremenim otkrićima“, ozbiljno reče g. Bejtmen. „A sada, što se tiče šapa kod pasa...“ Terens O'Rork promrmlja sotto voće Krpici: „To je jedan od onih koji pišu one blesave komentare u nedelj-nim novinama. 'Malo ljudi je poznato sa time, ali ako želite da svoje mesingane blatobrane držite jednako svetlim, itd'; 'Balegar je jedan od najinteresantnijih pojava u svetu insekata'; 'Ženidbeni običaji indijanskog plemena Fingalez'; i tako dalje.“ „U stvari, opšte informacije.“

„Da li pos||je užasnije dve reci?“ rekao je O'Rork, a potom pobožno dodao: „Zahvaljujem nebesima što sam obrazovan čovek i što nemam pojma ni o jednoj stvari ponaosob.“

„Vidim da ovde igrate mini-golf, reče Krpica ledi Kut. „Izazivam vas na partiju golfa, ledi Ajlin“, reče O'Rork. „Hajde da izazovemo ovo dvoje“, reče Krpica. „Lorejn, g. O'Rork i ja izazivamo tebe i g. Bejtmena na partiju golfa.“

„Idite da igrate, g. Bejtmene“, reče ledi Kut, kada je videla da sekretar okleva. „Sigurna sam da ser Osvaidu trenutno niste potrebni.“ Četvoro mladih je otišlo na travnjak.

„Zar ovo nije pametno izvedeno?“ prošaputala je Krpica Lorejni. „Svaka nam čast.“

Partija se završila nešto pre jedan sat, pobedom Bejtmena i Lorejne.

„Ali, verujem da ćete se složiti sa mnom, partneru“, reče O'Rork, „da smo mi igrali više kao pravi sportisti.“

Krpica i on su malo zaostajali za Bejtmenom i Lorejn.

„Stari Pongo je oprezan igrač, on ne preuzima nikakav rizik. A što se mene tiče, ja igram na sve ili ništa. To je fin životni moto, zar nije tako, ledi Ajlin?“

„Zar vas to nije uvalilo u nevolje?“ pitala je Krpica smejući se.

„Da znate da jeste. Milion puta. Ali, ja ne odustajem. Samo ve-šala mogu da zaustave Terensa O'Rorka.“

U tom trenutku, Džimi Tesidžer se pojavio iza ugla kuće.

„Krpice, pa to je divno iznenađenje!" uskliknuo je.

„Zakasnili ste na naše malo takmičenje", reče O'Rork.

„Otišao sam u šetnju", reče Džimi. „Odakle su se stvorile ove de-vojke?"

„Stigle smo pešice", reče Krpica. „'Hispano' nas je izneverio."

Ispričala je okolnosti pod kojima je došlo do kvara.

Džimi je sažaljivo saslušao priču.

„Pravi baksuz", potvrdio je. „Ako će popravka potrajati, odvešću vas mojim kolima posle ručka."

Gong se začuo u tom trenutku i svi udoše unutra. Krpica je krišom proučavala Džimija. Učinilo joj se da je začula neko neobično likovanje u njegovom glasu. Imala je utisak da su stvari odlično prošle.

Nakon ručka, uljudno su se oprostili od ledi Kut i Džimi se ponudio da ih preveze do radionice za opravku automobila. Čim su krenuli, sa usana obe devojke otelo se nestrpljivo:

„Dakle?"

Džimi je odlučio da ih još malo drži u neizvesnosti.

„Dakle?"

„Oh, prilično dobro, hvala na pitanju. Blagi problemi sa varenjem zahvaljujući prekomernom uživanju u keksima."

„Ali, šta se dogodilo?"

„Ispričaću vam. Odanost cilju naterala me je da pojedem previše keksa. Ali, da li je naš junak ustuknuo? Ne, nije."

„Oh, Džimi", prekorno reče Lorejn i on se uozbiljio. „Šta želite da znate?"

„Oh, sve. Zar nismo dobro odigrale? Mislim, ono kako smo zadržale Ponga i Terensa O'Rorka igrom?"

„Čestitam vam na tome kako ste obradile Ponga. O'Rork je ve-rovatno samo pozer, ali Pongo je od sasvim druge fele. Postoji samo jedna reč za tog momka (prošle nedelje je bila u ukrštenici Sandej njusbega). Reč od jedanaest slova koja znači 'biti svuda u isto vre-me'. Sveprisutan. To u potpunosti opisuje Ponga. Ne možeš nigde da mrdne.š, a da ne naletiš na njega - a najgore od svega jeste to što ga nikada ne čuješ kako dolazi." „Misliš da je opasan?"

„Opasan? Naravno da nije opasan. Zamisli Ponga kao opasnog. On je tupan. *li, kao što sam već rekao, on je sveprisutni tupan. Izgleda da on ni na spavanje ne ide kao sav normalan svet. U stvari, najiskrenije rečeno, taj tip je prokleta dosada."

Potom je Džimi, pomalo iznerviranog tona, opisao događaje od prethodne noći.

Krpica nije imala puno razumevanja.

„Ne znam zašto se uopšte muvaš ovuda,"

„Br. 7", oštro reče Džimi. „Njega tražim. Br. 7."

„I misliš da ćeš ga pronaći u ovoj kući?" „Pomislio sam da bih mogao da nađem neki trag." „A nisi?"

„Ne prošle noći; nisam."

„Ali jutros jesi", reče Lorejn, odjednom se ubacivši u razgovor. „Džimi, jutros si nešto pronašao. Vidim ti na licu."

„Pa, ne znam da tu ima nečeg, ali tokom moje šetnje..." „Koja te nije odvela daleko od kuće, pretpostavljam.

„Čudno, ali nije. Obilazak enterijera, da tako kažemo. Pa, kao što rekoh, ne znam da li tu ima nečeg ili ne. Ali, pronašao sam ovo."

Brzinom mađioničara, izvukao je malu bocu i pružio je devojka-ma. Bila je puna nekog belog praha.

„Šta misliš, šta je ovo?“ pitala je Krpica. „Beli kristalizovani prah, to je to“, reče Džimi. „I svakom čitaocu detektivskih romana ova stvar je veoma poznata i odmah navodi na određeni zaključak. Naravno, ako se ispostavi da je u pitanju neki novi prašak za zube, biću veoma iznerviran i ožalošćen.“ „Ode si ga pronašao?“ oštro je pitala Krpica.

„Ah“, reče Džimi, „to je tajna.“

Od tog trenutka nije hteo da popusti ni pod kakvim nagovorima i pretnjama.

„Evo nas kod radionice“, rekao je. „Nadaјmo se da verni 'hispa-no' nije pretrpeo nikakva poniženja.“

Gospodin koji je radio u radionici ispostavio im je račun od pet šilinga { načinio nekoliko nerazumljivih primedbi na račun nečijih izgubljenih dasaka. Krpica mu je platila, ljupko se osmehujući.

„Lepo je znati da svi mi ponekad dobijamo novac ni za šta“, pro-mrmljala je Džimiju.

Stajali su tako na putu, za trenutak ćutke razmišljajući o situaciji.

„Znam“, odjednom reče Krpica.

„Šta znaš?“

„Nešto što sam htela da te pitam, i umalo zaboravila. Da li se se-cas one rukavice koju je načelnik Betl našao, one poluizgorele?“

„Da.“

„Zar nisi rekao da je isprobao rukavicu na tvojoj ruci?“

„Da, bila je prevelika. Uklapa se u teoriju da je pripadala nekom krupnom, snažnom muškarcu.“

„Nisam na to mislila. Nema veze koje je veličine. Džordž i ser Oswald su takođe bili famo, zar ne?“ „Jesu.“

„On je mogao dati bilo kom od njih dvojice da proba rukavicu?“ „Da, naravno...“

„Ali, nije. Odabrao je tebe. Džimi, zar ne shvataš šta to znači?“

G. Tesidžer je zurio u nju.

„Žao mi je. Krpice. Moguće je da ovaj moj stari dobri mozak ne funkcioniše kao obično, ali nemam ni najpribližniju predstavu o čemu to pričaš.“

„Zar ne shvataš, Lorejn?“

Lorejn je sa zanimanjem pogledala, ali je odmahнула glavom.

„Zar to ima neko posebno značenje?“

„Naravno da ima. Zar ne vidiš: Džimijeva desna ruka je bila u zavoju.“ *

„Boga mu, Krpice“, polako reče Džimi. „Sad kad se setim, stvarno ima nečeg čudnog u tome, mislim, to je bila leva rukavica. Betl ništa nije rekao.“

„On nije hteo da privuče pažnju na tu činjenicu. Time što je rukavicu isprobao na tebi, nije privukao bespotrebnu pažnju, a govorio je o veličini samo da bi zavarao sve ostale. Ali, to sigurno znači da je onaj koji je pucao u tebe držao pištolj u svojoj levoj ruci.“

„Dakle, moramo da tražimo levorukog muškarca“, zamišljeno reče Krpica.

„Da, a reći ću vam još nešto. To je i razlog što je Betl pregledao štapove za golf. On je tražio štapove koje koriste levoruki.“ „Boga mu“, odjednom reče Džimi. „Šta je bilo?“

„Pa, ne mislim da tu ima nečeg, ali ipak je čudno.“ Prepričao je razgovor od prethodnog dana.

„Znači, ser Oswald se služi i levom i desnom rukom?“ reče Krpica.

„Da. A sada se sećam, one noći u Dimnjacima - znaš, noći kada je Džeri Vejd umro - gledao sam bridž i baš razmišljao o tome kako je neko čudno delio karte - a onda sam shvatio da je to zato što su karte bile deljene levom rukom. Naravno, to mora da je bio ser Oswald.“

Sve troje je pogledalo jedno u drugog. Lorejn je odmahнула glavom.

„Čovek kao ser Oswald Kut! Nemoguće. Šta bi on time mogao da dobije?“

„Izgleda apsurdno“, reče Džimi. „Ali, ipak...”

„Br. 7 ima svoje metode“, tiho je citirala Krpica. „Šta ako je to u stvari način na koji je ser Osvald stvorio svoje bogatstvo?”

„Ali, zašto bi pravio onu predstavu u Ebiju, ako je već imao formulu u svom posedu?”

„Možda bi se to moglo objasniti“, reče Lorejn. „Istim onim argumentima koji su korišćeni i za g. O'Rorka. Sumnja je morala da se prebaci sa njega na nekog drugog.”

Krpica je žustro klimnula glavom.

„Sve se uklapa. Trebalo je da sumnja padne na groficu i Bauera. Ko bi mogao da sanja da posumnja u ser Osvalda Kuta?”

„Pitam se da li Betl sumnja“, polako reče Džimi.

Tračak sećanja blesnuo je u Krpičinim mislima. Načelnik Betl skida list bršljana sa milionerovog sakoa.

Da li je Betl sumnjao sve ovo vreme?

GLAVA DVADESET DEVET Neobično ponašanje Džordža Lomaksa

„G. Lomaks je ovde, lorde.”

Lord Katerham se snažno trgnuo jer, udubljen u „šta ne raditi levim zglibom” problematiku, nije čuo batlera kako mu prilazi preko mekane trave. Pogledao je Tredvela više sa žalošću nego sa ljutnjom. „Rekao sam ti za doručkom, Tredvele, da ću biti posebno zauzet ovog jutra.”

„Da, moj lorde, ali...”

„Idi i reci g. Lomaksu da si pogrešio, da sam otišao do sela. da sam u krevetu zbog kostobolje, ili, ako ništa drugo ne pomogne, ka-ži mu da sam umro.“

„G. Lomaks je, moj lorde, već video vaše gospodstvo kada je dolazio.“

Lord Katerham je duboko uzdahnuo. „Baš liči na njega. Dobro, Tredvele, dolazim.“ U maniru veoma karakterističnom za njega, Jord Katerham je bio najljubazniji onda kada su mu prava osećanja bila potpuno suprotna, Pozdravio je Džordža izuzetno srdačno.

„Dragi moj, dragi moj. Oduševljen sam što vas vidim. Apsolutno oduševljen. Sedite. Želite li nešto da popijete? Ovo je zaista neočekivano zadovoljstvo.“

Gurnuvši Džordža u veliki naslonjač, seo je preko puta njega i nervozno zatreptao.

„Želeo sam da vas vidim povodom veoma određene stvari“, reče Džordž.

„Oh!“ bojažljivo reče lord Katerham, osetivši kako mu srce tone, dok mu je mozak grozničavo prebiraio po svim užasavajućim mogućnostima koje su se krile iza te, naizgled jednostavne fraze.

„Veoma određene stvari“, reče Džordž, značajno naglasivši reč.

Srce lorda Katerhama potonulo je u pete. Osetio je da nailazi nešto još gore od onog što je mogao da zamisli.

„Da?“ rekao je, uz hrabar pokušaj da zvuči bezbrižno.

„Da li je Ajlin kod kuće?“

Lord Katerham je osetio olakšanje, ali i blago iznenađenje.

„Da, da“, rekao je. „Krpica je ovde. Sa njom je ona njena prijateljica, Vejnova mala. Veoma fina devojka, veoma fina devojka. Od nje će jednog dana postati dobar igrač golfa. Fin, lak zamah...“

Govorljivo je nastavio da ćaska, kada ga je Džordž nemilosrdno prekinuo:

„Drago mi je što je Ajlin kod kuće. Možda bih mogao uskoro da razgovaram sa njom?“

„Naravno, dragi moj, naravno." Lord Katerham je i dalje bio veoma iznenađen, ali je osećao ogromno olakšanje. „Ako vam ona ne smeta."

„Ne postoji ništa što bi mi manje smetalo", reče Džordž. „Mislim, Katerhame, ako tako mogu da kažem, da vi ne shvatate da je Ajlin odrasla. Ona više nije dete. Ona je žena, i ako tako mogu da kažem, veoma šarmantna i talentovana žena. Muškarac koji bude uspeo da osvoji njenu ljubav biće izuzetno srećan. Ponavljam: izuzetno srećan."

„Oh, rekao bih da je tako", reče lord Katerham. „Ali, ona je veoma nemirnog duha, znate. Nikada ne može da se skrasi na jednom mestu duže od dva minuta. Mada, usudio bih se da kažem, ni današnjim mladići nisu mnogo bolji."

„Želite da kažete kako se ona ne zadovoljava stagnacijom. Ajlin ima mozga, Katerhame; ona je ambiciozna. Nju zanimaju aktuelna pitanja i ona tim razmišljanjima posvećuje svoj svež i energičan mladi intelekt."

Lord Katerham je zurio u njega. Palo mu je na pamet da je ono što se često pominje kao „napetosti savremenog života", počelo da uzima svoj danak kod Džordža. Naravno da je njegov opis Krpice lordu Katerhamu izgledao smešno neverovatan.

„Jeste li sigurni da se osećate dobro?" zabrinuto je pitao. Džordž je nestrpljivo prešao preko tog pitanja. „Možda ste, Katerhame, već naslutili razlog moje posete. Ja nisam čovek koji olako shvata svoje obaveze. Ja veoma dobro razumem, nadam se, obaveze koje izvestan položaj nosi sa sobom. Veoma sam dugo i podrobno razmatrao ovo pitanje. U brak se, posebno u mojim godinama, ne srne se ulaziti bez... ovaj razmišljanja. Jednakost porekla, sličnost u ukusima, opšta prikladnost, ista religiozna opredeljenja, sve ove stvari moraju se uzeti u obzir, a 'za' i 'protiv' moraju biti izva-gani i razmotreni. Verujem da mojoj supruzi mogu da ponudim položaj u društvu koji nije za odbacivanje. Ajlin bi se savršeno uklopila u to. Rođenjem i odgojem sasvim pristaje tom položaju, a njena pamet i izoštren osećaj za politiku samo bi doprineli daljem razvoju moje političke karijere, na našu zajedničku korist. Ja sam svestan, Katerhame, da postoji izvesna... ovaj... razlika u godinama. Ali uveravam vas da sam u naponu snage - u najboljim godinama. Odnos snaga u godinama i treba da bude na muževljevoj strani. A Ajlin je ozbiljna... stariji muškarac bi joj više odgovarao od nekog tamo mladog balavca bez životnog iskustva. Uveravam vas, dragi moj Katerhame, da ću voditi računa o njenoj... ovaj... mladosti; poštovaću je i... i brinuti o njoj. Po-smatrati taj

izuzetni cvet njenog intelekta kako se rascvetava - kakva privilegija! A kada samo pomislim da nikada nisam shvatao..."

Prekorno je odmahnuo glavom i lord Katerham, s mukom povrativši svoj glas, otvoreno reče:

„Da li sam vas dobro razumeo - ah, dragi moj, nije moguće da želite da se oženite Krpicom?"

„Iznenadeni ste. Pretpostavljam da ovo jeste došlo iznenada. Dakle, imam vašu dozvolu da razgovaram sa njom?"

„Oh, da", reče lord Katerham. „Ako je moja dozvola ono što vam je potrebno - naravno da imate. Ali, znate, Lomakse, ja to ipak ne bih pokušavao da sam na vašem mestu. Budite dobri, idite lepo kući i razmislite. Izbrojte do dvadeset. I takve stvari. Uvek je nezgodno kada zaprosite nekoga i napravite budalu od sebe."

„Rekao bih da ste mi taj savet dali iz prijateljskih pobuda, mada ste ga malo čudno formulisali. Ali, ja sam odlučio da iskušam sreću. Mogu li videti Ajlin?"

„Oh, to nema veze sa mnom", brzo reče lord Katerham; „Ajlin sama rešava svoje stvari. Ako mi sutra bude došla i rekla da će se udati za šofera, ne bih joj ništa prigovorio. Takvo je danas vreme. De-ca mogu da vam užasno zagorčaju život ako im ne popuštate. Ja kažem Krpici: 'Radi kako hoćeš, ali mene nemoj da uznemiravaš', i zaista, kad se sve uzme u obzir, ona je zaista jako dobra u tome.

Džordž je bio istrajan u svom naumu.

„Gde mogu da je nađem?"

„Pa, zaista ne znam", neodređeno reče lord Katerham. „Mogla bi bude bilo gde. A kao što sam vam rekao, ona se nikad ne zadržava na jednom mestu duže od dva minuta. Za nju nema odmora."

"Pretpostavljam da će gđica Vejd biti sa njom? Čini mi se, Katerhame, da bi najbolje bilo ako biste pozvonili i naložili vašem batleru da je potraži i kaže joj da bih nakratko želeo da razgovaram sa njom"

Lord Katerham je poslušno pritisnuo zvonce. " Tredvele rekao je, kada je ovaj došao. „Samo pronađi miledi Krpicu hoćeš li. Reci joj da bi g. Lomaks želeo da razgovara u salonu sa njom."

"Da, moj lorde."

Tredvel se povukao. Džordž je zgrabio Katerhamovu ruku i toplo je pretresao, na prilično nezadovoljstvo onog drugog.

„Hiljadu puta vam se zahvaljujem", rekao je. „Nadam se da ću vam uskoro doneti dobre vesti."

Žurno je izašao iz sobe.

„Zamisli to", reče lord Katerham. „Zamisli to!"

I nakon duže pauze:

„Šta je Krpica to smislila?"

Vrata su se ponovo otvorila.

„G. Eversli, moj lorde.

Dok je Bil brzim korakom ulazio u sobu, lord Katerham ga je uhvatio za ruku i iskreno rekao:

„Zdravo, Bile. Tražiš Lomaksa, pretpostavljam? Vidi, ako hoćeš da mu uciras veliku uslugu, požuri u salon i reci mu da je Kabinet zakazao hitan sastanak, ili smisli nešto drugo, samo da ga odvedeš odavde. Stvarno nije pošteno dozvoliti jadnom stvorenju da pravi budalu od sebe zbog neke glupe devojačke šale."

„Nisam došao zbog Bakalara", reče Bil. „Nisam ni znao da je on ovde. Došao sam da vidim Krpicu. Da li je ona tu?"

„Ne možeš da je vidiš", reče lord Katerham. „U svakom slučaju. ne možeš sada. Džordž je sa njom." „Pa... kakve to ima veze?"

„Mislim da ima", reče lord Katerham. „On verovatno u ovom trenutku priča ono što ne treba i mi moramo učiniti sve da ga spasemo." „Ali, šta on to priča?"

„Sam bog zna“, reče lord Katerham. „Gomilu gluposti, to je sigurno. Nikad ne govori previše, to je moj moto. Samo uhvati devojku za ruku i pusti stvari da idu svojim tokom.“

Bil je buljio u njega.

„Ali, vidite, gospodine, ja sam u žurbi. Moram da govorim sa Krpicom...“

„Pa, mislim da nećeš morati dugo da čekaš. Moram da priznam da mi je drago što si ovde sa mnom - pretpostavljam da će Lomaks insistirati da se vrati ovde i razgovara sa mnom kada sve bude gotovo.“

„Šta gotovo? Šta to Lomaks radi?“

„Pst“, reče lord Katerham. „On prosi.“

„Prosi? Šta prosi?“

„Ruku. Krpičinu. Ne pitaj me zašto. Pretpostavljam da je došao u ono što zovu 'opasne godine'. Nemam drugo objašnjenje.“

„Prosi Krpicu? Prljava svinja. U njegovim godinama.“

Bilijevo lice je poprimilo grimiznu boju.

„On kaže da je u najboljim godinama“, oprezno reče lord Katerham.

„On? Pa, on je oronuo... senilan! Ja...“ Bili se zagrcnuo.

„Uopšte nije“, hladno reče lord Katerham. „On je pet godina mlađi od mene.“

„Prokletstvo! Bakalar i Krpica! Devojka poput Krpice! Niste to smeli da dozvolite.“

„Ja se nikad ne mešam“, reče lord Katerham.

„Morali ste da mi kažete šta mislite o njemu.“

„Nažalost, moderna civilizacija to ne dozvoljava“, sa žalošću reče lord Katerham. „U kameno doba... ah, bože, mislim da čak ni ta-a ne bih to smeo da uradim - ipak sam ja sitne građe.“

„Krpica! Krpica! Pa, ja se nikada nisam usudio da pitam Krpicu av se uda za mene, jer sam znao da bi se ona samo nasmejala. A zordz... taj odvratni naduvenko, taj beskrupulozni, licemerni, stari, naduvani prevarant... zli, otrovni, hvalisavac..."

„Nastavi", reče lord Katerham. „Uživam u ovome."

„Moj bože!" reče Bil, jednostavno i iskreno. „Čujte, moram da idem."

„Ne, ne, ne idi. Više bih voleo da ostaneš. Pored toga, želeo si da vidiš Krpicu."

„Sada ne. Ovo je izbacilo sve drugo iz moje glave. Da ne znate slučajno gde je Džimi Tesidžer? Mislim da je odseo kod Kutovih, Da li je još uvek tamo?"

„Mislim da se juče vratio u grad. Krpica i Lorejn su u nedelju bile tamo. Kada bi samo sačekao..."

Ali, Bil je energično odmahnuo glavom i izleteo iz sobe. Lord Katerham je na vrhovim prstiju izašao u predvorje, uzeo svoj šešir i žurno izašao na sporedna vrata. U daljini je video Bila kako juri svojim automobilu.

„Taj mlacnc će doživeti nesreću", pomislio je.

Bil je ipak uspeo bez sudara da stigne do Londona, gde je parkirao svoj auto na skveru Sent Džejms. Zatim je potražio stan Džimi-ja Tesidžera. Džimi je bio kod kuće.

„Zdravo, Bile. Hej, šta se desilo? Ne izgledaš veselo kao obično."

„Zabrinut sam", reče Bil. „Ionako sam bio zabrinut, a onda se desilo nešto što me je totalno izbacilo iz koloseka."

„Oh!" reče Džimi. „Baš je jasno! O čemu se radi? Mogu li ja nešto da učinim?"

Bil nije odgovorio. Sedeo je i buljio u tepih i izgledao tako zbunjeno i nelagodno da je Džimi osetio kako mu radoznalost raste.

„Da li se nešto neobično desilo, Viliijeme?" blago je upitao.

„Nešto prokleta čudno. Ne mogu da uhvatim stvari ni za glavu ni za rep."

„Nešto u vezi sa 'Sedam brojčanika'?"

„Da... 'Sedam brojčanika'. Jutros sam dobio pismo."

„Pismo? Kakvo pismo?"

Pismo od izvršitelja testamenta Ronija Deveroa." "Blagi bože! Nakon toliko vremena!"

"izgleda da je Rom ostavio instrukcije. U slučaju da iznenada umre, izvesna zapečaćena koverta mora da mi bude predala tačno četrnaest dana nakon njegove smrti."

„I oni su ti je poslali?"

„Da."

„Ti si je otvorio?"

„Da."

„Pa... šta piše?"

Bil mu je uputio pogled, tako neobičan i nesiguran, da se Džimi prepao.

„Vidi", rekao je. „Saberite se, momče. Šta god da je, izgleda da te je jako potreslo. Popij nešto."

Sipao je viski i sodu i pružio je Bilu, koji je poslušno popio. Lice mu je i dalje imalo isti zbunjeni izraz.

„Nije u pitanju pismo", rekao je. „Prosto ne mogu da verujem, to je sve."

„Oh, gluposti", reče Džimi. „Moraš da naučiš da poveruješ u šest nemogućih stvari pre doručka. Ja to redovno radim. A sada, da čujemo. Sačekaj trenutak."

Izašao je napolje.

„Stivense!"

„Da, gospodine?"

„Izađi i kupi mi cigarete, hoćeš li? Ostao sam bez njih.“

„Vrlo dobro, gospodine.“

Džimi je sačekao dok nije čuo ulazna vrata da se zatvaraju. On-da se vratio u dnevnu sobu. Bil je upravo spuštao svoju praznu čašu. Izgledao je bolje, stabilnije, i kao da je sada već vladao sobom.

„Eto“, reče Džimi. „Poslao sam Stivensa napolje, tako da niko ne može da nas čuje. Hoćeš li mi sada ispričati šta se to dogodilo?“ „Neverovatno je.“

„Onda budi siguran da je istina. Hajde, kreni sa pričom.“ Bil je duboko uzdahnuo. „Hoću. Ispričaću ti sve.“

GLAVA TRIDESET *Hitan sastanak*

Lorejn se upravo igrala sa ljupkim, malim kućetom, kada je iznenadila Krpica, koja joj se pridružila posle dvadesetak minuta odsustva, potaJcper daha i neobičnog izraza na licu.

„Uf!“ reče Krpica, zavalivši se u baštensku stolicu. „

„Šta se desilo?“ pitala je Lorejn, radoznalo je gledajući.

„Džordž se desio - Džordž Lomaks.“

„Šta je to radio?“

„Prošio me. Bilo je grozno. Mucao je i brbljao svašta - mora da je to naučio iz neke knjige, kladim se. Nije mogao da se zaustavi. Oh, kako mrzim ljude koji nepovezano govore! A, nažalost, ja nisam znala šta da mu odgovorim.“

„Morala si da znaš šta želiš.“

„Naravno da neću da se udam za idiota kakav je Džordž. Hoću da kažem, nisam znala kako bih po bontonu trebalo da mu odgovorim. Mogla sam samo otvoreno da mu kažem:

'Ne, neću'. Ono što je trebalo da mu kažem je nešto u smislu da sam veoma svesna časti koju mi je ukazao i tako dalje. Ali, tako sam se smotala, da sam na kraju samo izletela kroz francuski prozor i pobjegla."

„Zaista, Krpice, to ne liči na tebe."

„Pa, nikad nisam sanjala da bi tako nešto moglo da se desi. Džordž, koji me je, kako sam uvek mislila, mrzeo, i jeste me mrzeo. Kakva užasna greška, praviti se da si zainteresovana za muškarčevu omiljenu temu. Trebalo je da čuješ Džordžove baljezganje o mom de-vojačkom umu i zadovoljstvu koje oblikovanje tog uma donosi. Moj um! Da Džordž zna samo četvrtinu onog što se dešava u mom umu, onesvestio bi se od užasa!"

Lorejn se nasmejala. Nije mogla da odoli.

„Oh, znam da je sve ovo moja krivica. Sama sam se uvalila u to. Eno ga otac, šunja se iza onih rodondendrona. Zdravo, oče!"

Lord Katerham im je prišao potištenog izraza.

„Lomaks je otišao, je P da?" primetio je, pomalo izveštačenom srdačnošću.

„U lep si me posao uvalio", reče Krpica. „Džordž mi je rekao da ima tvoje potpuno odobrenje i blagoslov."

„Pa", reče lord Katerham, „šta si očekivala da kažem? U stvari, uopšte nisam to rekao, niti bilo šta slično."

„Nisam ni mislila da jesi", reče Krpica. „Pretpostavila sam da te je Džordž saterao u ugao i tako te iscedio da si mogao samo slabo Љ klimneš glavom."

„Tako se otprilike i dogodilo. Kako je on to primio? Loše?"

„Nisam ostala da vidim", reče Krpica. „Plašim se da sam bila prilično nagla."

„Oh, dobro", reče lord Katerham. „Možda je tako i najbolje. Hva-a nebesima što Lomaks ubuduće neće trčati ovamo, kako je već navikao, uznemiravajući me raznim stvarima. Sve se dobro završilo. Je-S1 li videla negde moj štap?"

„Mislim da će malo golfa da me smiri“, reče Krpica. „Hajde Lorejn, igramo u šest penija.“

Narednih sat vremena je prošlo veoma mirno. Njih troje se u dobrom raspoloženju vratilo u kuću. Na stolu u predvorju, stajala je poruka.

„G. Lomaks je ostavio poruku za vas, moj lorde“, objasnio je Tre-dvel. „Bio je veoma razočaran kada je čuo da ste izašli napolje.“

Lord Katerham je otvorio kovertu. Ispustio je bolni jauk i okrenuo se svojoj kćerki. Tredvel se povukao.

„Stvarno, Krpice, mislim da si mogla da budeš malo jasnija.“

„Kako to misliš?“ „Pa, pročitaj ovo.“ Krpica je uzela papir i pročitala:

„DRAGI MOJ KATERHAME, žao mi je što nisam uspeo da razgovaram sa vama. Mislio sam da sam vam jasno rekao kako želim da vas vidim nakon mog razgovora sa Ajlin. Ona je, drago moje dete, očigledno bila potpuno nesvesna osećanja koja sam gajio prema njoj. Bila je, plašim se, zatečena. Ni u kom slučaju nisam imao nameru da je požurujem. Njena devojačka zbunjenost bila je zaista očaravajuća i sada mi je Ajlin još draža, pošto veoma cenim njenu devičansku uz-držanost. Njena potpuna zbunjenost pokazuje da ona nije sasvim ravnodušna prema meni i ne sumnjam u moj konačni uspeh. Verujte mi, dragi moj Katerhame,

Vaš odani prijatelj, DŽORDŽ LOMAKS“

„Dakle“, reče Krpica. „Dakle, nek sam prokleta!“ Reci su je izdale.

„Taj čovek je lud“, reče lord Katerham. „Niko ne bi mogao da napiše tako nešto o tebi, Krpice, a da nije makar malo udaren u glavu. Jadničak, jadničak. Ali, kakva upornost! Ne čudi me što je uspeo da ude u Kabinet. Ako se udaš za njega, Krpice, dobiće baš ono što je zaslužio.“

Telefon je zazvonio i Krpica je pošla da se javi. Već sledećeg trenutka, Džordž i njegova prosidba bili su zaboravljeni i ona je uzbuđeno mahnula Lorejni. Lord Katerham se povukao u svoje utočište.

„To je Džimi“, reče Krpica. „I užasno je uzbuđen oko nečega.“

„Hvala bogu da sam te uhvatio“, reče Džimi. „Nemamo vremena za gubljenje. Lorejn je takođe tu?“

„Da, ovde je.“

„Onda, slušaj, nemam vremena sve da objašnjavam - u stvari, ne mogu preko telefona. Ali Bil je došao kod mene sa najneverovatnijom . pričom koju si ikad čula. Ako je istina... pa, ako je istina, onda će to biti najveća vest današnjice. Slušaj, ovo moraš da uradiš. Dođite odmah u grad, obe. Ostavite negde automobil i dođite odmah u klub 'Sedam brojčanika'. Misliš da ćeš moći da se otarasiš onog poslužitelja, kada budeš stigla tamo?“

„Alfreda? Naravno. Prepusti to meni.“

„Dobro. Otarasi ga se i čekaj Bila i mene. Ne izlazite na prozore, ali čim vidite da smo se dovezli, pustite nas unutra. Razumeš?“

„Onda smo se dogovorili. Oh, Krpice, nikom nemoj da kažeš da i ete u grad. Izmisli nešto. Reci da ideš da odvezeš Lorein kući. Šta kažeš na to?“

"Odlično. Čuj, Džimi, uzbuđena sam do srži." , „" mozda ne bi bilo loše da sastaviš testament pre nego što kreneš.

"Sve lepše od lepšeg. Ali, volela bih kada bih znala o čemu se radi."

»Saznaćeš čim se budemo videli. Reći ću ti samo ovo. Spremamo đavolsko iznenađenje broju7!"

Krpica je spustila slušalicu i okrenula se ka Lorejn, ispričavši joj ukratko razgovor. Lorejn je potrčala uz stepenice i na brzinu se spa-kovala, a Krpica je proturila glavu u očevu sobu. „Vozim Lorejn kući, oče.“ „Zašto? Nisam imao pojma da ona danas odlazi.“ „Zvali su je da se vrati“, neodređeno reče Krpica. „Samo su telefonirali. Zdravo.“

„Hej, Krpice, sačekaj trenutak. Kada se vraćaš?“

„Ne znam. Očekuj me kad me vidiš,“

Krpica je bez odlaganja potrčala uz stepenice, stavila šešir, obukla svoj krzneni kaput i bila spremna za polazak. Već je naredila da joj se „hispano“ doveze ispred ulaza.

Putovanje do Londona proteklo je bez avantura, ako se izuzmu one koje predstavljaju uobičajene pratioce Krpičine vožnje. Ostavili su auto u garaži i nastavili pravo do kluba „Sedam brojčanika“.

Alfred im je otvorio vrata. Krpica je bez oklevanja prošla pored njega, a Lorejn je išla za njom.

„Zatvori vrata, Alfred“, reče Krpica. „Sada me slušaj, došla sam da ti uzvratim uslugu. Policija traga za tobom.“

„Oh, miledi!“

Alfred je postao bleđ kao kreč.

„Došla sam da te upozorim, zato što si mi pre neko veće učinio uslugu“, brzo je nastavila Krpica. „Izdat je nalog za hapšenje g. Mos-gorovskog i najbolje što možeš da uradiš za sebe jeste da odeš odavde što brže možeš. Evo ti deset funti, da ti pomognu da odeš negde.“

U roku od tri minuta, rastrzan i do kraja izbezumljeni Alfred napustio je ulicu Hanstenton 14, sa jedinom željom u glavi - da se nikad više ne vrati.

„Pa, to sam dobro uredila“, zadovoljno reče Krpica.

„Da li je bilo neophodno da bude... pa, tako dramatično?“ sumnjičavo reče Lorejn.

„Tako je sigurnije“, reče Krpica. „Ne znam šta su Džimi i Bil naumili, ali ne bismo želeli da se Alfred vrati usred nečega i pokvari sve. Hej, evo i njih. Pa, nisu gubili vreme. Verovatno su stajali iza ugla i čekali da Alfred izađe. Idi i otvori im vrata, Lorejn.“

Lorejn je poslušala. Džimi Tesidžer je sišao sa vozačkog sedišta. „Sačekaj ovde za trenutak, Bile“, rekao je. „Zatrući ako vidiš nekog da osmatra mesto.“

Potrčao je uz stepenice i zalupio vrata za sobom. Bio je rumen i uzbuđen.

„Zdravo, Krpice, tu si. A sada, moramo da se bacimo na stvari. Ode je ključ od prostorije u kojoj si prošli put bila?“

„To je jedan od onih ključeva dole. Donećemo ih sve ovamo.“ „Dobro, ali budi brza. Nemamo vremena.“ Ključ je lako bio pronađen i sve troje je ušlo unutra. Soba je bila ista kao što je Krpica ranije videla, sa sedam stolica poredanih oko stola. Džimi je minut-dva ćutke razgledao sobu. Zatim mu se pogled spustio na dva plakara.

"U kom si se plakaru krila, Krpice?" "Ovom ovde."

Džimi je prišao plakaru i širom ga otvorio. Ista zbirka raznorazne staklarije prekrivala je police.

»Moraćemo da pomerimo sve ovo«, promrmljao je. „Idi dole po ' Lorejn. Nema svrhe da ga ostavljamo dalje da čeka.“ Lorejn je otrčala. »Sta nameravaš da uradiš?“

Uzimi je bio na kolenima, pokušavajući da proviri kroz pukotinu ispod vrata drugog plakara.

„Sačekaj da Bil dođe i onda ćeš da čuješ čitavu priču. Čućeš što je on uradio... obavio je sjajan posao. Hej... zašto Lorejn tako trči, kao da su joj đavoli za petama?“

Lorejn je zaista trčala uz stepenice što je brže mogla. Uletela je u sobu, pepeljastog lica i užasnutog pogleda. „Bil... Bil... Oh, Krpice... Bill!“ „Šta je sa Bilom?“ Džimi je zgrabio za ramena. „Za ime boga, Lorejn, šta se desilo?“ Lorejn se i dalje borila za dah.

„Bil... mislim da je mrtav... još uvek je u kolima... ali ne mrda se i ne govori. Sigurna sam da je mrtav.“

Džimi je promrmljao kletvu i poleteo niz stepenice. Krpica je pojurila za njim* dok joj je srce snažno lupalo i telom joj se širio užasni osećaj pustoši.

Bil... mrtav? Oh, ne! Oh, ne! Samo to ne. Molim te, bože... samo to ne.

Džimi i ona su zajedno stigli do kola, dok je Lorejn trčala za njima.

Džimi je provirio kroz prozor. Bil je sedeo zavaljen unazad, baš kako ga je i ostavio. Ali oči su mu bile zatvorene i Džimijevo drmusanje nije proizvelo nikakav odgovor.

„Ne razumem šta mu je", mrmljao je Džimi. „Ali, nije mrtav. Razvedri se, Krpice. Vidi, moramo da ga unesemo u kuću. Samo da molimo boga da ne naiđe neki policajac. Ako nas neko bude video, reći ćemo da pomažemo bolesnom prijatelju da uđe u kuću."

Njih troje je uspjelo da unese Bila unutra, bez teškoća i bez privlačenja suviše pažnje, izuzev nekog neobrijanog gospodina, koji je sa razumevanjem rekao:

„Kolega je mal... malko presiso, vidim", i mudro klimnuo glavom.

Idemo dole, u onu malu, sporednu sobu", reče Džimi. „Tamo je jedna sofa."

Smestili su ga na sofu i Krpica je kleknula pored njega, uzevši mu omlitaveli zglob u ruku.

„Osećam mu puls", rekla je. „Šta se desilo sa njim?"

„Bilo mu je dobro kada sam ga ostavio", reče Džimi. „Pitam se, da nije neko uspeo da mu ubrizga nešto. To bi lako moglo da se izvede - samo kratak ubod. Neko je mogao da mu priđe, kao da hoće da ga pita koliko je sati. Sada može da se uradi samo jedno. Moram odmah pozvati doktora, Vi ostanite ovde i pazite na njega."

Požurio je prema vratima, a onda zastao.

„Slušajte: nemojte da se plašite. Ali, biće bolje ako vam ostavim moj revolver. Mislim, za svaki slučaj. Odmah se vraćam."

Položio je revolver na mali sto pored sofe i onda izašao. Čuli su ulazna vrata kako se zatvaraju za njim.

Kuća je odjednom postala veoma tiha. Dve devojke su nepomično stajale pored Bila. Krpica je i dalje držala prst na njegovom pul-su. Srce mu je kucalo veoma nepravilno i brzo.

„Volela bih kada bismo mogle nešto da uradimo", prošaputala je Lorejni. „Ovo je užasno."

Lorejn je klimnula glavom.

„Znam. Izgleda kao da je Džimi otišao pre sto godina, a prošlo je samo minut i po."

„Sve vreme mi se čini da čujem nešto", reče Krpica. „Korake i daske kako škripe na spratu - mada znam da mi se samo pričinjava."

„Pitam se zašto nam je Džimi ostavio revolver", reče Lorejn. „Ne verujem da ovde ima neke opasnosti."

„Ako su mogli da srede Bila..." , rekla je Krpica i onda začutala.

Lorejn je zadrhtala.

„Znam, ali mi smo u kući. Niko ne može da uđe, a da ga ne čujemo. U svakom slučaju, imamo revolver." Krpica je ponovo posvetila pažnju Bilu.

„Volela bih kada bih znala šta da radim. Vruća kafa. Ona se daje za nešto."

„Imam malo mirišljave soli u tašni". reče Lorejn. „I malo brendija. Gde je? Oh, mora da sam je ostavila u onoj sobi na spratu."

„Ja ću da donesem", reče Krpica. „Možda će mu to pomoći."

Brzim korakom je krenula uz stepenice, kroz kockarnicu i kroz otvorena vrata sobe za sastanke. Lorejnina tašna je stajala na stolu.

Kada je Krpica ispružila ruku da je dohvati, začula je neki zvuk iza sebe. Sakriven iza vrata, stajao je muškarac sa spremljenom batinom i sa peskom u ruci. Pre nego što je Krpica uspela da se okrene, on je napao. _

Uz slab jluk, Krpica je bez svesti skliznula na pod.

GLAVA TRIDESET JEDAN Sedam brojčanika

Veoma polako, Krpica je dolazila svesti. Bila je svesna mračne, vrtoglave tame, u čijem se centru nalazio divlji, pulsirajući bol. Kroz sve ovo, probijali su se zvuči. Dobro poznat glas koji je ponavljao istu stvar, iznova i iznova.

Tama se vrtoglavo okretala. Boi je sada konačno prepoznala kao nešto što je dolazilo iz njene glave. A bila je dovoljno svesna da bi je zainteresovalo šta je glas govorio.

„Draga, draga Krpice. Oh, draga Krpice. Ona je mrtva; znam da je mrtva. Oh, najdraža moja. Krpice, draga, draga Krpice. Tako te volim. Krpice... draga... draga...”

Krpica je mirno ležala, zatvorenih očiju. Ali, sada je potpuno bila pri svesti. Bilove ruke su je čvrsto držale.

„Draga Krpice - oh, najdraža, draga moja Krpice. Oh, ljubavi moja. Oh, Krpice... Krpice. Šta sad ja da radim? Oh, draga moja... moja Krpice... moja najdraža, najslađa Krpice. Oh, bože, šta da radim? Ubio sam je. Ubio sam je.”

Nevoljno, veoma nevoljno, Krpica je progovorila.

„Ne, nisi, ti blesavi idiote”, rekla je.

Bilu se oteo uzvik zaprepašćenja.

„Krpice... ti si živa!”

„Naravno da sam živa.”

„Koliko si dugo... ovaj, kada si došla svesti?”

„Pre pet minuta.”

„Zašto nisi otvorila oči... ili nešto rekla?”

„Nisam htela. Uživala sam.”

„Uživala si?”

„Da. Slušajući sve ono što si pričao. Nikada ih više nećeš tako lepo izgovoriti. Bićeš suviše priseban.”

Bilovo lice je poprimilo tamnocrvenu boju.

„Krpice... stvarno ti ne smeta? Znaš, ja tebe zaista volim. Odu-yek sam te voleo. Ali, nikada se nisam usudio da ti to kažem.”

„Ti si jedan blesavko", reče Krpica. „Zašto?"

„Mislio sam da ćeš da mi se smeješ. Mislim, ti imaš pamet i sve to, udaćeš se za nekog budžu."

„Kao što je Džordž Lomaks?" pitala je Krpica.

„Ne mislim na naduvanu budalu kao što je Bakalar. Nego, za ne-°g stvarno finog momka koji će te biti dostojan - mada mislim da takvog nema", završio je Bil.

"Baš si sladak, Bile."

„Ali, ozbiljno, Krpice, misliš da bi mogla? Hoću da kažem, da lj bi ikada to mogla da uradiš?" „Šta to da uradim?"

„Da se udaš za mene. Znam da sam blesav... ali ja te zaista volim, Krpice. Biću tvoj verni pas, ili tvoj rob, ili šta god budeš htela." „Ti zaista i jesi kao pas", reče Krpica. „Ja volim pse. Oni su tako slatki i verni i srdačni. Mislim da bih mogla da se nateram da se udam za tebe, Bile - uz veliki napor, znaš."

Bilov odgovor na to bio je da je pusti iz svog zagrljaja i divlje odskoči. Pogledao je sa zaprepašćenjem u očima.

„Nema pomoći", reče Krpica. „Vidim da ću opet morati da padnem u nesvest."

- Krpice... draga..." Bil je stegnuo u zagrljaj. Snažno je drhtao, „Krpice..^da li to misliš... zaista?... nemaš pojma koliko te volim."

„Oh, Bile", reče Krpica.

Nema potrebe prepričavati konverzaciju koja se odvijala narednih deset minuta. Sastojala se uglavnom od ponavljanja.

„I ti me zaista voliš?" sa nevericom je upitao Bil, po dvadeseti put od trenutka kada je napokon pustio iz zagrljaja.

„Da... da... da. A sada, budimo razumni. Još uvek me užasno boli glava, a ti si me tako stegnuo da si me gotovo ugušio. Moram malo da razmislim. Gde smo mi i šta se desilo?"

Prvi put je postala svesna svog okruženja. Nalazili su se u tajnoj prostoriji, primetila je, a vrata su bila zatvorena i najverovatnije, zaključana. Znači, bili su zarobljenici!

Krpičin pogled se vratio na Bila. Potpuno nesvestan njenih pitanja, on je gledao zaljubljenim pogledom.

„Bile, dragi“, reče Krpica, „saberu se. Moramo da izađemo odavde.“

„Molim?“ reče

Bil. „Šta? Oh, da. To će biti u redu. Nema pro-

eNe Tako se osećaš zato što si zaljubljen“, reče Krpica, „I ja se tako osećam. Kao da je sve lako izvodivo i moguće.“ I jeste“, reče Bil. „Sada, kada znam da me voliš...“
"stani", reče Krpica. „Ako opet počnemo tako, ništa od ozbiljnog razgovora. Ali, ako se ne pribereš i postaneš malo razumniji, prome-

niću mišljenje.“

„Neću te izneveriti“, reče Bil. „Ne misliš valjda da bih bio budala i pustio te sada?“

„Nadam se da nećeš da me primoraš na nešto protiv moje volje“, teatralno reče Krpica.

„Misliš da neću?“ reče Bil. „Samo me posmatraj.“

„Stvarno si sladak, Bile. Plašila sam se da ćeš biti mnogo krotak, ali vidim da ne moram toga da se plašim. Za koji minut, već ćeš početi da mi izdaješ naređenja. Oh, bože, ponovo smo zablesavili. Slušaj sada, Bile. Moramo da izađemo odavde.“

„Rekao sam ti da sa time neće biti problema. Ja ću...“

Zastao je, poslušno odgovorivši na pritisak Krpičine ruke. Ona se nagnula napred, pažljivo osluškujući. Da, nije pogrešila. U susednoj prostoriji čuli su se nečiji koraci. Ključ je ubačen u bravu i okrenuo se. Krpica je zadržala dah. Da li je to Džimi došao da ih izbavi - ih je to bio neko drugi?

Vrata su se otvorila i na pragu je stajao crnobradi g. Mosgorov-ski.

Bil je istog časa zakoračio unapred i stao ispred Krpice.

„Slušajte“, rekao je „želim da razgovaram sa vama u četiri oka.“ Rus nekoliko minuta nije odgovarao. Stajao je tako, gladeći svoju dugačku, svilenkastu crnu bradu, tiho se smešeći sam za sebe.

„Dakle“, napokon je rekao, „tako stoje stvari. Vrlo dobro. Dama c'e krenuti sa mnom.“

„Sve je u redu, Krpice“, reče Bil. „Prepusti sve meni. Idi sa ovim čovekom. Niko te neće povrediti. Znam šta radim.“

Krpica je poslušno ustala. Autoritativni ton u Bilovom glasu bio je novina za nju. On je izgledao potpuno siguran u sebe i gospodario je situacijom. Krpica se pitala šta to Bil ima - ili misli da ima - u rukavu.

Izašla je iz sobe ispred Rusa. On je pratio, zatvarajući i zaključavajući vrata za sobom.

„Ovuda, molim“, rekao je.

Pokazao je na stepenice i ona se poslušno popela na sledeći sprat. Tu je on uputio u malu, zagušljivu sobu, za koju je ona pretpostavila da je A%edova spavaća soba.

Mosgorovski reče: „Ostanite ovde i budite tihi, molim. Ne smete napraviti nikakav zvuk.“

Potom je izašao, zatvarajući i zaključavajući vrata za sobom.

Krpica je sela na stolicu. Glava je i dalje strašno bolela i oseća-la je da ne može pravilno da razmišlja. Činilo se da Bil ima kontrolu nad situacijom. Pre ili kasnije, pretpostavila je, neko će doći da je oslobodi.

Minuti su prolazili. Krpičin sat je stao, ali procenila je daje prošlo najmanje sat vremena otkako je Rus doveo ovde. Šta se dešavalo? Šta se, u sfrari. dešavalo?

Napokon je začula korake na stepenicama. To je ponovo bio Mosgorovski. Obratio joj se veoma zvaničnim tonom.

„Ledi Ajlin Brent, vaše prisustvo se zahteva na hitnom sastanku društva 'Sedam brojčanika'. Molim vas, pratite me.“

Krenuo je niz stepenice i Krpica ga je pratila. Otvorio je vrata tajne odaje i Krpica je ušla unutra, zadržavši dah od iznenađenja.

Videla je po drugi put ono što je samo letimično prvi put uspela da vidi, kroz malu rupu koju je izbušila. Maskirane prilike sedele su oko stola. Dok je stajala tako, zatečena ovim iznenadnim prizorom, Mosgorovski je kliznuo na svoje mesto, pritom namestivši svoju masku sata.

Ali, ovaj put stolica na čelu stola bila je zauzeta. Br. 7 je bio na svom mestu.

Krpičino srce divlje je zakucalo. Stajala je u pročelju stola, pravo okrenuta prema njemu i nemo zurila u izrugujući komad tkanine, koja je visila sa nacrtanim satom na sebi, potpuno mu sakrivajući crte lica.

Sedeo je potpuno nepomično i Krpica je imala čudan osećaj moći kojom je on zračio. Njegova nepomičnost nije bila nepomičnost podređene osobe i snažno, gotovo histerično je poželela da on napokon progovori, da da neki znak, pokret, da ne sedi samo tako, nalik na džinovskog pauka koji usred svoje mreže bezosećajno čeka na svoj plen.

Zadrhtala je i u tom času je Mosgorovski ustao. Njegov glas, mekan, svilenkast, opčinjavajući, činio se čudesno dalekim.

„Ledi Ajlin, nedavno ste neovlašćeno stekli uvid u tajni savet ovog društva. Stoga je neophodno da sada prihvatite naše ciljeve i ambicije. Mesto broja 2, možda ste приметili, upražnjeno je. To mesto je sada ponuđeno vama.“

Krpica je zinula. Ovo je počelo da liči na fantazmagoričnu noćnu moru. Da li je bilo moguće da je ona. Krpica, upravo bila pozvana da se pridruži tajnom, ubilačkom društvu? Da li je ista ova ponu-da bila upućena Bilu, a on je s prezrenjem odbio? "Ne mogu to da uradim", otvoreno je rela. »Ne pre naglujte s odgovorom." Učinilo joj se da se Mosgorovski, ispod svoje maske, značajno osmehuje sebi u brk.

„Još uvek ne znate, ledi Ajlin, šta je to što odbijate.“ „Imam prilično dobru ideju“, reče Krpica. „Imate li?“

Bio je to glas broja 7. Zazvučao je nekim maglovito poznatim tonom u Krpičinoj glavi. Nije moguće da je poznavala taj glas?

Veoma polako, br. 7 je podigao ruku do svoje glave i pipajući, olabavio masku.

Krpici je zastao dah. Napokon... sve će saznati. Maska je pala.

Krpica je u tom trenutku shvatila da gleda u bezizražajno, okamenjeno lice načelnika Betla.

GLAVA TRIDESET DVA Krpica je zaprepašćena

„Tako je“, reče Betl, dok je Mosgorovski ustao i došao do Krpice. „Dajte joj stolicu. Ovo je bio prilični šok za nju, vidim.“

Krpica je utonula u stolicu. Osetila je malaksalost i nesvesticu od šoka. Betl je nastavio da govori tihim, ugodnim glasom, tako karakterističnim za njega.

„Niste očekivali da me vidite, ledi Ajlin. Ne, kao ni ostale koji sede za ovim stolom. G. Mosgorovski je bio moj poverenik, da tako kažemo. On je sve vreme sa nama. Ali, većina ostalih slepo je primala naredbe od njega.“

Krpica i dalje nije progovorila ni reč. Ostala je - što je krajnje neobično za nju - bez teksta.

Betl je sa razume vanjem klimnuo glavom, očigledno shvativši stanje u kojem su se njena osećanja našla.

„Plašim se da ćete morati da izrnenite neke zaključke do kojih ste ranije došli, ledi Ajlin. Na primer, što se tiče ovog društva - znam da je ovako nešto opšte poznato u romanima - tajna organizacija kriminalaca na čijem se čelu nalazi supertajni vođa kome niko ne zna identitet. Tako nešto možda i postoji u stvarnom životu, ali jedino što mogu

da vam kažem jeste da ja nikada nisam naleteo na tako nešto, a ja ipak imam poprilično mnogo iskustva u tim stvarima.

Međutim, u svetu postoji mnogo romantike, ledi Ajlin. Ljudi, pogotovo mladi, vole da čitaju o takvim stvarima, ali još više uživaju ako mogu da rade takve stvari. Sada ću vam predstaviti grupu veoma sposobnih amatera koja je obavila izuzetan posao za moje Odeljenje, posao koji niko drugi ne bi mogao da obavi. Ako su oni odabrali ovakav, prilično teatralni način rada, pa, zašto da ne? Oni su bili voljni da se suoče sa pravom opasnosti - najgorom vrstom opasnosti - i to su uradili iz sledećih razloga: ljubavi prema avanturama i samim opasnostima... što je, po mom mišljenju, veoma dobar znak. u ovo vreme kada se svi kriju iza pravila 'bezbednost pre svega' - kao i iz iskrene želje da služe svojoj zemlji.

A sada, ledi Ajlin, upoznać u vas. Pre svega, ovo je g. Mosgorovski, koga ste, da tako kažemo, već upoznali. Kao što vam je poznato, on vodi klub 'Sedam brojčanika', kao i neke druge projekte. On je naš najznačajniji antiboljševički agent u Engleskoj. Br. 5 je grof Andreas, iz mađarske ambasade, veoma blizak prijatelj pokojnog Džerald Vejda. Br. 4 je g. Hejvord Felps, američki novinar, izraženih probritanskih stavova i izuzetne sposobnosti da 'nanjuši' vesti. Br. 3..."

Zastao je, smešeći se, dok je Krpica zaprepašćeno zurila u zbunjeno, nasmejano lice Bila Everslija.

>3r. 2", nastavio je Betl, ozbiljnijim glasom, „sada je prazno. To mesto je pripadalo g. Ronaldu Deverou, veoma hrabrom mladom čoveku koji je dao život za svoju zemlju. Br. 1... pa, br. 1 je bio g. Džerald Vejd, još jedan veoma hrabar mladić, koji je takođe položio život za svoju zemlju. Njegovo mesto je zauzela - ne bez izvesne ozbiljne sumnje sa moje strane - izvesna dama, dama koja je dokazala svoju sposobnost da zaslužen buda na tom mestu. i koja nara je bila od ogromne pomoći."

Poslednja osoba, br. 1, skinula je svoju masku, i Krpica nije bila iznenađena što vidi lepo, tamno lice grofice Radski.

„Trebalo je da znam", ozlojađeno reče Krpica, „da ste vi previše ličili na neku (epu inostranu pustolovku, da biste bili stvarni,"

„Ali, ti još ne znaš glavni štos", reče Bil. „Krpice, ovo je Bejb Sent Mor - sećaš se kada sam ti pričao kako je dobra glumica, a sada je to i dokazala."

„Tako je", reče gđica Mor, čistim prekookeanskim nazalnim akcentom. „Ali, nije bilo previše teško, pošto su moji mama i tata iz tih evropskih krajeva. I pa sam prilično Iako odigrala ulogu. Bože, gotovo sam se odala jednom u Ebiju, kada sam pričala o baštama." Zastala je, a onda naglo rekla:

„To - to nije bilo iz zabave. Vidite, Roni i ja smo se bili verili, i kada je on bio ubijen - pa, morala sam da uradim nešto i pronađem tu životinju koja ga je ubila. To je sve."

„Potpuno sam zapanjena", reče Krpica. „Ništa nije onako kako izgleda."

„Stvar je veoma jednostavna, ledi Ajlin", reče načelnik Betl. „Sve je počelo kada je grupa mladih poželela malo uzbuđenja. G. Vejd je bio prvi koji je došao kod mene. Predložio mi je formiranje grupe sastavljene od, kako ih zovemo, amatera koji bi u tajnosti radili za Službu. Upozorio sam ga da bi moglo biti opasno, ali on nije bio od onih koji bi obraćali mnogo pažnje na to. Otvoreno sam mu rekao da svako ko bude želeo da mu se pridruži, mora to imati na umu. Ali, blagosloveni bili, to nije moglo da spreči nijednog od g. Vejdovih prijatelja. I tako je sve počelo."

„Ali, šta je bio cilj svega toga?" pitala je Krpica. „Mi smo tragali za izvesnim muškarcem... veoma smo želeli da ga uhvatimo. On nije bio običan kriminalac. Operisao je u svetu g. Vejda, neka vrsta Rafelsa*, ali je bio daleko opasniji nego što je Rafels ikada bio, ili mogao da bude. On se bavio velikim poslovima, međunarodnim poslovima. Već je dva puta tajne pronalazke velike vrednosti ukrao očigledno neko ko je imao unutrašnje informacije. Profesionalci su pokušali... i nisu uspeli. Onda su na red došli amateri... i uspeli." „Uspeli?"

„Da... ali nisu izašli neozleđeni. Taj čovek je veoma opasan. Od-neo je dva života i izvukao se. Ali 'Sedam brojčanika' nije odustajalo. I kao što sam rekao, uspeli su. Zahvaljujući g. Eversliju, ta osoba je napokon uhvaćena na delu."

„Ko je to?" pitala je Krpica. „Da li ga ja znam?" „Veoma dobro ga znate, ledi Ajlin. Njegovo ime je Džimi Tesidžer i on je uhapšen danas popodne."

GLAVA TRIDESET TRI *Beti objašnjava*

Načelnik Betl je počeo da objašnjava. Govorio je polako i ugodno. v "Dugo nisam sumnjao u njega. Prvi nagoveštaj sam dobio kada sam c"o koje su bile poslednje reci g. Deveroa. Prirodno, vi ste shvatili da Je g- Devero pokušavao da prenese poruku g. Tesidžeru da ga je "Sedam brojčanika' ubilo. To j'e ono što se dalo zaključiti na osnovu golih reci. Međutim, ja sam znao da to ne može biti istina. 'Sedam brojčanika' su bili oni kojima je g. Devero pokušavao da prenese poruku... i že-leo je da im kaže nešto u vezi s g, Džimijem Tesidžerom.

Rafeles (eng.) - šarmantni lopov-džentlmen, lik iz romana E. V. Hornunga. ~ "im. prev.

Stvar je izgledala neverovatna, zato što su g. Devero i g. Tesidžer bili bliski prijatelji. Ali, setio sam se još nečeg: te pljačke su morale biti izvršene od strane nekoga ko je bio potpuno upoznat sa svim detaljima. Neko ko je u prilici, ako već sam nije iz Form ofisa, da načuje šta se dešava, I shvatio sam da je veoma teško otkriti odakle g. Tesidžeru njegov novac. Prihod koji mu je otac ostavio nije bio veliki, a ipak je g. Tesidžer živeo na veoma visokoj nozi. Odakle je taj novac poticao?

Znao sam da je g. Vejd bio veoma uzbuđen zbog nečeg što je otkrio. Bio je potpuno siguran da se nalazi na pravom tragu. Nikome nije otkrio kakav je to trag, ali rekao je g. Deverou nešto o tome kako je na prafu da dobije dokaze. To je bilo tik pre nego što su njih dvojica otišli tog vikenda u Dimnjake. Kao što znate, g. Vejd je tamo umro - navodno od preterane doze sredstva za spavanje. Sve se činilo u redu, ali g. Devero ni za trenutak nije poverovao u to objašnjenje. Bio je uveren da je g. Vejd lukavo sklonjen sa puta. kao i da je krivac koji se nalazio u kući bio upravo onaj kriminalac za kojim smo tragali. Došao je, mislim, blizu toga da se poveri g. Tesidžeru, pošto sigurno tada nije sumnjao u njega. Ali, nešto ga je sprečilo.

Onda je učinio jednu sasvim čudnu stvar. Aranžirao je sedam satova na kaminu, izbacujući osmi. To je trebalo da bude simbol toga da će 'Sedam brojčanika' osvetiti smrt jednog od svojih članova - i željno je očekivao da vidi ko će pokazati znake

uznemirenosti. „A da li je Džimi Tesidžer bio taj ko je otrovao Džerija?“ „Da, ubacio je drogu u viski sa sodom koji je g. Vejd popio pre odlaska u krevet. Zato se osećao pospano kada je pisao ono pismo gđici Vejd.“

Znači, poslužitelj, Bauer, nije imao ništa sa time?“ pitala je Krpica.

„Bauer je bio jedan od naših ljudi, ledi Ajlin. Pomislili smo da je moguće da će lopov krenuti na pronalazak her Eberharda, pa je Bauer poslan u kuću da prati razvoj događaja. Ali, on nije bio u stanju da uradi mnogo. Kao što sam rekao, g. Tesidžer je lako ubacio smrtonosnu dozu. Kasnije, kada su svi zaspali, g. Tesidžer je podmetnuo bokal, čašu i praznu bočicu hlorala pored g. Vejdovog uzglavlja. G. Vejd je tada bio bez svesti, pa mu je g. Tesidžer pritisnuo vrhove prstiju na čašu i flašicu, kako bi otisci prstiju bili pronađeni, ako se budu postavila ikakva pitanja. Ne znam kakav je utisak na g. Tesidžera ostavilo sedam satova na kaminu. On to sigurno ne bi otkrio g. Deverou. Ipak, mislim da mu nije bilo mnogo prijatno kad bi pomislio na to. I mislim da je posle toga g. Deveroa držao na oku.“

Ne znamo tačno šta se kasnije desilo. Niko nije mnogo viđao g. Deveroa posle smrti g. Vejda. Ali, jasno je da je on krenuo tragom kojim je g. Vejd išao i postigao izvesne rezultate - tačnije, da je g. Tesidžer osoba za kojom tragamo. Takođe, pretpostavljam da su ga na isti način i bili izdali.“

„Kako to mislite?“

„Preko gđice Lorejn Vejd. G. Vejd je bio odan njoj - verujem da se nadao da će se venčati - naravno, ona nije bila njegova prava sestra - i bez sumnje joj je rekao više no što je smeo. Ali, gđica Lorejn Vejd je dušom i srcem bila odana g. Tesidžeru. Uradila bi sve što joj on kaže. Prenela mu je informacije. Na isti način je kasnije Pnvukla g. Deveroa, koji je verovatno upozorio na g. Tesidžera. Zato Je g. Devero bio ućutkan, i umro je pokušavajući da prenese vest jedam brojčanika' da je krivac za njegovu smrt bio g. Tesidžer.“

„Kakav užas“, uskliknula je Krpica. „Da sam samo znala.“

„Pa, sve to nije izgledalo mnogo verovatno. Ni sam nisam u to verovao. Ali, onda dolazimo do događaja u Ebiju. Setićete se kako je sve to bilo čudno - posebno g. Eversliju. G. Tesidžer i vi ste postali nerazdvojni. G. Eversli je već bio u neprilici kada

ste insistirali da dođete na ovo mesto. a kada je otkrio da ste čuli šta se dešavalo ovde na sastanku, bio je zaprepašćen."

Načelnik je napravio pauzu i oči su mu se ponovo zacaklile. „Kao i j'a, leđi Ajlin. Nisam ni sanjao da bi tako nešto moglo biti moguće. Tu ste me prešli, priznajem."

„Pa, g. Eversli se našao u dilemi. Nije mogao da vas uputi u tajne 'Sedam brojčanika', a da u to ne uputi i g. Tesidžera - a to nikako nije mogao. G. Tesidžeru je sve to savršeno odgovaralo, jer mu je, naravno, davalo bona fide razlog da izdejstvuje poziv u Ebi, što mu je uveliko olakelo stvari."

„Mogu da kažem da je 'Sedam brojčanka' već poslalo pismo upozorenja g. Lomaksu. To je bilo zato da bi se on obratio meni za pomoć, čime bih ja dobio priliku da budem prisutan, a da pritom ne probudim sumnju. Kao što znate, svoje prisustvo nisam krio." I ponovo su mu se oči zacaklile.

„Pa, navodno, g. Eversli i g. Tesidžer je trebalo da podele noć u dve smene. U stvarnosti, to su učinili g. Eversli i gđica Sent Mor. Ona je čuvala stražu kod prozora u biblioteci kada je čula g. Tesidžera kako dolazi, pa je morala da se sakrije."

„A sada dolazi do izražaja pamet g. Tesidžera. Do izvesne tačke, on mi je ispričao potpuno istinitu priču, i moram da priznam da sam bio prilično uzdrman tučom i svim tim - i počeo sam da se pitam da nisam možda na pogrešnom tragu. Bilo je tu nekoliko sumnjivih okolnosti koje su pokazivale u sasvim drugom pravcu i mogu vam reći da nisam znao šta da mislim o svemu tome, kada se odjednom pojavilo nešto što je konačno zaključilo stvari."

Pronašao sam izgorelu rukavicu u kaminu sa tragovima zuba na njoj i onda - pa, znao sam da sam ipak bio u pravu. Ali. tako mi svega, bio je to pametan momak."

„Šta se zapravo desilo", reče Krpica. „Ko je bio drugi muškarac?"

„Nije bilo drugog muškarca. Samo slušajte, i ispričaću vam kako sam na kraju rekonstruisao čitav događaj. Za početak, g. Tesidžer i gđica Vejd bili su zajedno u ovome, i dogovorili su sastanak tačno u određeno vreme. Gđica Vejd je trebalo da dođe svojim autom, popne se kroz ogradu i dođe do kuće. Ona je smislila savršeno dobru

priču, za slučaj da je neko zaustavi - onu koju nam je na kraju i ispričala. Stigla je bez problema do terase, baš kada je sat otkucao dva.

A sada, mogu da vam kažem da je ona bila primećena pri dolasku. Moji ljudi su je videli, ali imali su naređenje da zaustave svakog ko izlazi - ali ne i onoga ko ulazi. Gđica Vejd je stigla na terasu i u tom trenutku paket je pao ispred nje i ona ga je uzela. Muškarac se spustio bršljanom i ona je počela da beži. Šta se dalje desilo? Borba - ubrzo i revolverski hici. Šta će svi uraditi? Potrčati na mesto događaja. A gđica Lorejn Vejd bi mogla neometano da se odveze sa formulom.

Ali, stvari se nisu baš tako odvijale. Gđica Vejd je uletela pravo meni u ruke. I u tom trenutku, igra se menja. Više nije u pitanju na-pad, već odbrana. Gđica Vejd priča svoju priču. Zvuči savršeno tačno i savršeno iskreno.

Sada dolazimo do g. Tesidžera. Jedna stvar mi je odmah upala u 001 • Sama rana od metka nije mogla da ga onesvesti. Ili je pao i uda-no glavom, ili se - uopšte nije onesvestio. Kasnije smo čuli i priču gđice Sent Mor. Savršeno se poklapala sa pričom g. Tesidžera, sem u jednoj stvari. Gđica Sent Mor je rekla da je, nakon što su svetla bila gasena i g. Tesidžer otišao do prozora, on bio tako nepomičan da je ona pomislila kako je izašao iz biblioteke i otišao napolje. A sada, ako je neko u prostoriji, ako oslušujete, ne možete a da ne čujete njegovo disanje. Šta ako je, onda, g. Tesidžer zaista izašao napolje? Kuda bi otišao? Uz bršljan, do sobe g. O'Rorka... u njegov viski sa sodom bila je još prethodne večeri ubačena droga. On uzima papire, baca ih devojci, ponovo silazi niz bršljan i... započinje tuču. Kada malo bolje razmislite, to i nije teško izvesti. Obara stolove, tetura se, govori svojim glasom, a zatim promuklim polu-šapatom. A onda, završni detalj, dva revolverska hica.

Njegov 'kolt' automatik, javno kupljen dan ranije, opalio je u zamišljenog napadača. Potom, svojom le-vom rukom u rukavici, vadi iz svog džepa mali 'mauzer' pištolj i puca u mesnate delove svoje desne ruke. Baca pištolj kroz prozor, skida rukavicu zubima i baca je u vatru. Kada ja stižem, on leži na podu, onesvešćen."

Krpica je duboko uzdahnula. „Vi to rada ni ste znali, načelnice Betl?" „Ne, nisam. Bio sam prevaren, kao i svi drugi. Mada, ubrzo sam povezao sve delic'e. Pronalazak rukavice bio je prva stvar. Onda sam zamolio ser Osvalda da baci pištolj kroz prozor. Pao je puno dalje od mesta na kome se nalazio bačeni pištolj. Ali, osoba koja je desnoro-ka ne

baca ni približno tako dobro svojom levom rukom. Čak i tada, bila je to samo sumnja - i to veoma slaba sumnja.

Ali, onda mi je jedna stvar upala u oči. Papiri su očigledno bili umotani i spremljeni za nekog ko bi ih pokupio. Ako se gđica Vejd samo slučajno našla tu, ko je onda osoba za kojom tragamo? Naravno, za one neupućene, na to pitanje se lako našao odgovor... grofica. Ali, ja sam morao da vas zavaram. Znao sam da je grofica na našoj strani. Onda, šta sledi? Pa, zaključak da je papire zapravo bila podigla osoba kojoj su bili i namenjeni. I što sam više razmišljao o tome. to me je više zbunjivala veoma upadljiva slučajnost da je gđica Vejd stigla baš u tom trenutku u kom je stigla."

„Mora da vam je bilo jako neprijatno kada sam vam ja izložila moje sumnje u groficu."

„Jeste, ledi Ajlin. Morao sam nešto da vam kažem, kako bi vas skrenuo sa traga. A bilo je veoma neprijatno i samom g. Eversliju, sa damom koja se budi iz nesvestice, a on ne zna šta će ona da kaže."

„Tek sada razumem Bilovu usplahirenost", reče Krpica. „I razloge što je onako molio groficu da ne govori, sve dok ne bude potpuno sigurna da je dobro."

„Jadni Bil", reče gđica Sent Mor. „To jadno dete je bilo van sebe - morao je da se snađe kako je znao i umeo."

„Pa", reče načelnik Betl, „tako su stajale stvari. Sumnjao sam u g. Tesidžera, ali nisam mogao da nađem konkretan dokaz. Sa druge strane, g. Tesidžer je i sam bio zbunjen. On je manje-više već shvatio da se bori protiv 'Sedam brojčanika', ali je žarko želeo da sazna ko je br. 7. Izdejstvovao je poziv kod Kutovih, pošto je mislio da je ser Osvald Kut br. 7.

„Sumnjala sam u ser Osvalda", reče Krpica, „pogotovo što je on došao te noći iz bašte."

„Ja nikada nisam sumnjao u njega", reče Betl. „Ali, mogu da vam priznam da jesam gajio izvesne sumnje u vezi s onim mladićem, njegovim sekretarom."

„Pongo?" reče Bil. „Nije valjda stari Pongo?"

"Da, g. Eversli, stari Pongo, kako ga već zovete. Veoma sposoban gospodin, koji bi mogao da izvede sve što mu padne na um. Sumnjao sam u njega delimično zato što je on bio taj koji je odneo sato-Ve u g. Vejdovu sobu one noći. Njemu bi onda bilo lako da stavi bo-kal i čašu pored kreveta. Takođe, još jedan detalj: on je levoruk. Ta rukavica je ukazivala pravo na njega - da nije bilo jedne stvari..."

„Koje?“

„Tragovi zuba... samo osoba kojoj je desna ruka onesposobljena, imala bi potrebu da rukavicu skida zubima." „Tako je Pongo oslobođen sumnje."

„Tako je Pongo oslobođen sumnje, kako kažete. Siguran sam da bi za g. Bejtmena bilo veliko iznenađenje da zna da je bio osumnjičen." „Bilo bi", složio se Bil. „Čudak... tupavko kao što je Pongo. Kako ste ikada mogli da pomislite..."

„Pa, kad smo već' kod toga, g. Tesidžer je bio ono što biste opisali kao, praznoglavu mladu budalu bez trunke mozga. Jedan od te dvojice igrao je igra. Kada sam se odlučio za g. Tesidžera, zanimalo me je da čujem šta g. Bejtmen misli o njemu. G. Bejtmen je gajio ogromne sumnje što se tiče g. Tesidžera i o tome je često govorio ser Osvaldu."

„Čudno je to", reče Bil. „ali Pongo je uvek u pravu. To prosto izluđuje."

„Pa, kao što sam rekao", nastavio je načelnik Betl, „naterali smo g. Tesidžera u beg, uspaničenog oko 'Sedam brojčanika' i nesigurnog u to odakle vreba opasnost. Zasluga što smo ga napokon uhvatili pripada isključivo g. Eversliju. On je znao u šta se upušta i hrabro je ri-zikovao svoj život. Ali, on nije ni sanjao da ćete i vi bit uvučeni u to, ledi Ajlin."

„Moj bože, nisam", osećajno reče Bil.

„Otišao je do g. Tesidžerovog stana sa spremljenom pričom", nastavio je Betl. „Pretvarao se da su mu izvesni papiri g. Deveroa do-speli u ruke. Ti papiri je trebalo da sugerišu sumnju u g. Tesidžera. Prirodno, kao odan prijatelj, g. Eversli je odmah požurio do g. Tesidžera, siguran da će ovaj imati neko objašnjenje. Procenili smo da će, ako smo u pravu, g. Tesidžer pokušati da ukloni g. Eversleja i bili smo sigurno da znamo kako će to izvesti. Naravno, g. Tesidžer je ponudio svog gosta viskijem i sodom. Tokom nekoliko minuta, nalazio se van sobe. G. Eversli je prosuo sadržaj svoje čaše u posudu pored

kamina, ali se pravio, naravno, da je droga počela da deluje. Znao je da bi dejstvo bilo sporo, a ne brzo. Počeo je da priča svoju priču i u početku je g. Tesidžer oštro demantovao, ali čim je video (odnosno, pomislio da vidi) kako je droga počela da deluje, sve je priznao i rekao g. Eversliju da je on treća žrtva.

Kada je g. Eversli bio gotovo onesvešćen, g. Tesidžer ga je spustio do automobila i pomogao mu da uđe. Maska je skinuta. On mora da je telefonirao vama bez znanja g. Everslija. Dao vam je pametan predlog. Trebalo je da kažete kako vozite gđicu Vejd kući.

Niste nigde pomenuli da ste dobili poruku od njega. Kasnije, kada bi vaše telo pronašli ovde, gđica Vejd bi se zaklela da ste je odvezli kući a potom otišli u London sa planom da sami provalite u ovu kuću.

G. Eversli je nastavio da igra svoju igru kao da je onesvešćen. Mogu da kažem da čim su dvojica mladića napustila ulicu Džermin, jedan od mojih ljudi je ušao i pronašao 'frizirani' viski, u kome je bilo dovoljno hlornog hidrata morfijuma da ubije dvojicu ljudi. Takođe, pratili smo i automobil u kojem su bili. G. Tesidžer se odvezao van grada do poznatog golf-terena, gde je proveo nekoliko minuta i pričao da će da odigra partiju golfa. To je, naravno, bilo zbog alibija, akoo se za time ukaže potreba. Prethodno je ostavio automobil sa g. tverslijem, malo dalje niz put. Onda se vratio u grad i otišao do kluba Sedam brojčanika'. Čim je video Alfreda kako odlazi, dovezao je auto ispred vrata, napravio se da razgovara sa g. Everslejem, za slucaj da vi slušate i onda ušao u kuću i odigrao svoju malu komediju. Kada se pravio da ide po lekara, on je zapravo samo zalupio vra-"na i onda se tiho popeo uz stepenice i sakrio iza vrata ove sobe, u koju bi vas uskoro gđica Vejd poslala pod nekim izgovorom. G. Ever-s" Je, naravno, bio užasut kada vas je video, ali znao je da bi najbo-Je bilo da nastavi da igra svoju igru. Znao je da naši ljudi motre na kuću, pa je pomislio da vi nećete doći ni u kakvu realnu opasnost. U svakom trenutku je mogao da se 'vrati u život'. Kada je g. Tesidžer stavio svoj revolver na sto i navodno izašao iz kuće, sve je izgledalo savršeno bezbedno. A što se sledećeg dela tiče..." Zastao je, gledajući u Bila. „Možda biste vi voleli da to ispričate, gospodine."

„Još uvek sam ležao na onoj sofi“, reče Bil, pokušavajući da izgledam kao da odbrojavam poslednje trenutke. Onda sam začuo nekoga da trči niz stepenice i Lorejn je ustala i krenula ka vratima. Čuo sam Tesidžerov glas, ali ne i šta je rekao. Čuo sam Lorejn da kaže: 'Sve je u redu, odlično j' e prošlo.' Zatim je on rekao: Tomozi mi da ga prenesem. Biće malo teže, ali hteo bih da ih oboje smestim gore - lepo iznenađenje za br. 7.' Nisam u potpunosti razumeo šta to govore, ali nekako su me poneli uz stepenice. I bio sam malo teži za njih. Napravio d| m se mrtvim. Uneli su me tamo i onda sam čuo Lorejn kako kaže: 'Jesi li siguran daje sve u redu? Ona neće da se osve-sti?' A Džimi je rekao - prokleta bitanga: 'Ne plaši se. Udario sara je svom snagom.'"

„Izašli su i zaključali vrata, i ja sam otvorio oči i ugledao te. Nebesa, Krpice, nikad neću osetiti takav potpuni očaj. Mislio sam da si mrtva.“

„Pretpostavljam da me spasio moj šešir“, reče Krpica.

„Delimično“, reče načelnik Betl. „Ali, delimično i g. Tesidžerova povređena ruka. On to sam nije shvatio... ali ona je imala samo polovinu svoje uobičajene snage. Ipak, ovo je greška našeg Odeljenja. Mi nismo pazili na vas, ledi Ajlin, onako kako je trebalo... i to je mrlja na čitavom ovom poslu.“

„Ja sam vrlo izdržljiva“, reče Krpica. „A takođe sam i prilično srećne ruke. Ono što mi ne ide u glavu je Lorejn. Ona je tako fina devojka.“

„Ah!“ reče načelnik. „Takva je bila i ubica iz Pentovila. koja je ubila petoro dece. Ne možete tako da procenjujete. Ona je to nosila u krvi - njen rođeni otac je verovatno video unutrašnjost zatvorskih ćelija više no jednom.“

„Uhvatili ste i nju?“

Načelnik Betl je klimnuo glavom.

„Rekao bih da je neće obesiti - porotnici su mekog srca. Ali mladi Tesidžer će sigurno da visi - što je dobro, po mom mišljenju - iz-opačenijeg i bezosećajnijeg kriminalca nikad nisam sreo.“

„A sada“, dodao je „ako vas glava previše ne boli, ledi Ajlin, šta kažete na malu proslavu? Dole, iza ugla, nalazi se lep mali restoran.“

Krpica se usrdno složila.

„Umirem od gladi, načelnice Betl. Pored toga", pogledala je oko sebe, „moraću da upoznam moje buduće kolege."

„Bravo za 'Sedam brojčanika'!" reče Bil. „Ovo zahteva šampanjac. Je li službe šampanjac na tom mestu, Betl?"

„Nećete se pokajali, gospodine. Prepustite sve meni."

„Načelnice Betl", reče Krpica, „vi ste divan čovek. Žao mi je što ste već oženjeni. Pošto jeste, izgleda da ću morati da trpim Bila."

GLAVA TRIDESET ČETIRI *Lord Katerham daje svoje odobrenje*

„Oče", reče Krpica, „imam novosti za tebe. Ostaćeš bez mene." „Glupost", reče lord Katerham. „Nemoj mi reći da patiš od galo-

pirajuće tuberkuloze ili slabog srca ili nešto slično tome, zato što ti neću poverovati."

„Nije smrt", reče Krpica. „Brak."

„To je skoro isto", reče lord Katerham. „Pretpostavljam da ću morati da dođem na venčanje, sav uprađen u neudobnoj odeći, i da te predam. A Lomaks će verovatno misliti da je neophodno da me izljubi u crkvi."

„Blagi bože! Ne misliš valjda da bih se udala za Džordža, zar ne?" uskliknula je Krpica.

„Pa, takva priča je visila u vazduhu poslednji put kada sam te video", reče njen otac. „Sto je bilo juče ujutru, znaš."

„Udaću se za nekog ko je hiljadu puta bolji od Džordža", reče Krpica.

„Nadam se, zaista se nadam“, reče lord Katerham. „Ali, čovek nikad ne zna. Ne mislim da dobro procenjuješ karaktere, Krpice. Rekla si mi da je mladi Tesidžer jedan bezbrižni nesposobnjaković, a iz onog što sada čujem. Aspada da je on bio jedan od najsposobnijih kriminalaca na svetu. Žao mi je što ga nikada nisam upoznao. Razmišljao sam da napišem memoare - sa posebnim poglavljem o ubistvima sa kojima sam se susretao - a iz čisto tehničkog previda, nikad nisam upoznao ovog mladića.“

„Ne budi blesav“, reče Krpica. „Znaš i sam da nemaš dovoljno energije da napišeš memoare, niti bilo šta drugo.“

„Ja nisam zaista planirao da ih sam pišem“, reče lord Katerham. „Verujem da se to nikad ne radi. Ali, upoznao sam pre neki dan jednu veoma šarmantnu devojkicu koja se baš time bavi. Ona skuplja materijal i sve sama piše.“

„A šta ti radiš za to vreme?“

„Oh, samo joj kažem stvarčicu-dve svakog dana u roku od po pola sata. Ništa više od toga.“ Nakon kraće pauze, lord Katerham reče: „Baš je fino izgledala... veoma mirna i simpatična.“

„Oče“, reče Krpica, „imam osećaj da bi bez mene glavom uleteo u neku smrtnu opasnost.“

„Različite vrste opasnosti pristaju različitim vrstama ljudi“, reče lord Katerham.

Pošao je, a onda se okrenuo natrag i rekao preko ramena:

„Uzgred, Krpice, za koga se udaješ?“

„Pitala sam se“, reče Krpica, „kada ćeš me to pitati. Udajem se za Bila Everslija.“

Egoista je razmišljao nekoliko trenutaka. Potom je klimnuo glavom, potpuno zadovoljan.

„Odlično“, rekao je. „On je dobar igrač. On i ja ćemo zajedno da igramo u parovima u Jesenjima susretima.“

KRAJ

obrada

IVA